

Медия ДАР

КРИС УДИНГ

Отрова

ОТ АВТОРА НА „ОБСТЪПВАНЕТО НА БАЛЕКАМБА КРИМ“

Крис Удинг

Отрова

Перото движи се и нищо на света –
Ни сълзи, нито знания извечни, –
Не би могло да го накара да задраска
Словата, що написани са вече.

„Рубаят“, Омар Хайам

ДУШЕБДЕНИЕ

Имаше едно време една девойка, която живееше в блато и се наричаше Отрова. Тя бе малко особена на външен вид – стройна, с бледа кожа и дълга черна коса, стелеща се симетрично от двете страни на главата ѝ. Лицето ѝ беше овално, имаше високо чело, малка брадичка и тънки устни, а носът ѝ бе свършено прав, ако не се броеше едва забележимата чупка в основата му. Ала онова, което изпъкваше най-ярко в облика ѝ, бяха очите – големите ѝ теменужени очи, през които тя наблюдаваше света с някаква мрачна и навъсена решителност. Отрова живееше в едно поселище, наречено Чайкино, което бе сгушено дълбоко в сърцето на Черните блата. Названието му беше доста странно, при положение че никой от обитателите му не бе виждал чайка, а още по-малко пък море. Никой... с изключение на стария Чевръстин, който беше бродил нашир и дълъг из Владенията и бе видял много неща, ако можеше да се вярва на разказите му. Поселището се издигаше върху стълбове и множество свързани помежду си дървени платформи, лъкатушещи между огромните разкривени дървета и тревистите островчета, подаващи се тук-там от застоялата, затлачена с плевели езерна повърхност. От време на време сиво-кафявите води се надигаха почти до основите на постройките и поглъщаха изцяло малките островчета, а друг път нивото им падаше толкова ниско, че човек можеше да зърне тъмните силуети на зловещите тресавищни обитатели, които дебнеха непредпазливите. Тук, в Черните блата, животът бе крехък, несигурен и изпълнен с множество опасности. Ето защо единствената твърда земя, където можеше да се чувстваш сигурен, бе тази, която сам си съградиш.

Отрова обитаваше една тумбеста колибка, намираща се близо до края на езерото – там, където рококорите дървета се издигаха до самите води. В къщичката живееше още баща ѝ, машехата ѝ и малката ѝ сестричка Азалия. На тяхната платформа нямаше други постройки и колибката им бе оброчена от кръгла тераска, застлана с разхлопани дъски и увенчана с парапет от преплетени криви клонки. Въжено мостче ги свързваше със следващата платформа – едно от дървените му стъпала липсваше (навярно бе изгнило от старост) и откакто се помнеше, Отрова трябваше да го прескача. Когато беше малка, тя обичаше да сяда на ръба на зейналия отвор и да подритва с крачета над застиналата блатна повърхност. Майка ѝ – истинската ѝ майка – я бе предупредила да

внимава, ала тъй като момиченцето с теменужените очи обичаше да прави точно обратното на онова, което ѝ казваха възрастните, не взе под внимание съвета ѝ. Един ден, когато нивото на водата се бе покачило особено високо, тя седеше на ръба на отвора и поклашаше безгрижно крачета, без да подозира за дебнешата опасност. Тогава козирибът изскочи светкавично от блатото и момиченцето зърна рогатия му силует миг преди да се надигне от езерния мрак – огромната му раззината паст бе като бездна, около която се вихреха многобройните му мустачета. Отрова се отдръпна назад в момента, в който гибелните челюсти се затвориха на мястото, където се намираха краката ѝ. Устата на козириба бе достатъчно голяма, за да ги откъсне с едно ухапване. Тази случка я на кара да си вземе поука.

Майка ѝ Далнина обичаше да казва, че дъщеря ѝ никога няма да слуша съветите на хората около нея и че винаги ще прави наопаки на това, което ѝ казват. Амбицирана от тези думи, Отрова реши да направи точно обратното и за известен период от време следваше стриктно съветите на майка си, ала после реши, че това само я обърква и се отказа. Сетне майка ѝ умря от блатна охтика малко след раждането на Азалия и сломеният ѝ от мъка баща се ожени повторно за една студена красавица от съседното поселище, наречена Лайкучка. Машехата и заварената дъщеря се намразиха от пръв поглед. Въпреки че пред съпруга си беше истинско възплъщение на елегантността и добротата, Лайкучка ненавиждаше момичето с теменужените очи и то ѝ отвръщаше със същото.

На Лайкучка принадлежеше и заслугата да я назове Отрова, и то точно на имения ѝ ден. Не винаги я бяха наричали така – що за родител ще кръсти новородената си рожба Отрова? Всички я знаеха като Напръстниче до деня, в който навърши четиринадесет години. Тогава всички жители на поселището се събраха на централната платформа, за да чуят името, което момичето с теменужените очи бе избрало да носи. Сред блатните обитатели имаше традиция момичетата да се кръщават на цветя и билки, а момчетата – на животни или природни забележителности. На имения им ден, когато вече официално ги признаваха за възрастни, те имаха правото да се преименуват. Мнозина, като Лайкучка например, запазваха кръщелните си имена, а други (като баща ѝ, дърво-секача Сечко) се насочваха към традиционни за занаята им прозвища.

Сутринта на имения ѝ ден Напръстниче се скара жестоко с Лайкучка.

– Никога не правиш това, което ти казвам! Никога! Никога няма да се научиш да се държиш като добро момиче! Само задаваш въпроси и

никога не приемаш нещата такива, каквито са. Винаги ми правиш напук! Никога няма да направиш баща си щастлив и никога няма да се омъжиш за свестен млад мъж. Ти си отрова за това семейство! Отрова!

В края на краищата, такава и стана. Когато обяви новото си име пред стълпилите се блатни обитатели, те почти не се изненадаха. Винаги бяха смятали момичето с теменужените очи за особнячка – странна, чудата и различна от тях. Единствено баща ѝ и мащехата и затаиха дъх от ужас, ала вече бе твърде късно да се направи каквото и да било. От днес нататък тя бе Отрова и щеше да си остане Отрова завинаги.

* * *

Две години след това събитие Отрова беше вече на шестнадесет и тепърва трябваше да свиква с бремето на женствеността. Последният ѝ рожден ден бе напълно забравен от родителите ѝ и до нея нямаше никой друг, с когото да го отпразнува, ала това изобщо не я тормозеше. Това си беше просто един обикновен ден, не по-различен от всеки друг. Защо трябваше да се чувства задължена да бъде щастлива, да танцува, да пие блатовина и да се весели? Само защото през този ден бе изхвърлена, мокра и кървава, от корема на майка си? Беше си щастлива и преди, когато цялата вселена се свеждаше до една уютна и топла утроба и единствените звуци, които достигаха до нея, бяха туптенето на майчиното сърце и приглушените тонове на успокояващия ѝ глас. Това бе къде-къде по-хубаво от този студен, мрачен и неприветлив свят, изпълнен с печал и страдание.

Тя завиждаше на онези свои връстници, които успяваха да забравят за грижите си в празничната еуфория и всичките им мечти се свеждаха до това да си намерят добър съпруг или хубава съпруга и да си отгледат деца, които да продължат рода им. Отрова просто не можеше да разсъждава като тях. Тя не бе способна да се отърси от мисълта, че един на всеки петима издъхваше от блатна охтика преди да навърши тринадесет години, че всяко второ дете беше мъртвородено и че всеки месец безследно изчезваха момчета и момичета – похитени от тресавищните обитатели или вълшеблените създания. Другите блатни жители също тъгуваха и понасяха тежко ударите на суровия и жесток живот, ала никой от тях не правеше и най-малкото усилие да промени нещо. Изглежда хората бяха много по-щастливи, когато се примиряваха с участието си. Момичето с теменужените очи обаче не беше устроено така. Да се омъжи за някой млад красавец от поселището, да му нареди деца и да пропилее живота си в грижи за тях? По-скоро би се хвърлила сред свирепите козириби.

Така поне смъртта ѝ щеше да е бърза и мигновена, за разлика от мъчителната агония, каквато представляваше животът на всички в Чайкино.

– В теб има от древната кръв, Отрова – ѝ беше казал веднъж Чевръстия. – От онези времена, когато мъжете и жените са били силни и са господствали над Владенията.

– Какво се е случило с тях? – попита тя. Както винаги, седеше на розгзката пред огнището, а старецът се бе разположил във вехтия си плетен стол и си подръпваше с наслада от наргилето, поставено на пода до него.

– Изнежиха се – въздъхна Чевръстин. – Животът стана твърде лесен и във Владенията цареше мир. Обаче човекът не обича да живее в мир – мирът е против природата му. Ето защо хората започнаха да се дърлят помежду си и постепенно дребните им свади се превърнаха в конфликти, ала конфликтите лесно се възпламеняват и много трудно се потушават. Тъй започна Междуособната война и когато приключи, човекът беше разединен и слаб. Той се оттегли в планините и блатата и обърна гръб на събратята си. Древните градове сега са пусти и порутени, обитавани единствено от призраците на миналото. Също като нас – завърши Чевръстин и изпусна поредното облаче ароматен дим. То потрепна пред сиянието на пламъците и се заиздига към тръстиковия покрив, докато не изчезна напълно.

Отрова знаеше всичко за Междуособната война – или поне познаваше легендите, защото кой можеше да каже кое е истина и кое – измислица?, – ала въпреки това ѝ беше приятно да слуша разказа на стария човек. За обитателите на Чайкино Чевръстин беше особняк, също като нея. Той често отсъстваше за продължителни периоди от време, а когато се връщаше, винаги имаше нови истории за разказване. И макар че беше кротък и безобиден човек, странстванията му плашеха блатните жители и те забраняваха на децата си да общуват с него. Нищо хубаво не можеше да дойде от външния свят – там живееха вълшеблени създания, троллица, зли духове и други безименни твари. Някои дори подмятаха, че във вените на Чевръстин тече вълшеблена кръв – нямало как иначе да е толкова жив и енергичен на неговите години, а това рано или късно щяло да му донесе неприятности.

– Но ти, момиче – рече накрая възрастният мъж, – ти имаш от древния дух в себе си, също както и аз. Животът в Чайкино не може да те удовлетвори, защото виждаш доста по-далеч от носа си, за разлика от останалите.

– Понякога ми се иска просто да съм... щастлива – призна

девойката. – Щастлива от това, което имам... Като другите момичета.

– Не! – отсече Чевърстин и махна рязко със сбръчканата си ръка. – Недей да смесваш удовлетворението с щастието, Отрова. Не забравяй, че... – добави той, загледан в огъня с отнесено изражение – ...някои са родени на идеалното място за тях, а други трябва сами да си го потърсят.

* * *

Тази вечер беше Душебдение. Отрова бе прекарала деня в скитане из многобройните тресавища, пръснати около езерото, където се намираще Чайкино, и в събиране на гъбки и коренчета, които изравяше с помощта на малкия си ръждясал сърп. Тук бе толкова влажно, че ръждата оставяше своя отпечатък върху всички новоизковани метални изделия в рамките на година. Въпреки това обаче, блатните обитатели изобщо не се опитваха да си направят дървени или каменни сечива, с които да заменят железните – просто бяха вдигнали рамене и се бяха примирили. Отрова изруга, докато се мъчеше да отсече едно жиливо стъбло без особен успех, и за стотен път през този ден си пожела да разполага с нещо по-остро.

Когато пое към Чайкино, здрачът се бе стъстил и душеклетките вече бяха окачени по дърветата. Кошничката ѝ беше пълна с малки гъбки – навярно това щеше да ядоса не на шега Лайкучка, която изрично ѝ бе казала да събере само най-големите, ала Отрова предпочиташе по-дребните, защото бяха далеч по-ароматни и вкусни. А и кой всъщност вършеше работата?

Девойката мина покрай две хлапета, които се катереха по горните клони на гъсто разположените дървета, за да закачат поредната душеклетка. Те не спираха да си бърбят, докато нагласяха дървената сфера, в средата на която имаше запалена свещ. Самата свещ бе поставена в цветна стъкленица, която придаваше мек пурпурно-розов оттенък на сиянието ѝ. Отрова погледна по-нагоре и зърна мускулестото туловище на една блатна змия, увита около дебел клон, ала за щастие влечугото не проявяваше никакъв интерес към вкусните хапки под себе си, които дори не подозираха за присъствието ѝ. По това време на деня блатните змии обикновено нямаха апетит; но ако децата се бяха качили на дървото няколко часа по-рано, когато метаболизмът на влечугото бе активиран от оскъдната слънчева светлина, то щеше да навие жестоките си пръстени около тях и да направи костите им на желе, докато телцата им се парализират напълно. Отрова се зачуди колко ли пъти още децата

сяха да се изплъзват от пълзящата гибел, преди да попаднат в смъртоносната ѝ прегръдка.

Тя се заизкачва по платформите на Чайкино, които сяха да я отведат до колибката им. Въздухът бе хладен и изпълнен с бръмченето на насекомите и ленивото камбуркане на по-едрите блатни обитатели. Големи водни кончета се стрелкаха напред-назад из сенчестите усои като екзотични махала, а по езерната повърхност пълзеше гъста бяла мъгла, скривайки я под булото си.

Поселището бе построено по такъв начин, че Отрова трябваше да мине покрай доста колиби, докато стигне до своята. На повечето платформи се издигаха по няколко къщурки – вратите им гледаха към центъра, а гърбовете им се обрамчваха от тесни дървени тераски. Мрачни кръгли прозорчета, разделени на четири от рамките, се вираха намръщено в езерото. Мъждукащото сияние, което струеше от тях, се сливаше със светлината на насмолените факли, забучени в стърчащите по краищата на всяка платформа пилони. От каменните коминчета, прорязващи тръстиките покриви на хижите, се виеха тънки струйки дим и се губеха сред короните на дърветата.

Отрова тъкмо бе стъпила на последната платформа, която я делеше от колибката им, когато до слуха ѝ достигнаха развълнувани детски гласове. Момичето не искаше да се среща с превъзбудените от предстоящото празненство хлапета – те не я харесваха и тя изпитваше същите чувства към тях, – ала за съжаление нямаше начин да се шмугне незабелязана. Трябваше да заобиколи платформата и да мине по мостчето, водещо до нейната хижа, ето защо въздъхна тежко и продължи стоически напред.

Девојката се досети за причината за глъчката, преди още да е заобиколила къщурката на съседите си. По едно от въжените мостчета, свързващи платформата, на която се намираше, с останалите, вървеше мъж, следван от шумна група деца. Той не им обръщаше никакво внимание и пристъпваше енергично, леко приведен под тежестта на множеството метални съдини, които висяха по гърба му и подрънкваха при всяка негова крачка. Бе облечен целият в кожи, носеше дебели рунтави ръкавици и голяма вехта шапка, а лицето му се увенчаваше от прошарени бакенбарди и дълги, провиснали мустаци. Ловец на духове.

Отрова се спря, за да го разгледа – не толкова от любопитство, колкото поради желанието си да подразни Лайкучка, прибирайки се възможно най-късно. Ловецът на духове идваше в поселището на всяко Душебдение, за да изкупи блатните призраци, които жителите на

Чайкино бяха хванали в своите душеклетки. Отрова си припомни, че през тази вечер той не се изявяваше точно като ловец, защото се сдоби-ваше с духчетата посредством търгуване и пазарлъци, ала през останалото време от годината навярно оправдаваше прозвището си. На Душебдение ловът на горките блатни духчета просто се превръщаше в публичен спектакъл.

През тази нощ, когато луната бе в точната си фаза, блатните духчета излизаха и подемаха своите вихрени танци. Момичето с теменужените очи смяташе, че са изключително красиви – феерични къмба ефирно сияние, от които се сипеше дъжд от искри, докато кръжаха и се носеха едно около друго. Никой не знаеше защо всяка година се появяват в една и съща нощ, нито пък защо танцуват и променят цветовете си, минавайки през зашеметяващи сетивата нюанси, които отиваха отвъд пределите на човешкото зрение. Някои предполагаша, че това представлява екзотичен брачен ритуал, а други твърдяха, че са мъртви души – децата, които блатото бе отнело от тях, се връщаха, за да навестят своите близки.

Ако последното беше вярно, Отрова намираще за меко казано странно обстоятелството, че съселяните ѝ ги подмамваха като пеперуди в душеклетките и ги затваряха вътре. Разноцветното сияние в центъра на кафезите привличаше блатните духчета и те оставаха там, докато свещите догарят. Всяка клетка бе снабдена с връв, дърпането на която веднага залостваше решетестата вратичка и ефирното създание попадеше в капан, от който не можеше да се измъкне. Оставаше само да се занесе дървената сфера на ловеца на духове.

Съседът ѝ отвори вратата на хижата си в мига, в който ловецът на духове вдигна покритата си с ръкавица ръка, за да похлопа. Отрова познаваше достатъчно добре киселата усмивка, разцъфнала на лицето на Зъберин. Той не искаше да пусне пришъглеца в дома си, ала в крайна сметка беше Душебдение и никой не можеше да му откаже. Ловецът на духове щеше да остане в дома му, да яде от храната му и да спи в леглото му, а на сутринта щеше да изкупи всички блатни призраци, които жителите на Чайкино бяха уловили, и да ги затвори в металните съдини, подрънкващи на гърба му. Сетне щеше да ги отнесе някъде другаде, където да затворят искрящите създания в стъклени фенери и да ги продадат на онези, които бяха достатъчно заможни, та да си позволят подобен лукс.

Ловецът на духове влезе в къщата, оставяйки разочарованите хлапета на платформата, но те веднага се скупчиха около прозорците на

хижата, надявайки се да зърнат нещо любопитно. Отрова продължи по пътя си. Не можеше да разбере какво толкова интересно има в един ловец на духове – появата му неизменно предизвикваше сензация, докато на хората, откривани полуизядени от блатните паяци, рядко им обръщаха и половината от това внимание. Навярно, защото последното се случваше доста по-често и съселяните ѝ отдавна бяха свикнали с набезите на многокраките гадини.

Когато се прибра, завари мащехата си пред огнището. Меднорусата ѝ коса бе обтегната назад и откриваше лицето ѝ. Сечко – баща ѝ – седеше наблизко, а кошарката на Азалия бе до краката му.

– Явно ти е било доста приятно да събираш гъби, щом се връщаш чак сега – подхвърли Лайкучка, без да вдига поглед от гърнето, което разбъркваше. Когато най-накрая се обърна към момичето, добави: – И си набрала от дребните, въпреки че те помолих да не го правиш.

Отрова я изгледа безмълвно с невъзмутимите си теменужени очи. Пулсиращата вена на слепоочието на мащехата ѝ свидетелстваше, че е ядосана не на шега, ала явно гледаше да се въздържа пред съпруга си. Сечко ги наблюдаваше с онова изражение, което неизменно се изписваше на лицето му, когато жена му и дъщеря му бяха заедно. Изражението на човек, опитващ се да държи куп скъпи чинии, които всеки миг може да паднат и да се строят на парчета.

– Остави ти там – въздъхна пресилено Лайкучка и посочи масата зад гърба си. – Сега супата ще стане блудкава, след като не донесе гъбите навреме, но какво да се прави... – изкоментира и отново насочи вниманието си към гърнето. Отрова тъкмо възнамеряваше да се прибере в стаята си, когато мащехата ѝ заговори отново: – Правя всичко, което е по силите ми, за да се разбираме с теб, Напръстниче. Всичко, което е по силите ми. Защо трябва все да ми правиш напук?

– Казвам се Отрова – напомни ѝ момичето с теменужените очи. Лайкучка избягваше да я нарича така, защото добре знаеше причината, поради която девойката си бе избрала това име. – Няма защо да се чувстваш онеправдана, Лайкучка. Аз просто правя напук на всички.

– Отрова, недей да говориш така на майка си – обади се загрижено Сечко. – По-добре виж как е Азалия.

Този път дъщеря му не направи обичайната си забележка, макар че от месеци го поправяше всеки път: не майка, а мащеха. Въпреки това мъжът не спираше да нарича Лайкучка майка на Отрова, а тя пък неизменно се обръщаше към нея с Напръстниче. „Каква идиотска ситуация“, помисли си момичето.

Всъщност тя не обвиняваше нито баща си, нито мащехата си. Бе абсолютно убедена, че Лайкучка обича истински Сечко, най-малкото по свой собствен начин – навярно поради тази причина гледаше да не я хока прекалено грубо пред него. Сечко също обичаше Лайкучка, макар Отрова да подозираше, че всеки път, когато я погледне, вижда първата си жена Далнина. Баща ѝ просто бе приклещен между двама неприятели, ала обичаше всеки от тях по различен начин.

Отрова не завиждаше на щастието му – дори и в случаите, когато забравяше рождения ѝ ден, защото бе прекалено погълнат от грижи за съпругата си, – ала не можеше да престане да бъде трън в петата на Лайкучка.

Ако мащехата ѝ просто беше себе си, може би нещата щяха да бъдат наред. Всичко бе заради този нелеп спектакъл, който тя настояваше да играе. Твърдеше, че не се опитва да замести Далнина, ала в крайна сметка правеше точно това. Мъчеше се всячески да създава домашен уют и обожаваше да готви, да чисти и да разпитва Отрова как е минал денят ѝ; с две думи, правеше всичко по силите си, за да бъде грижовна съпруга и майка. Обаче всичко това бе фалш и момичето с теменужените очи бе достатъчно проникателно, за да го забележи. Истинската Лайкучка и пет пари не даваше за домашния уют. Тя просто искаше да води безгрижен и нехаен живот – да си живурка безпроблемно като героите от приказките, които разказваха за стъклени пантофки, три желания и вълшебни пръстени. Отрова помнеше как русокосата хубавица се прехласваше от историите, които Чевръстия разказваше от централната платформа през онези дни, когато беше в Чайкино. Помнеше и звездите, които проблясваха в очите ѝ. Лайкучка бе изключително красива, знаеше добре това и жадуваше да бъде принцеса с цялото си сърце. Въпреки всичко, всеки път, щом разказите на Чевръстия приключваха, тя се прибираше начумерена въщи и мърмореше, че никога не е чувала подобни измишльотини и врели-некипели.

Лайкучка бе станала съпруга и мащеха, защото си мислеше, че е длъжна да го направи. Тя беше поредният човек, носещ се по течението на реката на живота, който се бе вкопчил в някаква плаваща греда и се държеше здраво за нея, защото се боеше да се пусне. Както всички други обитатели на Чайкино, Лайкучка просто нямаше сили да плува сама.

Като ѝ създаваше главоболия, Отрова всъщност и правеше услуга. Най-малкото, така животът ѝ ставаше доста по-интересен.

Девојката приседна до кошарката на Азалия. Сечко ѝ се усмихна. Той имаше добродушно, обикновено лице, прорязано от бръчки –

неумолимите отпечатъци на грижите. Косата и мустаците му бяха кестеняви, а кафявите му очи сякаш бяха поизгубили от блясъка си след кончината на Далнина. Отрова го обичаше поради същата причина, поради която обичаше и Азалия; просто не можеше другояче.

Сега сестричката ѝ беше почти на четири годинки. Бе достатъчно голяма, за да лудува самичка из къщурката, но не биваше да я оставят без надзор. Обитателите на Чайкино не позволяваха на малчуганите да излизат сами от домовете им, докато не станеха достатъчно големи, че да осъзнаят опасността от евентуално падане в блатото, както и преди да се научат да плуват в някой от по-безопасните водоеми, където нямаше козириби. Мъничето се усмихна и протегна ръчички, щом видя каква си да се надвесва над него.

– От-ро-ва! – изчурулика звънко Азалия.

Девојката я вдигна от кошарката, притисна я силно до гърдите си и я сложи в скута си. Явно убедено, че свободата е на една ръка разстояние, детенцето се опита да се изтръгне от обятията ѝ и да защъка по пода, ала сестра ѝ не ѝ позволи. Лайкучка им хвърли изнервен поглед през рамо – очакваше Отрова да излезе навън, понеже ѝ бе забранила да се мотае край нея, докато готви. Не беше толкова заради мащехата, колкото заради самата девојка; тя бе ужасно непохватна с кухненските съдове и редовно се заливаше с вряла вода или изпускаше нагорещените тави.

Отрова се изправи, възнамерявайки да отнесе Азалия в стаята си, където мъничето можеше да си играе на спокойствие, наслаждавайки се на относителна свобода зад затворената врата. В същия миг Лайкучка откъсна поглед от гъбите, които миеше, и се провикна:

– Внимателно!

– Щом мога да нося кошница с гъби, значи мога да нося и собствената си сестра – отвърна Отрова и затвори вратата на спалнята след себе си.

Хижата им бе разделена на четири части. Беше само на един етаж, защото подпорите на платформата не можеха да издържат повече. Главното жилищно помещение заемаше по-голямата част от къщурката и мебелировката му се състоеше от маса, няколко стола, огнище и фурна. Всичко вътре бе изработено от дърво, с изключение на каменното огнище и ръждясалата желязна фурна. Тъй като колибата не разполагаше с отделно помещение за баня, всички се къпеха пред огнището – в Черните блата не се обръщаше особено внимание на благоприличието. Останалата част от единствения етаж бе разделена на три стаи, всяка от

които – долепена до задната стена на хижата. Двете по-големи бяха спални – една за момичетата и една за възрастните, а третата служеше за тоалетна. Това, което я правеше такава, бе пробитият в пода отвор, който гледаше директно към сумрачните води на езерото.

Стаята на Отрова – тя я възприемаше като своя, поне докато Азалия не станеше достатъчно голяма, че да предяви права за лично пространство – беше тясна и потискаща, но все пак ѝ осигуряваше някакво убежище и поради тази причина девойката я ценеше. До едната стена бе допряно опърпано единично легло, а до другата имаше бебешко креватче, снабдено с висока решетка, за да не може сестричката ѝ да се измъкне самичка посред нощ. В средата на помещението стоеше ниска масичка, върху която гореше свещ, а до леглото на Отрова се мъдреше неголяма библиотечка със захабени полици, където бяха наредени украшения и книги. Всичките ѝ книги бяха или подарени, или дадени назаем от Чевърстия. Още от самото начало приятелството ѝ със стареца не се хареса на Лайкучка, но момичето с теменужените очи бе сигурно, че мащехата ѝ не изразяваше собственото си мнение, а просто повтаряше като папагал онова, което говореха съселяните им:

Чевърстия ѝ беше донесъл невероятни подаръци от пътешествията си – странни дърворезби, перо, за което се кълнеше, че е от грифон, вкаменено яйце от птица, която летяла надолу с главата... Отрова подозираше, че последното е измислица, понеже беше доста по-малка и наивна, когато старецът ѝ го подари. Що се отнася до книгите, те бяха предимно с легенди и сказания – истории от всички краища на Владенията. Момичето с теменужените очи ги поглъщаше лакомо; толкова лакомо, че накрая ѝ стана лошо от тях. „Явно прекаляването с хубавите неща също може да ти се отрази зле“, каза си тя.

– Всичките са едни и същи – оплака се една вечер девойката на Чевърстин. – Войнът спасява девицата и двамата се влюбват, а глупакът надхитрява злия крал. Винаги има трима братя или сестри и все най-малкият успява там, където другите двама се провалят. Винаги трябва да си мил и добър с просяците, защото те непременно крият някаква тайна, и никога, ама никога не бива да се доверяваш на еднорог. А ако отгатнеш гатанката, която ти зададат, те или ще се самоубият, или ще изпълнят всичко, което им заповядаш. Всичките са едни и същи и са ужасно глупави! В живота никога не става така!

Чевърстин кимна замислено и пое глътка ароматен дим от наргилето си.

– Естествено, че в живота не става така. Права си за всичко, с

изключение на еднорозите – ще разкъсат вътрешностите ти, преди още да си мигнала. Тези неща тук – той потупа с показалец книгата, която Отрова държеше – са простички историйки. Истинският живот също е история, само че далеч по-сложна. Той също си има начало, среда и край. Всеки от нас следва едни и същи правила... които са ужасно много на брой. Всеки от нас си има отделни глави и изпълнени с напрегнато очакване финали. Всеки от нас си има път, който трябва да измине. Някои се скитат нашир и дълж и се връщат с празни ръце; други не ходят никъде и тяхното пътешествие ги прави най-богати от всички. Едни от историите имат поука, а други са лишени от какъвто и да е смисъл. Някои ще те накарат да се смееш, а други ще те разплачат. Светът е библиотека, Отрова, в която никога не ще успееш да прочетеш една и съща книга два пъти.

Девојката изсумтя пренебрежително, макар че казаното от възрастния мъж ѝ харесваше.

– Какви истории тогава имат да разкажат жителите на Чайкино? Та те са също толкова скучни и предсказуеми като тези легенди – възрази тя. – Прочетеш ли няколко, все едно си ги чел всичките.

– Наистина ли мислиш така? – попита Чевръстин, а гърбът му изпука като фойерверки, докато се привеждаше напред. – Според мен нямаш представа и за половината от онова, което се случва тук, просто защото съдиш за книгата по корицата.

Момичето вдигна небрежно рамене.

– Не ме интересува – рече. – Изобщо не ме е грижа за това.

– Е, ами тогава запомни добре какво ще ти кажа – каза Чевръстин. – Всяка история си има своите превратности и неочаквани обрати и човек никога не знае кога ще настъпи следващият. Не забравяй това, Отрова.

– Няма – отвърна саркастично момичето, изхвърляйки моментално думите му от съзнанието си. Въпреки това обаче, взе със себе си книгите, които възнамеряваше да му върне, и ги запази за себе си.

Незнайно защо думите на Чевръстия изплуваха в съзнанието си, когато си легна тази нощ. Супата на Лайкучка бе станала невероятно вкусна – най-вкусната супа, която мащехата ѝ беше готвила, вероятно благодарение на нейните гъби, – след което тя и Сечко излязоха, за да гледат лова на духове. Отрова нямаше никакво настроение за представлението; чувстваше се неизмеримо потисната. Ето защо зави внимателно Азалия и се пхна под проядените си от молци завивки. До ушите ѝ достигаше далечният смях на дечурлигата, които тичаха подир искрящите призраци, а нейде далеч отекваше едва доловимият звън на малка

сребърна камбанка. Този нежен звън сякаш я следваше – следваше я в съня ѝ – и Отрова помнеше как си помисли, че звучи някак странно и не на място сред обичайните шумове на блатата. По някое време Азалия загука насън и сестра ѝ вдигна натежалите си клепачи, за да погледне загрижено сестричката си, която лежеше в креватчето си, преди забвението да обвие съзнанието ѝ. Нямаше как да знае, че го прави за последен път.

ПЛАШИЛИЩЕТО И ПОДХВЪРЛЕНИКЪТ

Писькът на машехата ѝ я накара веднага да отвори очи. Отрова се надигна изпод завивките и от нея се поръси някакъв фин, искрящ пращец, който незнайно как бе полепнал там. Имаше и друго странно нещо – въпреки паниката в писъка на Лайкучка, който я бе извадил от унеса ѝ, девойката почувства как топлите ръце на съня я обгръщат отново и клепачите ѝ натежават. Тя разтърси озадачено глава, взирайки се учудено в сребристия пращец по одеялото и косата и. Приличаше на неразтопен сняг и блещукаше на фона на утринните слънчеви лъчи, които проникваха в стаята през замъглените стъкла на кръглото прозорче.

Отрова почувства как отново се унася против волята си, ала този път отметна завивките настрани и стана от вехтия, опърпан креват. Този пращец... да, по някакъв начин беше свързано с пращеца... Не разбираше как или защо, но инстинктивно бе направила връзката между мистериозните снежинки, покрили леглото ѝ, и бремето на сънливостта, което се бе стоварило връз нея. Момичето прокара ръце през косата си, разошвайки я още повече, след което започна да тупа трескаво конопената си нощница, сякаш дрехата се бе запалила и се опитваше да потуши пламъците. С отърсването от сребристия пращец съзнанието ѝ се проясни и тя почувства как умората я напуска. Едновременно изумена и потресена, девойката се вторачи в снежинките, полепнали по пода.

– Какво си направила! – изкрещя ѝ Лайкучка от другия край на малката стая и Отрова внезапно се сети защо я бяха събудили. Машехата ѝ стоеше до креватчето на Азалия – лицето ѝ беше изкривено от ужас, а очите ѝ се взираха обвинително в Отрова.

Девойката разтърка очи, за да прогони и последните остатъци сънливост, след което пристъпи към креватчето, без да обръща никакво внимание на Лайкучка. Усещаше непосилна тежест в стомаха си – там бе зейнал назъбеният кратер на някакво ужасно предчувствие, който се разрастваше с мълниеносна бързина. Отрова надзърна в креватчето. Каквото и да лежеше там, то не беше сестричката ѝ.

– Защо не си се събудила? – изсъска Лайкучка. – Нали си била тук през цялото време? Гади ми се от теб! Как така не си се събудила?

Ала девойката не я слушаше. Целият свят се бе смалил до размерите на едно детско креватче и онова, което се намираще в него. Всички звуци бяха станали далечни и приглушени – дори пискливият глас на

машехата ѝ в ухото ѝ. Усещаше бавното движение на кръвта из тялото си, както и всяко вдишване и издишване на въздух. Трябваше да се подпре на решетката на креватчето, за да запази равновесие. Нејде далеч в паметта ѝ малката сребърна камбанка отново нададе ефирния си звън.

Отрова се отгласна от креватчето и се хвърли към библиотечката си, откъдето измъкна най-дебелата книга. Беше я взела назаем от Чевърстин преди доста време и дори за миг не си бе помислила да я върне. Прашната ѝ кожена корица проскърца, когато я отвори, а страниците ѝ прошумоляха под пръстите ѝ.

– Ще четеш? – кресна и Лайкучка. – Смяташ да четеш в такъв момент? – Машехата ѝ не можеше да повярва на очите си. Отрова я изгледа ядосано за миг, след което отново възобнови търсенето си. Тогава русокосата красавица не издържа и започна да ридае: – Горкичкият Сечко! Какво ще му кажа? Как да му го кажа? Това ще разбие сърцето му!

В този момент Отрова най-сетне намери мястото, което търсеше, и усети как главата ѝ се замайва. Това беше. Почти цялата лява страница бе запълнена от черно-бялата литография на прегърбена фигура, облечена с дълго, дрипаво палто, чието лице бе закрито почти изцяло от широкопола шапка, изпод която се виждаха единствено очите – два тесни бели процепа в мрака. Създанието бе протегнало напред едната си ръка и държеше мъничка камбанка в съсухрената си, кокалеста длан, а с другата разпръскваше нещо, подобно на ефирен пращец. Бе изобразено насред горска полянка, където лежаха множество спящи хора.

– Плашилището – прошепна Отрова.

В същия миг сребърната камбанка отново зазвъня в главата ѝ. Озадачена, девойката се намръщи и се вгледа съсредоточено в страницата. Беше ли видяла нещо да помръдва там, само преди секунда? Тя доближи книгата до лицето си.

Внезапно илюстрацията започна да расте пред погледа ѝ, сякаш Отрова бе пропаднала вътре в нея или създанието се надигаше от страницата, за да я погълне. Черно-белите листа на дърветата се раздвижиха. Момичето почувства как ѝ се завива свят, а теменужените ѝ очи се разшириха.

Плашилището завъртя глава към нея и когато тя зърна гибелния му взор, гърлото ѝ се сви от ужас. Искаше ѝ се веднага да затвори книгата, ала не можеше да застави и най-малкото си мускулче да помръдне. Чувстваше се като прикована, неспособна дори да премигне. Паниката приклещи дробовете ѝ в желязната си хватка, но тя продължаваше да не вярва на очите си.

Прегърбеното създание започна да пристъпва бавно към нея. Походката му беше някак странно накъсана, сякаш Отрова разглеждаше една от онези книжки, бързото разлистване, на които създава оптическа илюзия за движение на героите. Плашилището се приближаваше към нея с неголеми, накуцващи стъпки, протегнало миниатюрната камбанка пред себе си. „Невъзможно, каза си девойката. Невъзможно.“

Само дете не можеше нито да се отдръпне, нито да отмести поглед. Сребърният звън отекна отново, защото зловещата твар разклати камбанката си – кристално ясен и неизразимо ужасяващ звук, въпреки че беше едва доловим. Горната част на туловището му вече бе изпълнила почти цялата страница; момичето имаше чувството, че стои до прозорец, а страховитото същество се е изправило от другата страна. Камбанката звънна отново, изпълвайки съзнанието ѝ. Белите процепи на очите на Плашилището сякаш я изпепеляваха от мастилено черния мрак на лицето му.

Отрова едва успяваше да диша – и малкото въздух, който достигаше до дробовете ѝ, влизаше през трахеята ѝ на мъчителни, парещи глътки. Всяка фибра от тялото ѝ крещеше, че случващото се просто не може да е истина, че това е само една картинка от книгата, ала въпреки това Плашилището ставаше все по-голямо и по-голямо, докато накрая ѝ се стори, че единственото, което ги разделяше, бе тънката хартия на страницата.

Създанието сложи едната си ръка на ръба на илюстрацията и костеливите му, издължени пръсти одраскаха китката ѝ.

В този момент външната врата на хижата се затръшна с трясък. Отрова се сепна и захвърли книгата, надавайки изплашен вик. Страниците на стария том прошумоляха във въздуха, след което той тупна тежко върху дъските на пода. Разтреперана, девойката се втренчи напрегнато в него, готова да побегне и при най-малкия признак, че книгата ще направи нещо по-различно от това да си лежи на земята. Ала нищо подобно не се случи.

Отрова почувства как сърцето ѝ постепенно забавя лудешкия си ритъм и дишането ѝ се нормализира. Тя приседна на края на леглото, скръсти ръце в скута си и сплете треперещите си пръсти, опитвайки се да се успокои. От време на време хвърляше бързи погледи към захвърлената на пода книга.

Трябваше да има някакво обяснение, просто не можеше да няма...

В този момент момичето осъзна, че Лайкучка я няма, и веднага свърза този факт с трясъка на външната врата, който я бе извадил от

упоението ѝ. Краватчето на сестричката ѝ също беше празно. Отрова изведнъж бе осенена от идеята какво възнамерява да стори мащехата ѝ. Разтревожена, девойката скочи от леглото и се втурна към входната врата, за да се опита да я спре.

* * *

Сутринта беше студена и влажна, а слънчевите лъчи трябваше да си пробиват път през облака от зеленикави изпарения, надвиснал над Черните блатата. Е, поне нямаше мухи, защото езерните води все още не се бяха затоплили достатъчно. Отрова изскочи навън, облечена само с конопената си нощница, и утринният хлад веднага я обгърна. Обстоятелството, че излиза в такъв вид, не я притесняваше особено – след снощната еуфория и вълнения повечето обитатели на Чайкино бяха все още в леглата си и въпреки че изглеждаше малко смешно, нощницата ѝ бе по-здрава и топла от обичайното ѝ облекло за през деня. Освен това изобщо не я интересуваше какво щяха да си помислят съселяните ѝ. Поне бе проявила достатъчно разум да си нахлузи някакви обувки, понеже бе истинско самоубийство да стъпваш бос в тинята на блатото, където гъмжеше от най-различни гадини – от отровни змии и паяци до слузести охлюви с бодливи черупки, – всяка от които можеше да причини смъртта на човек чрез ухапване или убождане.

Лайкучка не се виждаше никъде, но между тяхната и следващата платформа имаше само едно мостче, ето защо Отрова забърза по него към къщурката, където бе легнал да спи ловецът на духове, а домакинът и жена му трябваше да прекарат нощта на пода. Две въжени мостчета свързваха дома на Зъберин със съседите му и едното все още се поклащаше от минаването на Лайкучка. Момичето веднага заситни по него, вече знаеше накъде се е запътила мащехата ѝ.

Успя да я зърне в мига, когато русата жена изчезваше сред дърветата, растящи покрай брега на езерото. Лайкучка бе увила онова, което беше взела от люлката в някакво одеяло и го притискаше плътно до гърдите си. Отрова ѝ извика, докато притичваше по въжения мост, надвиснал над мътната вода между поселището и брега. Мащехата ѝ спря за момент и погледна назад, при което девойката забеляза налудничавото ѝ изражение, и отново забърза към дърветата. Момичето се втурна подире ѝ, ала кракът ѝ се подхлъзна по влажните дъски на моста и тя залитна назад; в същия миг обаче въжените парпети се впиха под мишниците ѝ и тя се отърва единствено с парещи ожулвания. Проклинайки се наум заради непохватността си, Отрова се изправи и отново се понесе напред.

Калната почва примлясваше под стъпките ѝ, докато тичаше след Лайкучка. Това бе сравнително твърда земя за Черните блатата и доколкото знаеше, тук поне нямаше тресавища и кални ями, където, затънеш ли веднъж, нямаше измъкване. Медно русата плитка на мащехата ѝ отново се мярна сред дърветата, в същия момент нещо изхрущя под краката ѝ, ала Отрова не се наведе да разглежда нещастната твар, върху която беше стъпила. На това място дърветата бяха изсечени и бе оформено нещо като неравна пътечка, отъпкана от безброй нозе. Момичето ускори ход и започна да настига Лайкучка, която вече се задъхваше, и малко преди да достигнат кладенеца, Отрова бе смалила разстоянието помежду им до толкова, че можеше да я докосне.

Кладенецът се намирал по средата на горско сечище и представляваше четириъгълна каменна шахта, която се издигаше на метър и нещо над земята. Тя бе плътно покрита от ръждясала решетка, над която се издигаше грубо скован, вдлъбнат навътре навес, който завършваше с фуниеобразен отвор – по този начин дъждовната вода се отвеждаше в него. Също като подземния извор, запазващ водохранилището, тя бе подходяща за пиене, ала тъй като жителите на Чайкино не искаха кладенецът им да се замърси от езерните миазми или от някой разлагащ се блатен обитател, бяха иззидали каменна стена и покрили отвора с решетка.

Внезапно Лайкучка се подхлъзна и падна на колена, изпусвайки товара си. Увитият в одеяло предмет тупна на меката земя, без да издаде звук. Когато момичето настигна мащехата си, по-голямата жена дишаше толкова бързо и накъсано, че дробовете ѝ свистяха – недвусмислен признак за хипервентилация.

– Хайде, направи така – каза ѝ Отрова, а нетърпеливият ѝ тон прикриваше загрижеността, която изпитваше. Тя издърпа ръкава на Лайкучка над ръката ѝ и го долепи до устата на мащехата си. – Задръж така. Русата жена се подчини и притисна плата със свободната си ръка. В същото време девойката опъна още повече ръкава, създавайки по този начин нещо като маска, ограничаваща притока на кислород до дробовете на Лайкучка. Щом се увери, че дишането ѝ се успокоява, момичето отпусна хватката си. – Не трябваше да бързаш толкова – изтъкна Отрова. Мащехата ѝ сви рамене и погледна към вързопа на земята пред нея.

– Много тежеше – въздъхна тя.

Девойката също насочи погледа си натам. Русокосата жена го бе увила като самун хляб. Запита се дали онова вътре дишаше, или не. Сетне се зачуди дали изобщо му бе необходимо да диша.

– Възнамеряваше да го хвърлиш в кладенеца, нали? – попита момичето.

– Не мога да допусна Сечко да го види! – ужаси се Лайкучка. – Това ще го убие!

– Не се дръж като глупачка! – сряза я Отрова. – Първо, ако го беше хвърлила в кладенеца, то щеше да започне да се разлага там и така щеше да отровиш водата... Помисли ли за това? Второ – откъде си толкова сигурна, че можеш да го удавиш? Не знаеш ли какво е?

Жената я изгледа вбесено. Не можеше да понася, когато я караха да се чувства невежа.

– А може би ти знаеш, така ли?

– Това е подхвърленник – информира я Отрова. – Подхвърленник. И ако го хвърлиш в кладенеца, никога няма да можем да си върнем Азалия.

Мащехата ѝ изсумтя невярващо.

– Откъде знаеш? Откъде знаеш, малка вещице? Ти ли причини това на сестра си? Ти ли?

Девојката изобщо не си даде труд да отвърща на тези обвинения. Вместо това вдигна вързопа – наистина беше много тежък, сякаш вътре имаше не плът, а камъни – и погледна към Лайкучка, която бе започнала да риде в калта. Роклята ѝ бе заприличала на нищо – намачкана и сплескана с големи черни петна от влажната почва, навярно съсипана завинаги.

– Не казвай на никого за това – рече Отрова. – Аз ще се заема.

– Къде изчезна Азалия? Какво смяташ да правиш? – извика Лайкучка подире ѝ, докато момичето се отдалечаваше.

– Нито дума за това! – предупреди я отново девојката, отчасти, защото искаше мащехата ѝ да разбере значението на случилото се, но най-вече защото не знаеше как да отговори на въпросите ѝ. Един човек обаче знаеше.

* * *

– Идвам де, идвам, само спри да хлопаш! – измърмори сънено Чевръстин, докато отваряше вратата на колибката си. Беше рано сутринта и той искаше да си поспи още малко, ала щом видя изражението на Отрова, от раздражението и сънливостта му не остана и следа.

– Плашилището дойде снощи у нас – промълви момичето с трепещ глас. – Отвлече Азалия и остави това на нейно място.

На Чевръстин му трябваша няколко секунди, за да асимилира

думите ѝ. Известието бе твърде значимо, за да се сблъска с него толкова скоро след ставането си от сън. После веждите му се вдигнаха от изненада и потрес и той бързо въведе гостенката в дома си. На прага се спря за момент и се огледа, за да провери да не би някой да е забелязал присъствието на Отрова, ала поселището спеше. Къщурката на Чевръстин се намираше на закътана между две свредлови дървета платформа, където имаше още две хижи, ала съседите му бяха по-големи поспаланковци и от него. Възрастният мъж хвърли последен подозрителен поглед навън и затвори вратата.

– Някой друг знае ли? – попита той, докато Отрова оставяше тежкия вързоп върху кухненската маса. Старецът бе мистериозно богат и можеше да си позволи достатъчно голяма хижа с няколко стаи, включително и отделни помещения за готвене, хранене и къпане.

– Лайкучка – отвърна девойката. – Но тя няма да каже на никой.

– Сигурна ли си? – намръщи се домакинът ѝ. – Това е изключително важно.

– Няма да... – започна момичето и изведнъж се почувства ужасно засрамена от сълзите, бликнали от очите ѝ. Опита се да ги възпре, ала напорът им беше неумолим. – По-добре просто да беше изчезнала... Тя... – Отрова замлъкна, защото гласът ѝ също я предаде.

Усети меката длан на Чевръстин на рамото си, а в ушите ѝ зазвуча успокояващият му глас.

– Стига, Отрова – рече той. – Не всичко е изгубено. Да видим какво имаме тук.

Възрастният мъж пристъпи към масата и започна да развива вързоп. Под одеялото беше Азалия, облечена в лошо избродирана вълнена пижамка – лежеше съвсем неподвижно, със затворени очи. Човек би си казал, че е заспала – е, изглеждаше малко бледа, но иначе си беше същото пълничко, бузесто мъниче с руса косица.

– Мъртва ли е? – попита Чевръстин и дръпна леко едното ѝ краче.

В същия миг очите на подхвърленика се отвориха – бяха изцяло черни и лишени от зеници. Старецът имаше чувството, че там, където се вираха, температурата падаше с няколко градуса. Въпреки че съществуването не помръдваше и едно мускулче от тялото си, погледът му излъчваше свирепа злонамереност.

– Гледай ти – промълви Чевръстин. – Наистина е подхвърленик.

– Нали ти казах – засегна се Отрова, но не добави нищо повече. Скръбта ѝ я възпираше да реагира по-остро. Домакинът ѝ се почеса по наболата буза.

– По-добре да се преместим до огнището – рече той и вдигна подхвърленика, понасяйки го към съседното помещение. Това беше стаята за четене на Чевръстин – пред камината, където още тлееха въглените от снощния огън, имаше два старинни стола, а до задната стена се издигаха библиотечка, пред която тази на Отрова щеше да умре от срам. Самата стая бе мрачна, с тънки, износени перденца, спуснати пред прозорчето, и вътре беше доста задушно.

– Сядай, сядай – подкани Чевръстин гостенката си, докато оставяше подхвърленика настрана, сякаш бе най-обикновен вързоп.

Отрова се възползва от поканата и едва сега си даде сметка, че краката ѝ са измръзнали, понеже не си бе обула чорапи. Тя се обърна и се загледа в домакина си, който се суетеше зад нея. Той беше висок и слаб, без много месо по костите си, имаше голям, масивен нос и големи бакенбарди. Носеше избеляла жилетка и панталони и Отрова се замисли, че никога не го беше виждала облечен с нещо различно. Внезапно я осени една закачлива мисъл.

– Събудих ли те? – попита тя.

– Ммм? – измърмори Чевръстин, докато пръстите му пробягваха по гърбовете на книгите, очевидно търсейки нещо.

– Преди малко? Събудих ли те, когато похлопах?

– А ти как смяташ? – отвърна старецът с престорено засегнат тон. – Така се беше разхлопала, че щеше да събудиш и мъртвец!

– С тези дрехи ли спиш?

Събеседникът ѝ спря да рови из библиотеката си.

– Щом толкова те интересува, ще ти кажа – бях заспал на ей този стол – посочи той. – Стар човек съм и мога да спя навсякъде – добави троснато, след което въздъхна и обърна гръб на библиотечката. – Не мога да я намеря.

– Какво да намериш?

– „Бестиарията на Макмус“¹ – отвърна Чевръстин. – Бях сигурен, че я имам.

Отрова внезапно бе осенена от кошмарно видение – пръстите на Плашилището се свиват над ръба на илюстрацията и докосват китката ѝ.

– У нас е – уведоми го девойката. – И нямам никакво намерение да се доближа пак до нея.

– Аха – каза разбиращо старецът. Не бе очаквала точно такава

1. През Средновековието са наричали така сборниците с различни басни, алегии и оказания – Бел. прев.

реакция.

– Какво искаш да кажеш с това „аха“! – попита тя, повишавайки рязко тон.

– Понякога книгите могат да бъдат доста опасни, Отрова – отговори събеседникът ѝ. – Не забравяй, че те дават храна на въображението ти. Супа?

– Супа ли? – възкликна недоумяващо девойката.

– Да, супа – кимна усмихнато възрастният мъж. – Искаш ли? Предполагам, че едва ли си имала време да закусиш... Нали?

– Чевърстин, какво да правя с това! – попита Отрова, посочвайки към подхвърленика, който си лежеше тихо и кротко там, където старецът го беше оставил.

– Нека първо да те нагостя с малко супа – каза той, – а после ще ти кажа.

* * *

Чевърстин запали огън и сложи малко дърва в камината, докато супата се топлеше в кухнята. Междувременно Отрова му разказа за всичко, което се беше случило тази сутрин. Когато супата бе готова, мъжът напълни две купички и подаде едната на гостенката си, а другата сложи за себе си, добавяйки към тях две хрупкави хлебчета – от истинско пшенично брашно, а не онази безвкусна клисава гадост, която правеха от блатни тръстици. След това Чевърстин се разположи на любимия си стол, а Отрова приседна с кръстосани крака пред огъня и се заслуша в разказа на сладкодумния си събеседник.

– Вълшеблените създания са зли твари, Отрова – започна той. – Зли и магически. Подхвърленикът и Плашилището са вълшеблени създания. Те оставят странни и илюзорни неща след себе си, лъжат с езиците си и мамят сетивата ни. Онова, което си видяла в книгата ми, е било последица от сънния прах на Плашилището. Просто номер на съзнанието – той се усмихна мрачно. – По принцип вълшеблените създания стоят далеч от човешките дела, защото вече притежават достатъчно голяма част от Владенията ни и не им се налага да ни търсят из планините и мочурищата, ала за съжаление не могат да устоят на импулса си да ни създават неприятности.

Девойката погледна към ниската масичка в дъното на стаята, където лежеше подхвърленикът. Съществуто ги наблюдаваше с черните си очи и макар че не бе помръднало и мускулче, откакто бе сложено там, мъртвешката му вцепененост беше също тъй обезпокоителна, както и

взорът му.

– Какво са й сторили? – попита тихо Отрова.

– Отнесли са я във Вълшеблените владения – каза Чевърстин, докато отхапваше от топнатото в супата хлебче.

– Но защо? – изхлипа девойката, а в въглчетата на теменужените ѝ очи отново проблеснаха сълзи. Този път обаче тя не им позволи да бликнат и прогони скръбта си. Сега не беше време за печал.

– Това вече не мога да ти кажа – отвърна домакинът ѝ. – Понякога връщат детенцето. Може да стане след ден, седмица, година или двадесет години. В някои случаи връщат мъничето на същата възраст, на която са го взели, когато родителите му вече са побелели и грохнали, а в други – когато хлапетата са пораснали. Никое от похитените деца обаче не може да си спомни какво се е случило с него.

– Колко... колко пъти се е случвало това? – запъна се Отрова, съсредоточавайки погледа си в пламъците от огнището, за да изсуши очите си.

– Повече, отколкото си мислиш – отбеляза старецът. – Дори в това схлупено селце се е случвало повече от веднъж. Ти обаче си постъпила по най-добрия възможен начин. Виждам, че си научила доста неща от онези книги, които ти дадох. Ако Лайкучка бе убила подхвърленика, вълшеблените създания никога нямаше да върнат Азалия. Сестричката ти щеше да бъде изгубена завинаги.

– Дали... Не може ли някой да направи нещо? – извика безпомощно девойката.

– Това е като блатните паяци и змиите, като козирибите, блатната охтика и всичко друго тук – изрече Чевърстия, докато дъвчеше залька си. – Част от живота. Снощи просто не ти провървя, Отрова, и те похитиха сестричето ти. Лош късмет.

– Лош късмет... – повтори бавно момичето.

– И двамата знаем, че не би могла да спреш Плашилището каквото и да сториш – продължи мъжът. – Затова недей да се самообвиняваш. Тази твар те е поръсила със сънния си прах и ти веднага си заспа. Сетне е взела Азалия и е оставила на нейно място подхвърленика. Сега трябва да го храниш и да се грижиш за него – о, подхвърлениците ядат много и ако знаеш само колко гърбове са се превивали, за да задоволяват апетита им! – но ако искаш да видиш отново сестричето си, ще го направиш. Някои хора вярват, че подхвърленикът е тяхната рожба, само че нападната от неизвестна болест. Предполагам, че ще ти е по-лесно, ако и ти започнеш да мислиш така. И един ден, ако си сред щастливците, ще

откриеш сестричето си отново в креватчето му, а подхвърленикът ще е изчезнал завинаги. Приеми обаче, че това не се случва никога с някои хора – добави домакинът ѝ и вдигна рамене. – Просто такъв е животът.

Докато Чевръстия говореше, Отрова почувства как някаква изгаряща огнена топка започна да се надига в гърдите ѝ. Сълзите ѝ бяха изсъхнали и на тяхно място се бе появило нещо доста по-мрачно. Гняв.

– Не мога да повярвам, че чувам това! – извика девойката, като се изправи и остави настрана недокоснатата си супа. – И то точно от теб!

– Ще си разлееш су... – започна мъжът.

– Чевръстин! – прекъсна го девойката. – Изслушай ме! Изобщо не ме интересува, че такъв е животът! Някой е дошъл и е отвлякъл сестра ми! Разбираш ли? Ден подир ден аз гледам как всички около мен се примиряват с нещастията, смъртта и мизерията, и всеки се оправдава със същите думи като теб. Животът е такъв, защото ние самите му позволяваме да бъде такъв! – Лицето и бе пламнало от гнева и тя изкрещя последните си думи, ала събеседникът ѝ не изглеждаше засегнат. – Нямам намерение да чакам, докато вълшеблените твари благоволят да върнат сестра ми; няма да превивам гръб от работа, само и само за да храня това чернооко чудовище ей там!

– И какво смяташ да сториш, Отрова? – попита благо Чевръстин.

– Ще я намеря и ще я върна!

Думите отекнаха в тишината. Девойката се вираше съсредоточено в стареца, който също я наблюдаваше изпитателно. Огънят прашеше зад гърба ѝ в сумрачното помещение и изпращаше подскачащи сенки по лицето на въззрастния мъж.

– Не съзнаваш какво говориш, Отрова – предупреди я мъжът с внезапно охладнял глас. – Светът е стотици пъти по-голям от Чайкино и хиляди пъти по-жесток.

– Тогава аз ще бъда още по-жестоката – заяви момичето с теменужните очи.

– Къде ще идеш? И какво ще направиш, когато стигнеш там?

– Ще ида при повелителя на Вълшеблените владения – изрече Отрова с най-сериозен тон. – И ще го накарам да върне сестра ми.

– Но ти дори не знаеш дали той съществува!

– Плашилището съществува – махна с ръка девойката. – Подхвърленикът съществува. Защо повелителят на Вълшеблените владения да не съществува?

– Ами баща ти и Лайкучка?

– Изобщо не ме е грижа за Лайкучка – отвърна момичето. – Що се

отнася до баща ми, да, зная, че ще скърби, ала по-добре така, отколкото да се примиря и да направя това, което ме съветваш.

– А подхвърленикът?

Отрова замълча, вперила изгарящия си взор в Чевръстин.

– Явно си даваш сметка, че трябва да кажем на баща ти – изтъкна старецът. – Това не е нещо, което да скриеш под чергата. Не можеш да го запазиш в тайна от него. Двамата с Лайкучка ще трябва да се грижат за подхвърленика. И ако ти заминеш, Сечко ще изгуби две дъщери, вместо една.

– Ти не можеш ли да се грижиш за него? – помоли девойката. – Да се грижиш за него и да го запазиш в тайна?

– О, не – поклати глава Чевръстин, отклонявайки предложението. – Имам други задължения извън Чайкино. Не мога да се грижа за това вълшеблено чудовище. Отрова отново замлъкна и присви упорито устни.

– Изобщо не си мислила за пътуването си, нали? – попита възрастният мъж.

– Не.

– И въпреки това, ще се отправиш на път?

– Да.

Известно време Чевръстин наблюдава лицето ѝ. Тя винаги правеше онова, което намислеше, ала този път... никога не я бе виждал толкова твърдо решена за нещо. На лицето му бавно разцъфна замислена усмивка.

– Наистина имаш от Древната кръв – рече той.

– Чевръстин, нямам никакво време – въздъхна гостенката му. – Искам да тръгна преди баща ми да се събуди. Ще ми помогнеш ли, или не?

– Естествено, че ще ти помогна, Отрова – усмихна се старецът. – Трябваше само да ме помолиш за това.

ЛОВЕЦЪТ НА ДУХОВЕ

Следобед, вече привършил с работата си в Чайкино, ловецът на духове се върна при каручката си. Металните съдини дрънчаха и потракваха върху дебелите му одежди, докато пристъпваше уморено сред дърветата. Снощното Душебдение не бе нито лошо, нито добро. Той самият знаеше къде-къде по-добри места за улов на духчета, ала Чайкино си беше негова територия и му допадаше ентузиазмът, с който обитателите на поселището се отдаваха на лова. Някои ловци на духове трябваше да излизат и да закачат сами капаните си, трудейки се от сутрин до здрач, докато всичко, което той правеше, бе да каже на селяните да се заемат с това и на заранта да им плати за неудобството с по една медна марка за всеки дух, който му носеха. Потънали в невежеството си, те не знаеха, че медните марки от известно време насам се използваша само в Черните блата и никъде другаде... Не че това имаше кой знае какво значение; едва ли някой от тях щеше да излезе от тази клоака, за да го разбере.

Талигата му имаше големи колела с масивни, обковани с дебели гвоздеи краища, около които бяха намотани вериги за по-добра проходимост през калта. Беше ниска, мръсна и стабилна, теглена от гринта. Гринтите бяха единствените товарни животни, пригодени за живот в Черните блата – със сплеснатите си, снабдени с ципи между пръстите ходила и плоските, наподобяващи боброви, опашки, те никога не затъваха в мочурищата, а когато колата хлътнеше в калта, имаха достатъчно силни мускули, за да я измъкнат. Туловищата им бяха покрити с тъмнозелени люспи, височината им в холката надхвърляше метър и половина, имаха сплеснати муцуни и безизразни, апатични жълти очи. Нравът им бе флегматичен и понякога опърничав, но в същото време бяха силни и покорни и не се нуждаеха от много грижи. За разлика от хищните гущери, на които приличаха, бяха вегетарианци и стомасите им можеха да смелят почти всичко, което растеше в тресавищата, без значение дали бе отровно, или не.

Сумтейки, ловецът на духове отметна платнището, покриващо каруцата, и започна да нарежда вътре металните съдове с искрящите затворници в тях. Както се беше надявал, колата му вече бе почти пълна с езерни духчета, беше време да тръгва и да ги продава. Той сбърчи нос, докато заобикаляше превозното си средство, за да се качи на капрата – щеше да бъде истинско облекчение да напусне тази воняща дупка.

В този момент ловецът на духове забеляза момичето, застанало в сянката на близките дървета. В лицето ѝ имаше нещо особено – големите ѝ теменужени очи, вперени в него, сякаш излъчваха някаква мрачна решителност. Мъжът подръпна дебелия си мустак с едната си ръка и я изгледа преценяващо. Носеше раздърпана стара рокля с дълги ръкави, най-вероятно ушита саморъчно от някаква тънка кожа, изцапана с кал по краищата. На нозете си имаше груби, здрави обуца, а на гърба ѝ бе праметната тежка торба.

– Не можеш да дойдеш с мен, момиче – рече ловецът на духове, предусещайки намеренията ѝ. Никой жител на Чайкино нямаше да поъмкне такава торба, ако не възнамеряваше да поеме на дълъг път.

– Мога да си платя – отвърна девойката.

– Виж ти! – възкликна мъжът. – И с какво ще си платиш?

Отрова пристъпи напред и му показа лъскав сребърен суверен.

– С това.

– С това? – изсумтя пренебрежително ловецът на духове. – Няма да стигне.

Погледът на момичето не трепна.

– Ще стигне – отсече тя. – Повече от достатъчно е. Рунтавите бели вежди на събеседника ѝ се свъсиха подозрително.

– Откъде взе този сребърен суверен, момиче? – поиска да узнае той.

– Откраднала си го, нали?

– Това не те засяга – рече Отрова. – Искаш ли го, или не?

Ловецът на духове изгледа внимателно монетата, след което се пресегна да я вземе от девойката. Тя обаче не му позволи.

– След като стигнем – каза му.

– Накъде си тръгнала? – попита засегнато той. Не бе очаквал, че три пъти по-младо от него момиче ще се държи така с него.

– Към Щитоград – съобщи Отрова, наслаждавайки се на вкуса на непознатото име. Самото му изричане бе неустойимо екзотично.

– Ясно – измърмори мъжът и продължи да я изучава с поглед. – Ами ако някой тръгне подире ти? Някое момче? Или родителите ти?

– Никой няма да тръгне – отвърна тя с равен глас.

Ловецът на духове прехапа долната си устна и се загледа замислено в гринтата. Така изминаха няколко секунди. Накрая се обърна към девойката и кимна.

– Качвай се тогава, момиче – махна с ръка мъжът. – Искам само да те предупредя за нещо – не се опитвай да ме изиграеш, защото тъй ще ти стъжня живота, че ще научиш какво е страдание.

– Зная какво е страдание – заяви девойката и се качи на капрата до него. – Името ми е Отрова.

– Самичка ли си го избра?

Това трябваше да е шега, ала момичето отговори съвсем искрено:

– Да.

Ловецът на духове отново се намръщи. Вече се чудеше дали не бе направил голяма грешка, като се бе съгласил да я вземе със себе си.

– Брам – представи се той без никакво въведение.

– Това не е блатно име – отбеляза Отрова.

– Защото не съм блатен обитател – отвърна той. – Щитоград ли рече? Имаш късмет. Точно натам съм тръгнал.

Девойката кимна. Добре знаеше това.

* * *

В мочурищата имаше едно растение, наречено кривачкоренно дърво, чиито листа се славеха с еластичността и гъвкавостта си. Когато беше малка, Отрова обичаше да завързва тези листа за някоя платформа, след което ги дърпаше, за да види докъде ще се опънат. Колкото повече се удължаваха, толкова по-тънки ставаха листата, докато накрая се късаха и тя се търкулваше развеселена на земята.

Това бе добра аналогия за начина, по който се чувстваше в момента. След не повече от час каручката на ловеца на духове я отнесе до най-отдалечената от дома ѝ точка, до която беше стигала някога. А когато здрачът започна да се спуска над земята, светът стана напълно непознат. Отрова имаше чувството, че връзката ѝ с Чайкино бе също като листата на кривачкоренното дърво – става все по-тънка и по-тънка с отдалечаването ѝ от поселището, обтягайки се до скъсване. Девойката започна да си мисли, че никога вече няма да види Чевръстия, баща си или дори Лайкучка, и изведнъж ѝ стана ужасно, непоносимо самотно. Ако ловецът на духове решише да я изхвърли от колата си, тя нямаше да може да се ориентира за правилната посока. Домът ѝ бе останал нейде зад гърба ѝ, а в сърцето си усещаше остра и пронизваща болка; копнеж, който никога не бе вярвала, че ще изпита някога.

И ето че със сгъстяването на сенките връзката се скъса. Тъгата и носталгията ѝ се преобърнаха и се превърнаха във възторг и въодушевление. С осъзнаването, че няма връщане назад дойде и мисълта, че единственият път беше напред. Не беше ли най-сетне свободна? Не беше ли поставила началото на онова, за което винаги си бе мечтала? Не беше ли това първата стъпка по пътя, който излизаше от Чайкино и отвеждаше

към света от преданията на Чевръстин?

– Какво си се ухилила така? – попита Брам. Това беше първото нещо, което казваше от часове.

Отрова, която не беше осъзнала, че се усмихва, вдигна рамене.

– Защо пък да не се усмихвам?

– Хората, които се усмихват, обикновено крият нещо – измърмори ловецът на духове.

– О, естествено, че крия – заяви момичето, усмихвайки се още по-широко само за да го дразни.

Когато съвсем се стъмни, Брам насочи каруцата по полегатия склон на един нисък хълм, където почвата бе камениста и учудващо суха. Дърветата, растящи наоколо, скриваха от очите им мочурищата, ала самият хребет бе лишен от растителност.

– Тук ще спрем за през нощта – обяви той, дърпайки рязко поводите, за да спре гринтата. Добичето нададе някакъв гърлен звук, наподобяващ приглушено кудкудякане, явно недоволно от липсата на зеленина, която да похапне.

Брам накладе огън от дървата, които носеше в каруцата. Отрова стоеше отстрани и го наблюдаваше притеснено. Никога досега не беше спала под открито небе. Навън имаше прекалено много неща, които се прокрадваха или пълзяха, прекалено много опасности, които дебнеха из мочурищата. Ловецът на духове я изгледа учудено изпод гъстите си бели вежди, след което ѝ махна с пръчката, с която разпалваше огъня.

– Сядай някъде, момиче, и спри да се държиш като катерица. Няма от какво да се боиш. Огънят ще държи всички гадини на разстояние.

Тези думи успокоиха страховете ѝ, ала в същото време накърниха честолюбието ѝ, защото свидетелстваха за проявения от нея страх. Девойката сложи торбата си пред огъня и седна отгоре ѝ, като се чудеше какво ли е това „катерица“, но не желаше да покаже невежеството си. Топлината, която се разливаше бавно по лицето и ръцете ѝ, беше някак си по-различна от онази вкъщи. Без стени, които да те закрилят, пламъците бяха единственият източник на утеха срещу нощта, и поради тази причина всяка искрица топлинка сега ѝ се струваше несравнимо безценна.

– Открих това местенце преди известно време – рече Брам и посочи към голия хребет с покритата си с ръкавица ръка. – Има нещо в пръстта, което не го знам какво е, но я държи суха. И не само я държи суха, ами и прогонва слюзестите гадини надалеч. Всеки път, когато се връщам от Чайкино, гледам да спирам тук. Това е едно от малкото свестни

местенца в тези отвратителни блата.

Отрова не знаеше какво да му каже.

– Защо хората живеят тук? – попита спътникът ѝ.

Тя не можеше да каже дали говори на нея, или на себе си.

– Аз съм родена тук – каза простичко девойката. Тя бръкна в торбата си и извади оттам връзка наденички, от които откъсна четири и напъха останалите обратно.

– Това свински наденички ли са? – облиза се ловецът на духове, а очите му проблеснаха от другата страна на огъня.

Момичето вдигна рамене.

– Може и да са – рече тя. – Не зная.

– Откъде ги имаш?

– Един приятел ми ги даде – отвърна девойката. Същият приятел, който я бе снабдил с всичко в торбата ѝ – храна, одеяла, нож и дори една протрита стара карта. Същият приятел, който ѝ беше казал, че следващата спирка на ловеца на духове ще бъде Щитоград, и ѝ беше казал името на един човек, който можеше да ѝ помогне там. Същият приятел, който бе обещал да се нагърби със задачата да занесе подхвърленика на баща ѝ и да му обясни какво се е случило и къде е отишла Отрова; защото момичето знаеше, че ако трябваше да каже на Сечко, че е изгубил едната си дъщеря и сега ще изгуби и другата, просто нямаше да има сили да напусне дома си. Дори и да бе хранила някакви съмнения към историите на Чевръстин преди, сега те се бяха изпарили. Той беше истински пътешественик и верен приятел. Единственият приятел, който имаше.

– Имам риба очиларка, която улових онзи ден – започна спътникът ѝ. – С радост ще ти я дам цялата за тези четири наденички.

Отрова го изгледа изпод вежди.

– Никога не съм опитвала свинско.

– Но ти харесваш очиларката, нали? Всички от блатата обичат рибата очиларка.

– Така е, но никога не съм опитвала свинско – натърти девойката. Очевидното желание на събеседника ѝ да похапне от наденичките само я мотивира още повече да ги задържи.

– Ще те закарам чак до Щитоград, забрави ли? – напомни ѝ ловецът на духове.

– И аз ти плащам за това повече, отколкото струва пътуването – беше неумолима Отрова. Чевръстия я беше уверил в това, когато ѝ даде суверена – монетата струваше много, много повече.

Брам продължи да се цупи още известно време, докато приготвяха

храната си. Той бе поставил една почерняла желязна скара, която се крепеше на четири тънки крачета над огъня, и нарязва очиларката на дълги филета, преди да ги постави върху металното приспособление. Отрова също сложи наденичките си там. Нямаше никаква представа колко време да ги пече, ала инстинктът и в това отношение никога не я бе подвеждал, ето защо не се притесняваше излишно. – Добре ли живееш като ловец на духове? – попита внезапно тя.

– Колкото всеки друг – вдигна рамене Брам. Беше наклонил горната част на тялото си към огъня и сякаш се замисли за нещо, преди да продължи. – Обаче съм самотен. Непрекъснато се скитам от едно място на друго и никъде не се застоявам задълго. От време на време виждам и други ловци на духове... пътищата ни се пресичат..., но всички сме единаци и самотници. Просто не можеш да си ловец на духове и да не си такъв.

Отрова кимна. Разбираше прекрасно това. Погледна към каруцата, където гринтата спеше дълбоко, все още привързана към товара си от метални съдини.

– Как смяташ, те дали са живи? – подхвърли девойката.

– Блатните духчета? – В смисъл?

– Дали мислят и усещат като нас?

Брам вдигна едно от рибните филета и го обърна със суровата страна към огъня.

– Задаваш много въпроси, момиче.

– Питам само за нещата, които не зная – заяви събеседничката му.

Ловецът на духове се засмя дрезгаво.

– Никога не съм се замислял за това – отвърна той. – Може би са просто безмозъчни топки светлина... Може да са като светулките... А може и да са вълшеблени създания. Все ми е едно.

– Мислиш, че може да са вълшеблени създания? – попита Отрова.

– Да не ги прегориш – предупреди я Брам и завъртя наденичките с единия край на пръчката, показвайки кафеникавата им долна страна. – Ако са вълшеблени създания, толкова по-добре. Ще се чувствам по-малко виновен, ако затворя в клетка вълшеблена твар, отколкото, ако хвана някое насекомо. Нали знаеш, че от всички същества, които пълзят из Владенията, вълшеблените твари са най-гнусните.

– Как е там? Там... – Отрова преглътна – ...навън?

– Имаш предвид отвъд мочурищата ли? – уточни Брам. – Във всички случаи по-добре от тук.

Девойката изпита някакво странно вълнение. Никога досега не

беше чувала някой да говори така за света отвъд мочурищата. Дори старият Чевръстин, който разказваше за какви ли не чудесии и опасности, никога не бе казал, че светът навън е по-добър.

– Естествено има места, където е по-разумно никога да не стъпваш... – продължи ловецът на духове. – Древните градове например... Те гъмжат от вълшеблени твари. Из планините бродят таласъмски племена, а в подземните пещери дебат тролища и джуджери. Казват, че тези места вече не са човешки Владения – вълшеблените твари са ги отнели от нас и сега са техни. И това не се е случило много отдавна... За нас, хората, може да се каже със сигурност едно нещо – ние никога не сме знаели как да бъдем единни. – Мъжът погледна към тъмните мочурища, където въздухът гъмжеше от жужащи насекоми. – На нас обаче не ни е съдено да живеем в места като това. Хората са призвани да господстват над равнините, хълмовете и долините, а не да се спотайват из шубраците и блатата и да се крият в планините – заяви Брам и отново обърна поглед към огъня. – Поне така трябва да бъде, мисля аз.

Отрова се въздържа от коментар и вместо това попита:

– Искаш ли наденичка? Мисля, че четири ще ми дойдат малко множко.

* * *

Известно време тя остана да лежи будна край играещите пламъци, заслушана в разнасящото се изпод одеялата хъркане на Брам, като се стряскаше при всеки нощен шум. Около огъня се носеха миниатюрни насекоми, а от дърветата, заобикалящи голия хребет, се дочуваха звуци от стъпки и от време на време изхрущяваше по някоя прекършена вейка. И не толкова неудобството да лежи на гола земя ѝ пречеше да заспи, колкото страхът от малките отровни обитатели на блатото. Отрова се удивляваше как може опитен пътешественик като Брам да бъде толкова безгрижен.

След като се увери, че спътникът ѝ е заспал, момичето си поплака мъничко. Просто не можеше да прогони от съзнанието си образа на Сечко и изражението на лицето му в мига, когато Чевръстия му донесе трагичните известия. Когато тя се върна от хижата на въззрастния пътешественик, баща ѝ още не беше станал от сън и девойката успя да събере набързо най-необходимото за из път, без да се налага да говори с него или с Лайкучка. Що се отнася до последната, момичето подозираше, че машехата и се е пхнала обратно под завивките и се е преструвала, че е спала като камък през цялата нощ. Сечко имаше изключително здрав

сън; щом истеричните писъци на жена му при вида на подхвърления не го бяха разбудили, едва ли щеше да се разсъни и от лягащата си отново Лайкучка.

Ала най-много от всичко Отрова съжаляваше, задето не бе оставила някаква прощална бележка или съобщение. Чувството за вина, което я измъчваше заради начина, по който бе напуснала дома си беше силно, ала въпреки че се боеше, че срещата с баща ѝ би могла да промени решението ѝ и да я накара да остане, Сечко заслужаваше повече от обясненията на един почти непознат нему човек за това какво е решила да стори дъщеря му. Защо не се бе сетила да му остави няколко утешителни думи – нещо, което да го накара да повярва, че не го изоставя завинаги, а само за известно време?

Вече беше твърде късно. Щом затвореше очи, го виждаше как ридае и се мъчи да открие някакъв смисъл в думите на Чевръстин, който стои умърлушен до него. Защо е заминала? Къде е отишла? Кога ли ще се върне? Отрова си представи как Лайкучка се опитва да го утеши, съзнавайки, че не може да му каже цялата истина, ала същевременно доволна, задето момичето с теменужените очи се е махнало от живота им. Сечко бе изгубил две дъщери наведнъж, но най-лошото беше, че вълшеблените създания бяха взели едната, оставяйки на мястото ѝ някакво чудовище, и сега той и съпругата му трябваше да се грижат за него, ако искаха да запазят крехката надежда, че някога ще видят отново децата си. Такъв обаче бе животът в Черните блатата.

Накрая девойката се надигна от мястото си край огъня и се приближи до каруцата. Под платнището имаше място, където Брам държеше хранителни припаси и различни принадлежности за пътуванията си. Тя ги свали на земята до огъня, след което се намести с одеялото си на вече освободеното пространство и дръпна платнището отгоре си. Металните съдини издрънчаха, докато се завиваше, ала не успяха да смутят съня на ловеца на духове. Съвсем скоро Отрова вече се унасяше в уютния и топъл пашкул, който си бе направила, заслушана в равномерното дишане на гринтата и пърхането на блатните духчета в металните им затвори.

* * *

Скоро Отрова съвсем изгуби представа за броя на дните и единствено напрегнатият размисъл ѝ показа, че е изминала седмица, откакто Азалия бе похитена от Плашилището. Цяла седмица, преминала с мудното темпо на ципестите крака на гринтата – нарушавано само от случаите, когато спираха да пренощуват, или когато колата затъваше в калта

и трябваше да я измъкват оттам. Девојката мислеше за сестричката си – през какво ли преминаваше в момента, – но осъзна, че изобщо не може да си представи. Не знаеше нищо за привичките на вълшеблените създания. В нито една от легендите и преданията за подхвърленици не се споменаваше какво се случва с похитените деца. И въпреки че се чувстваше малко виновна за това, пътуването всъщност ѝ харесваше.

О, то беше тежко и съпроводено с множество неудобства – нямаше спор за това. Мухите и комарите ги хапеха през целия ден и всяка сутрин тя се събуждаше схваната от прекараната в каруцата нощ. Брам нито веднъж не повдигна въпроса защо всяка заран намира пътническите си такъми и провизиите си на прилежно подредена купчинка край огъня, но не престана да ги връща на предишното им място и Отрова всеки път ги смъкваше на земята, за да си освободи пространство за нощувка. Последната нощ се изсипа изключително проливен дъжд и тя чу как спътникът и ругае, докато снове насам-натам и се опитва да намери сухо местенце за вързопите и одеялата, които девојката бе преместила. Накрая ловецът на духове отметна платнището, под което лежеше момичето, и я изгледа намръщено, докато от периферията на шапката му се стичаше вода.

– Нещата ми са мокри! – изръмжа той.

– Както и аз... вече – отвърна сънено Отрова. – Как е там долу, между другото?

Брам изпуфтя недоволно и отново я покри с платнището. Тя така и не разбра как е успял да запази такъмите си сухи, но го чу да се суети в другия край на каруцата и предположи, че е извадил палатката си и ги е прибрал на нейното място. Не че я интересуваше особено, тя поне беше суха. Едно на нула за блатните жители, помисли си дяволито и отново се унесе под равномерно барабанене на дъжда.

Ала дори всички тези неудобства не бяха в състояние да помрачат гордостта и въодушевлението, които изпитваше задето се бе отдалечила от Чайкино, от Лайкучка, от селяните, които я презираха, и от Черните блата изобщо. Тя се опитваше да не витае в облаците, ала просто не можеше да се въздържа да си фантазира за вещици, тролища, силни герои и хитроумни героини.

„Глупаво момиче, скастри се Отрова. Това са само приказки.“ Ала въпреки това някаква частица от нея не мислеше така.

Брам също се оказа добра компания. Макар и да беше мълчалив и затворен по природа, той отговаряше с охота на всички въпроси, зададени му от Отрова. Гладът ѝ за онова, което наричаше „външния свят“,

беше ненаситен, и тя слушаше с интерес дори най-баналните истории, които ѝ разказваше. Ала въпреки че говореше надълго и нашироко за местата, които бе посещавал, и за хората, които бе срещал, той никога не ѝ зададе и един-единствен въпрос – дали защото не го интересуваха дали защото гледаше да се държи учтиво – и това я устройваше напълно. По едно време Отрова реши, че Брам е добър човек. Е, малко саможив и груб на моменти, но честен и почтен. Тя не беше толкова наивна, че да не се замисли какво би могло да се случи между едър и здрав мъж като него и младо момиче, и то при положение, че се намираха в затъntenите мочурливи дебри, където никой не можеше да ѝ се притече на помощ, ала ловецът на духове нито веднъж не я накара да се чувства застрашена по каквото и да е начин. Беше пладне и денят бе необичайно слънчев, когато спътникът ѝ обяви, че всеки момент ще могат да зърнат Щитоград. Отрова усети как сърцето ѝ подскочи и се приведе напред, взирайки се в дърветата пред тях. Те оредяваха постепенно през целия ден, а земята бе станала достатъчно твърда, че да може да се нарече път. Девојката зачака нетърпеливо, а от време на време Брам ѝ хвърляше дяволити погледи, радвайки се на вълнението ѝ. Колелата на каруцата напяваха проскърцващата си мелодия, а Отрова изпъваше все повече и повече врата си в усилията си да мерне бленуваната цел. Накрая Брам просто не издържа.

– Ако се наклониш още малко напред, ще паднеш от капрата, момиче – подхвърли той.

– Къде е? – попита нервно спътничката му, без да отделя поглед от плътната кафяво-зеленикава стена пред тях. Ловецът на духове я потупа по рамото и тя го изгледа раздразнено. Той обаче само ѝ смигна, след което посочи с дебелия си, скрит под кожата на ръкавицата показалец.

– Не си погледнала нагоре – усмихна се мъжът.

Отрова вдигна глава и взорът ѝ се плъзна по зеления балдахин, където дърветата сливаха короните си. Там, в цялото си великолепие, се издигаше Щитоград, и тя нямаше друг избор, освен да затаи дъх, докато изпъваше с очи изумителната гледка.

ЩИТОГРАД

Точно в този момент, повече от всеки друг път, Отрова осъзна истинските мащаби на нещата.

Целият ѝ живот бе преминал под похлупака на Черните блата и нито веднъж не бе зървала небосвода в пълната му необятност, защото влажните листа на дърветата ограничаваха зора ѝ. Освен това мочурищата бяха равни и хълмовете като онзи, където двамата с Брам бяха лагерували през първата нощ, бяха голяма рядкост. Е, в интерес на истината, имаше няколко кътчета, откъдето човек можеше да погледне над върхарите на дърветата и да съзре широтата на заобикалящия ги свят, ала кракът на Отрова никога не бе стъпвал там. И ето, че сега пред очите ѝ се откриваше невероятна картина.

Над короните на дърветата, растящи по високия склон, се извисяваше най-голямата стена, която Отрова беше виждала през живота си. Тя се издигаше толкова високо, че девойката трябваше да наклони докрай главата си назад, за да зърне върха ѝ. Тази гигантска стена се простираше докъдето поглед стига и в двете посоки, след което се губеше, най-вероятно защото се извиваше нанякъде. Беше изградена от тъмна скала, а назъбената ѝ, неравна повърхност бе осеяна с всевъзможни грапавини и бразди, с които стихии я бяха увенчали през хилядолетното ѝ съществуване. Не, тази стена не бе сътворена от човешка ръка – тя бе създадена от непреклонната сила на природата. Земята – цялата земя – се издигаше на повече от триста метра височина. Отрова имаше чувството, че е прекарала целия си досегашен живот на едно стъпало от някаква невъобразима гигантска стълба и току-що се е приближила до подножието на следващото. Меко казано, бе зашеметена.

– Май се ококори, а, момиче? – ухили се Брам, неспособен да скрие възторга в гласа си при вида на онемялата си от изумление спътничка.

От сегашното си местоположение Отрова можеше да види съвсем малка част от Щитоград, защото наклонът беше изключително стръмен. В момента наблюдаваше големите метални платформи, които се издигаха и спускаха покрай стената, потъвайки в огромни железни съоръжения, бълващи пушек, за да запълят отново нагоре към главозамайващите висини. Там се виждаха екзотични постройки, кацнали на самия ръб на пропастта, някои, от които почти се бяха надвесили над нея – мамещи обещания за чудесата, които криеше този необикновен град.

– Затвори си устата – побутна я Брам. – Както си зяпнала, приличаш на змия, която се опитва да преглътне яйце.

Отрова му хвърли изпепеляващ поглед, засегната, задето я е видял в такова състояние. Вече се приближаваха към сградите в подножието на стената. Там чакаха и други талиги, както и множество пътници, пременени с най-различни одежди, над които бяха стражи с шлемове и дълги извити саби, висящи на коланите им.

Девојката се стегна малко, недоволна, че е издала неопитността си по такъв начин. Ако светът беше толкова страшен и жесток, както Чевърстия я бе предупредил, значи не можеше да си позволи никой да разбере колко малко всъщност знаеше за него. Изведнъж се почувства като невръстно дете – изпълнена с въодушевление от новото и със страх от неизвестното. Брам подръпна единия си рунтав мустак с ръка.

– Наричат го Щитоград заради тази гигантска стена – обясни той. – Нали знаеш, че Черните блата са изцяло оградени от нея. Тя загражда голям участък от света – широка е стотици километри, а височината и е около триста метра. Сега мочурищата са под морското равнище; ето защо там винаги е толкова влажно.

Спътничката му обмисли внимателно думите му, без да даде израз на някаква емоция по лицето си. Значи тя бе възприела погрешно нещата. Не Щитоград се издигаше толкова високо над Черните блата, а блатата се намираха прекалено ниско спрямо него. Щитоград бе разположен на същата височина, както и останалата част от земята. Това означаваше само едно – че Отрова бе прекарала целия си досегашен живот в една огромна кална дупка.

– Някой знае ли защо е станало така? – попита момичето. Брам изсумтя въпросително и тя трябваше да уточни: – Защо земята е пропаднала по този начин?

Ловецът на духове отново обърна поглед към тътрещата се гринта, която ги отвеждаше все по-близо до скупчените една до друга постройки.

– Има множество легенди и предания – рече. – Винаги е имало и ще има. Аз обаче не им обръщам особено внимание.

Отрова се почувства малко разочарована от отговора му, ала скоро забрави за него, понеже бяха доближили достатъчно подножието на стената и влязоха в полезрението на стражите. Един от тях веднага се насочи с енергични крачки към тях и девојката забеляза, че носи шлем, който откриваше единствено брадичката и устата му, а бронята му представляваше комбинация от метални наколенници и кожена ризница. Това

доста се разминаваше с представата ѝ за излъсканите до блясък доспехи, които според нея носеха стражите.

– Назовете имената и занаятието си – нареди мъжът с металния шлем.

– Брам от Маслокожие, ловец на духове – обяви Брам. – А това е Отрова, моя дъщеря.

Девојката дори не повдигна вежда при тази лъжа. Стражът я изгледа подозрително, а тя отвърна на изпитателния му поглед със смущаващия взор на теменужените си очи.

– Отрова – повтори той с привидно безразличен тон. – Доста необичайно име си избрал за детето си. Навярно много я обичаш.

– Тя е истинско съкровище – съгласи се Брам, без да обръща внимание на сарказма в думите му.

Стражът въздъхна и отиде до задната част на каруцата, като отметна платнището и надзърна вътре. Сетне се пресегна, взе една от металните съдини и я доближи до ухото си. Това явно го задоволи, защото я върна при останалите и отново се обърна към Брам.

– Можете да продължите – махна с ръка въоръженият мъж и ловецът на духове дръпна рязко поводите на гринтата. Добичето нададе гърлен кудкудякащ звук и запристъпва бавно напред. В продължение на двадесет-тридесет метра Брам и Отрова мълчаха – искаха да са сигурни, че стражът няма да ги чуе.

– Тя е истинско съкровище – изимитира спътника си момичето и ловецът на духове избухна в смях.

* * *

Когато влязоха в голямата желязна постройка, където отиваха всички пътници, тътенът и бумтенето станаха оглушителни. На всичко отгоре тук беше тъмно и задушно. Трябваше да се наредят зад другите превозни средства и да зачакат, докато подемниците се товарят при всяко спускане. Щом дойде техният ред, Отрова се загледа в съоръжението, където трябваше да се качат, и изведнъж се почувства благодарна, защото бе толкова сумрачно. Така поне притесненията ѝ нямаше да си личат. Подемникът изглеждаше толкова крехък и нестабилен – една метална платформа с плосък под и паянтови парапечета по краищата. Брам подкара гринтата натам и неколцина плувнали в пот помощници се заеха с добичето, за да го задържат неподвижно. Още две талиги, и двете запрегнати с коне, се качиха на тяхната платформа, докато Брам и Отрова слизаха от капрата. Незнайно защо девојката имаше чувството, че на

металната платформа ще бъде в по-голяма безопасност, отколкото в колата. В следващия момент вратите на подемника се затвориха и Отрова усети как стомахът ѝ се присвива. Сетне подемникът се люшна рязко напред, огромните зъбчати колела на двигателя му се завъртяха и те започнаха да се издигат бавно нагоре.

В първите няколко секунди бяха заобиколени единствено от полумрака и грохота на машините; после обаче всички шумове секнаха внезапно в мига, в който платформата им мина през широкия отвор в покрива и те се озоваха сред чист въздух и ярка слънчева светлина. Момичето видя как сградите под тях се отдалечават с плашеща бързина, а дърветата, които ѝ бяха изглеждали толкова високи, изведнъж ѝ се сториха малки. За първи път през живота си Отрова се издигаше над покрива на Черните блата и дъхът ѝ отново замря.

Беше... необятно. Всяка секунда от живота и, всеки удар на сърцето ѝ бе отеквал под тази прекрасна, безпределна зелена безкрайност, под този необозрим балдахин от усойни дървеса, прорязван от тинести реки, за чието съществуване тя дори не бе и подозирала. Колкото по-високо се издигаше подемникът им, толкова по-голяма част от мочурищата се разкриваше пред очите ѝ, а най-отдалечените им части се мерзелееха в далечината. Колкото и да се напругаше обаче, Отрова не можеше да зърне внушителната стена, която ги обграждаше от другата страна – вероятно тя просто бе скрита от извитата линия на хоризонта.

– Чувствам се толкова... незначителна – произнесе девойката на висок глас.

– Всички сме незначителни, момиче – рече Брам, облегнат на паянтовия парапет на подемника. Явно не се притесняваше особено от невъобразимата бездна под краката им.

Събеседничката му пристъпи предпазливо напред и надзърна надолу.

– Искам да спреш да ме наричаш „момиче“ – заяви Отрова, най-вече, за да разсее неестествения страх, който я бе обхванал, а не, защото това наистина я дразнеше.

Ловецът на духове изсумтя.

– Според мен звучи по-добре от Отрова – отбеляза той. – Какво те прихвана, че реши да се закичиш с подобно име?

– Теб какво те интересува? – попита тя. – Доколкото си спомням, го съобщи на онзи страж с голямо удоволствие.

Спътникът ѝ се намръщи.

– Просто не можах да измисля нищо по-добро – обясни той. – Не

искаха да изострям допълнително подозренията му. Ако бях рекъл, че си от мочурищата... Ами, тук почти не идват блатни жители, защото те не обичат да напускат домовете си. А ако ти не си моя дъщеря... и въпреки това пътуваме заедно... хмм... – Отрова видя как придружителят ѝ се изчервява като червено цвекло над белите си мустаци и прихлупва още по-ниско периферията на шапката си. – Не ми задавай неудобни въпроси.

Девојката се загледа в пейзажа, разпрострял се под тях. Беше изненадана да открие, че първоначалният ѝ страх е отшумял и сега изобщо не се чувства притеснена, въпреки че подежникът им продължаваше да трака, да дрънчи и да се люшка, докато светът отдолу се смаляваше. Тя погледна към Брам и му се усмихна.

– Мисля, че това ми харесва – заяви.

– Гледай ти! – възкликна ловецът на духове. – Мога да се обзаложа, че ти не си създадена за мочурищата. Никога досега не съм срещал блатник, който да не е напълнил гащите в мига, в който се е издигнал толкова близо до небето. – Страните му отново поруменяха и той побърза да добави: – Извинявай за грубия език.

Отрова го изгледа и той видя, че на лицето ѝ е изписана искрена изненада.

– Но, Брам, аз съм твърдо убедена, че под мустака ти се крие истински джентълмен!

При тези думи ловецът на духове стана още по-червен, извини се отново и отиде да провери как гринтата понася издигането във въздуха.

* * *

Отрова даде всичко от себе си, за да прикрие удивлението си от Щитоград и обитателите му, ала подозираше, че усилията ѝ не са кой знае колко успешни. Брам изглеждаше изключително доволен от себе си и непрекъснато ѝ хвърляше любопитни погледи, а когато тя го стрелваше с теменужените си очи, се усмихваше под мустак. Ловецът на духове подкара каруцата си по главната улица на града, където се смесиха с натовареното движение. Девојката никога досега не бе виждала толкова много хора на едно място, нито пък имаше представа за оглушителната врява, която вдигаха – човешките викове се смесваха с цвиленето на конете и крякането на гринтите и в резултат се получаваше невъобразим шум. Отрова бе свикнала с размъкнатите, невзрачни дрехи на блатните жители – в Чайкино всички тъкани се изработваха според грубите възможности, които предоставяше суровата природа, а ярките цветове се

избягваха, защото привличаха мухи, оси и други, далеч по-опасни гадини. Явно в Щитоград нямаше подобни ограничения, защото тоалетите на минавачите бяха поразително ярки и пищни. Надиплени рокли с буфан-ръкави, ризи с големи деколтета и плисирани краища, високи шапки и меки кожени обувки – всичко беше толкова претрупано, че чак ѝ изглеждаше нелепо.

Много повече бе впечатлена от самия град. Навсякъде около себе си виждаше метал – сравнително рядък и не особено често употребяван материал в мочурищата. Внушителни железни кули се издигаха към небесата редом с масивни куполи от потъмнял бронз, чиито комини бълваха бяла пара. Огромни бутала, прикрепени към тумбести постройки, се движеха нагоре-надолу, подобно на краката на гигантски подути паяци. Улиците се пресичаха под най-различни ъгли, а сградите се сливаха и застъпваха една с друга, сякаш градът се беше разтопил и после бе застинал в нови, причудливи форми. Къщите нямаша нищо общо с еднообразните, безлични колиби от Черните блата – всяка постройка бе различна. Някои бяха тумбести и яйцевидни, други – източени и триъгълни като величествени пирамиди, а трети – ниски и непретенциозни. Отгоре на всичко пред дюкяните и магазинчетата съскаха и примигваха необикновени табелки, захранвани от странна енергия.

– Това ли очакваше? – попита Брам.

– Не знаех какво да очаквам – отвърна чистосърдечно Отрова. – Във всеки случай, не и това.

– Знаеш ли къде отиваш? – попита той. – Искаш ли да те закарам някъде?

– Трябва да открия един човек на име Миногий².

– Аха – кимна Брам, след което, за голяма нейна изненада, добави:

– И за какво ти трябва?

Отрова му хвърли учуден поглед.

– Пътувахме в една каруца цяла седмица и това е първият път, когато ме питаш защо отивам в Щитоград!

Ловецът на духове вдигна масивните си рамене.

– Не беше моя работа.

– Именно – отсече момичето. – И продължава да е така.

Известно време никой от двамата не каза нищо. Брам държеше поводите на гринтата и я направляваше в мудния поток от други талиги и

2. Името идва от минога – риба със змиевидно тяло, която се храни с месото и кръвта на живи и мъртви водни обитатели. Най-често се прикрепва към тялото на жертвата си и в продължение на дни, а понякога и на цели седмици, смуче от кръвта ѝ. – Бел. прев.

каруци.

– Смяташ ли, че можеш да узнаеш къде е той? – наруши първа мълчанието девойката.

– Може би – отвърна спътникът ѝ. – Но си мислех, че не е моя работа.

– Не е – рече Отрова. – Мога да го открия и сама.

– Сигурен съм, че можеш – кимна мъжът. – Нямах никаква нужда от мен – добави, опитвайки се да звучи саркастично.

Двамата отново замълчаха.

– Значи знаеш къде е, така ли? – подхвърли тя.

– Никога не съм казвал подобно нещо – възрази ловецът на духове.

– Но ако разбереш къде е, ще ми кажеш ли? – не се отказваше момичето.

– Ако ме помолиш.

– Е?

– Какво „е“?

– Къде може да е той?

– Откъде да знам? Никога не съм чувал за него.

Отрова изскърца със зъби и преглътна язвителния си отговор. Брам я изгледа косо и нахлупи широкополата си шапка над рунтавите си вежди.

– Мога да ти предложа една сделка – каза той след малко.

Момичето се загледа настрани, правейки се, че предложението му изобщо не я интересува.

– Каква сделка?

– Ще ти помогна да го откриеш – обясни ловецът на духове. – А ти ще ми дадеш два сребърни суверена, когато го намерим.

– Що за сделка е това? – възмути се Отрова, вбесена от дързостта му. – Мога да го открия и сама.

– Да, така е – съгласи се Брам. – Но ти изобщо не познаваш този град, не познаваш жителите му и не познаваш привичките им. Може и да се справиш, защото имаш характер и съобразителност, но най-вероятно ще свършиш на някоя тъмна уличка, и то за много по-малко от сребърния суверен, който ми предложи, да не говорим за другите монети, които звънтят в торбата ти.

– Стой далеч от тях! – изсъска девойката.

– Колко струва един обяд в гостилница в Щитоград? – изпита я светкавично Брам.

Този въпрос я свари неподготвена. Мозъкът ѝ заработи трескаво и

тя предположи, че тук би трябвало да е по-скъпо, отколкото в Черните блата.

– Три медни марки – заяви Отрова.

– Ха! – възкликна спътникът ѝ. – Ще бъдеш мъртва, преди още да си извадила парите си! Медните марки дори не вървят тук!

– Тогава няма да си поръчвам храна в гостилницата – вдигна рамене момичето.

– Това няма да ти помогне особено – изгъкна ловецът на духове. – Чужденците веднага се открояват в града, а те винаги са лесна плячка. Особено богатите. Нямах никаква представа каква е стойността на един сребърен суверен, нали?

– Повече от твоята компания за една седмица – отвърна язвително тя.

– Вече си ми го обещава – отбеляза Брам. – Опитвам се да ти обясня, че аз познавам града и мога да ти помогна да намериш човека, когото търсиш. Това обаче ще ти струва още един суверен.

– Нямах ли си духчета за ловене? – озъби се събеседничката му.

– Душебдение бележи края на сезона – отвърна ѝ съвсем спокойно мъжът. – Затова сега съм тук. Можеш да ловиш блатни духчета само в блатата.

Отрова го изгледа навъсено. Мразеше да се оказва в това положение. Знаеше, че Брам е прав, ала продължаваше да бъде човъркана от мисълта, че ако се съгласи, ще се признае за победена. Не беше свикнала да разчита на някой друг. Колкото и извратено да изглеждаше, девойката се замисли над предложението на спътника си само поради еднинствената причина – защото Брам я мамеше. Ако един сребърен суверен беше прекалено много за едноседмичен преход с каруца, то какво означаваше предлаганата от него помощ?

– Добре – съгласи се накрая тя, наблюдавайки задръстената от талиги улица. – Два сребърни суверена. Когато открием Миногий.

– Знаех си, че здравият ти разум ще надделее – рече ловецът на духове с необичайно топъл глас. – Може да си голям инат, ама хич не си глупава.

* * *

В края на деня Отрова вече бе напълно убедена, че е постъпила правилно, когато се бе съгласила да приеме предложението на Брам. Чувстваше се изтощена и зашеметена от всички тези нови гледки и звуци, както и от усилията да се прави на незаинтересована през целия ден.

Трябваше да признае, че спътникът ѝ беше прав – докато бе с него, можеше успешно да се преструва, че не стъпва за първи път в Щитоград, ала без него щеше да се изгуби напълно.

Най-напред отидоха в един огромен закрит пазар, който бе по-голям от Чайкино и изобилстваше от всевъзможни павилиони, сергии, дюкянчета и щандове. Непрестанните викове и разпавии на продавачите, търговците и клиентите ехтяха под ниския свод и се сливаха в някаква безсмислена какофония. Вътре беше сумрачно, защото единствената светлина идеше отвън, отвъд масивните медни колони, които поддържаха масивния купол. Навред се носеше уханието на печено месо, а от сенките непрекъснато изскачаха най-различни фигури, които се опитваха да привлекат вниманието им с изкуствените си усмивки и пресилените си жестове, за да им продадат от стоките си. Ловецът на духове вървеше пеша и водеше гринтата за поводите, а Отрова седеше в задната част на каруцата, защото той самият я бе помолил за това.

– Ще се опитат да ми задигнат съдините, ако никой не ги наглежда – беше ѝ казал Брам и тя бе склонила да му помогне.

Сега се намираха пред една сергия, отрупана с най-различни екзотични лампи и фенери – зашеметяващи форми от стъкло, във всяка от които искреше меката, леко потрепваща светлина на блатно духче. Отрова се загледа в мъничките светещи топки, които пърхаха из затворите си и понякога се гонеха едно друго – в доста лампи имаше повече от едно, – ала не бяха малко и случаите, в които лежах неподвижни на дъното. Употребата на разноцветно стъкло, комбинирано с багрите на блатните духчета, създаваше истинска феерия от всевъзможни оттенъци. По-спокойните бяха нашарени в зелено и синьо, а по-буйните – в огненочервено и пурпурно. Всички светилници бяха невероятно красиви – истински произведения на изкуството, – но Отрова не можеше да не изпита малко тъга при вида на горките блатни духчета, затворени вътре за забавление на заможните. Тя се зачуди дали обитателите на Чайкино изобщо са се замисляли някога на какво всъщност обричат тези ефирни създания, когато залагат въодушевено капаните си за всяко Духебдение.

Докато седеше в каруцата, тя слушаше с половин ухо пазарлъка между Брам и ниския, сбръчкан продавач на светилници. Спътникът ѝ му показва няколко от духчетата, които носеше в колата. Металните съдини бяха така изработени, че капакът да се отваря постепенно, разкривайки неголям процеп, през който човек да надзърне вътре, без да има опасност духчето да изскочи. В крайна сметка Брам продаде пет от

съдините си на сравнително изгодна цена. После се качи на капрата и подкара гринтата напред.

Прекараха по-голямата част от деня по този начин. Оставаше им да посетят още шест места в различни части на града – ловецът на духове й каза, че там щял да се срещне с търговци на едро, които ще изкупят товара му и ще го препродадат из другите райони на Владенията. В Щитоград просто нямаше такова търсене на луксозни светилници с духчета, обясни й Брам, ето защо се налагаше да продава на повече от един търговец. Докато ловецът на духове вършеше работата си, Отрова пиеше от изумителните гледки и звуци покрай нея, наблюдавайки всичко наоколо с пронизващия си взор.

Беше късна вечер, когато Брам се върна при каруцата, помъкнал някакво момиче на годините на Отрова след себе си. Девојката с теменужените очи я изгледа критично. Непознатата приличаше на дрипава, грохнала бездомница – бе облечена с груби, износени пътнически дрехи, а тъмнорусата й коса бе сплъстена и разчорлена. Може би щеше да изглежда красива, ако не бе толкова изтощена... и очите й няхаха този призрачен, отнесен вид.

– Не мога да повярвам – рече Брам. – Преди да те срещна, не бях виждал блатник, който да посмее да пристъпи извън родното си село, а ето че сега се натъкнах и на единствения човек на света, достатъчно заблуден, че да поиска да отиде там. И то точно в Чайкино!

– Отиваш в Чайкино? – възкликна изненадано Отрова, докато оглеждаше непознатата.

– Един от търговците на едро, с които работя, ще я откара – обясни ловецът на духове. – Когато споменах за теб, той веднага ми каза за това момиче. Помислих си, че може да искате да се видите, в случай че си... тъъ... размислила. Дали да не се прибереш у дома.

Думите му трогнаха Отрова. Междувременно момичето я наблюдаваше без никакъв интерес.

– Защо искаш да идеш там? – попита я дъщерята на Сечко.

– Това си е моя работа – отсече непознатата, хвърляйки изнервен поглед към ловеца на духове. Очевидно не беше особено доволна, задето я бяха довели тук.

Отрова се замисли за момент и сама се изненада от себе си, понеже не изпитваше и най-малко желание да приеме предложението на Брам. Да се върне обратно щеше да е по-зле от това изобщо да не се бе отправяла на път. Обаче имаше едно нещо...

– Можеш ли да занесеш едно съобщение от мое име? – попита тя.

– За кого?

– За Сечко и Лайкучка.

Непознатата я изгледа студено. Имаше плашещо тъмни очи.

– Какво е съобщението?

– Кажй им... – започна Отрова и внезапно си даде сметка, че няма никаква представа какво иска да каже, нито пък знае с какви думи да ги накара да я разберат. Никога досега Сечко и Лайкучка не я бяха разбихали; тя беше странна и особена както за всичките си съселяни, така и за родителите си. Какво съобщение трябваше да им предаде, за да облекчи бремето им? В този миг Отрова изведнъж осъзна колко невъобразимо голяма беше бездната, зейнала между нея и родителите й.

– Защо просто не им кажеш, че съжаляваш? – предложи момичето с равен глас. Отрова беше изумена. Тя отвори уста, за да я попита откъде знаеше, след което я затвори отново. – Изписано е навсякъде по теб – отвърна непознатата.

Девојката с теменужените очи внезапно се почувства ужасно засрамена, заедно това момиче бе прозряло емоциите й с такава лекота. Обикновено чувствата й бяха непроницаеми дори за хората, които я познаваха добре.

– Така ще бъде най-добре – рече тя. – Благодаря ти.

Непознатата кимна, след което хукна обратно към търговците на едро, които я чакаха за пътуването, без дори да се сбогува с Отрова.

Брам се почеса по тила, докато я гледаше как се отдалечава.

– Странна птица – изкоментира той.

Спътничката му бе присвила очи срещу залязващото слънце, докато се взираше в гърба на непознатото момиче.

– Забравих да й кажа как се казвам – изрече отнесено тя.

– Сигурен съм, че те ще се сетят, когато получат съобщението ти.

Отрова кимна разсеяно.

* * *

– Беше изключително търпелива, момиче – отбеляза Брам, докато гринтата теглеше опразнената от блатни духчета талига по сумрачните улици на притихналия град. Ловецът на духове бе изтощен от пазарлъците с търговците. Бяха му останали още няколко съдини, но той изобщо не се притесняваше за тях. Рано или късно щеше да ги продаде на частни клиенти. Той беше един от първите, които се връщаха от мочурищата след края на сезона, и винаги успяваше да пласира стоката си.

– Казах ти да не ме наричаш „момиче“ – напомни му Отрова. Тя

разтри врата си, който се бе схванал от продължителното седене в каруцата, и попита: – А сега какво следва?

– Ами, когато започне следващият сезон, ще събера отново всичките си съдини и ще се отправя пак към мочурищата – въздъхна Брам с едва забележима нотка на примирение в гласа си.

– Имах предвид какво ще правим сега! – уточни девойката. – Мисля, че те наех да ми свършиш една работа.

Ловецът на духове се засмя тъй сърдечно, че мустаците му се разлюляха.

– Как бих могъл да забравя? Нека първо си намерим нещичко за хапване. Най-малкото ти дължа една вечеря, задето пази каруцата ми през целия ден.

– Ами Миногий? – попита Отрова.

– А – възкликна Брам и очите му проблясваха. – Той няма да се появи, докато не падне нощта.

– Познаваш ли го? – удиви се момичето.

– Узнах къде е – отвърна ловецът на духове. – Днес не се занимавах само с продажба на духчета. Макар и да подозирам, че дължа на един от търговците на едро услуга за информацията.

Отрова почувства как на лицето ѝ разцъфва усмивка.

– Брам, ако не ме мамеше толкова нагло, щях да те прегърна.

Ловецът на духове изсумтя, а страните му поруменияха леко.

– Навярно ще преразгледаш това свое становище, след като се срещнеш с Миногий – рече мъжът. – Трябва да те науча на някои неща, докато се храним. Като това как да не бъдеш убита в Щитоград, след като се мръкне.

МИНОГИЙ

Нощта в Щитоград бе ужасяващо тиха. До този момент Отрова никога не си бе давала сметка колко шумни всъщност бяха блатните насекоми. Всяка нощ бе заспивала под цвърчащите трели на блатните шурци, джипирири и тръстикоплетци. Когато имаше пълнолуние, до ушите ѝ достигаше далечното стържене на крарлите, които напъхваха косматите си, звездовидни туловища под кората на дърветата. А когато беше вкъщи, плискането на водата, проскърцването на подпорите и тихото дишане на Азалия в креватчето ѝ бяха неизменна част от звуковата картина.

В Щитоград тишината изглеждаше по-шумна от всичко, което бе чувала някога. Едва доловимото скрибуцане на колелата, сумтенето на гринтата и дори шумоленето на рунтавото палто на Брам ѝ се струаха оглушителни. Какофонията на насекомите от мочурищата бе заменена от монотонното бръмчене на машините, намиращи се в съседство. От време на време то бе нарушавано от изскърцването на врата или пиянски вик. Останалото бе мълчание.

Пътуваха бавно, като се оглеждаха внимателно наоколо, защото на няколко пъти предизвикаха интереса на най-различни групички, чиито представители се обръщаха и ги гледаха заплашително. Ярکو-осветените табели над тъмните бърлоги съскаха и примигваха, докато минаваха покрай тях. Отрова и Брам седяха на капрата, загърнати в дебели рунтави наметала, и се опитваха да не обръщат внимание на арогантните погледи, вперени в тях.

– Опитай се да не изглеждаш изплашена – ѝ беше казал ловецът на духове. – Не избягвай погледите им, но и недей да ги гледаш в очите прекалено дълго. Когато отклониш взор от техния – по-добре да го направиш първа, понеже те никога няма да го сторят – насочи погледа си напред, разбра ли? Не надолу, а напред. Погледът надолу означава подчинение и слабост. Трябва да изглеждаш така, сякаш имаш пълното право да бъдеш тук, но не бива да ги предизвикваш. Разбираш ли?

Тогава Отрова не бе кой знае колко сигурна, че разбира, ала все пак беше кимнала. Сега обаче разбра. Не смееше да игнорира навъсените погледи, които ги следваха, но и не смееше да ги посрещне, за да не се възприеме като предизвикателство. Това ѝ напомни за една стара история, която беше чула от Чевърстин преди доста време – в нея се

разказваше за принца на някаква екзотична страна, комуто се наложило да премине през клетка, пълна с гладни тигри. Девојката си спомни как бе карала стареца да описва отново и отново чудните зверове с тяхната ивичеста козина и смъртоносни движения, и си каза, че вече знае как се е чувствал въпросният принц.

Улиците сякаш се стесняваха и сградите от двете им страни като че ли надвисваха застрашително над тях, а фенерите ставаха все по-малко и все по-редки. Брам си даваше вид, че знае къде отиват, но начинът, по който пръстите му се свиваха и отпускаха около тоягата, скрита под наметалото му, издаваше колко напрегнат бе всъщност. Вече се намираха в бедняшките райони на града, където причудливите, издигнати хаотично постройките на Щитоград бяха започнали да се срутват една връз друга. От решетките на уличните шахти се издигаше пара, а покрай канавките сновяха едри плъхове. Колелата на каруцата проскърцваха, както обикновено, и гринтата не обръщаше никакво внимание на обстановката, ала кожата на Отрова бе настръхнала от натрапчивото предчувствие за опасност.

– ...трябва да е пълен глупак, за да се навие да дойде тук... – измърмори на себе си ловецът на духове, изгърбен на мястото си.

– Знаеш ли къде е Миногий? – попита девојката.

– Зная само това, което ми казаха – отвърна Брам. – И дано наистина имаш основателна причина да го видиш. Ще благодаря на щастливите си звезди, ако се измъкнем живи оттук.

– Тогава защо изобщо дойде? – попита момичето, най-вече, за да чуе звука от собствения си глас, а не, защото толкова ѝ се искаше да разбере.

Спътникът ѝ подкара гринтата по една тясна и, както се оказа, доста неравна уличка, от чиито дупки и бабуни талигата се затресе и задрънча, заплашвайки да ги събори от капрата.

– Аз съм обикновен човек, Отрова – рече Брам. – И си мисля, че ти си честно момиче, което ще удържи на думата си, след като я е дало веднъж. Един сребърен суверен представлява това, което изкарвам за една година. Разбираш ли?

Спътничката му кимна. Цяла година труд. Малката монетка в джоба ѝ олицетворяваше една година работа за този човек. Светкавичните изчисления, които направи наум за онова, което ѝ беше дал Чевръстин, я накара да потрепери вътрешно. Или Брам беше прекалено беден, или сарият пътешественик – много богат.

– А два сребърни суверена – рече Брам с приглушен глас – два

сребърни суверена и парите, които изкарах днес... Това означава много за човек като мен. С тази сума мога да си купя къща. Може би дори стопанство. Мога да продам тази стара каруца и тази упорита гринта и да се махна отгук, преди да е станало твърде късно. Мочурищата не са за хората, а аз остарявам. Всяка година, когато се връщам там, рискувам да пипна я блатна охтика, я черногной, я нещо друго, което човек може да прихване там. И всяка година положението става все по-лошо.

Той погледна към Отрова и тя видя, че очите му са разнежени и замечтани под периферията на шапката му.

– Мое местенце, закътано в пазвата на планините, където всичко е покрито с трева и наоколо няма никакви хора на километри разстояние...

Момичето усети копнежа в гласа му. Разчитането на чуждите емоции никога не беше представлявало проблем за нея, а и Брам имаше достатъчно открит характер. Сега обаче тя осъзна истинското значение на отношенията им. Ловецът на духове през цялото време беше знаел, че монетите, които носеше в торбата си, бяха достатъчно, за да го направят богат човек – достатъчно, за да изживее останалата част от живота си в благоденствие и разкош. Той можеше да ги отнеме от нея във всеки един момент – тя бе абсолютно незащитна пред мъж с неговата сила и ръст. Брам обаче бе човек, който очевидно вярваше, че трябва да заработи парите си, и ето – сега беше тук с нея и двамата кръстосаха тъмните улички на Щитоград, защото бяха сключили сделка. Изправен пред най-голямото изкушение в живота си, ловецът на духове бе доказал, че не е крадец.

Но за съжаление мъжът, който изскочи от мрака до нея, беше точно такъв.

Девојката възкликна изненадано, ала той бе изключително бърз. Дори не го беше видяла как се промъква сред сенките на улицата и се снишава край колелата на талигата. С едно светкавично движение непознатият се озова на пейката до нея и преди Отрова да съумее да реагира, почувства допира на студената стомана до гърлото си.

– Разкарай се от нея, ти... – избухна Брам, пусна поводите на гринтата и бръкна под наметалото си, за да извади тоягата си.

– Внимавай! – предупреди го крадецът и притисна ножа до гърлото на Отрова с такава сила, че главата ѝ се отметна назад. – На твоето място не бих опитвал, освен ако не искаш да я разкрася с допълнителна кървава усмивка.

Теменужените очи на момичето бяха изпълнени с ужас, а ударите

на сърцето ѝ отекваха като барабани в ушите ѝ. Беше парализирана – и умствено, и физически – и паниката тотално я бе завладяла. В продължение на няколко секунди, които ѝ се сториха като минути, бе в състояние само да диша на пресекулки и да се накланя назад в напразните си усилия да отдалечи острата стомана от кожата си.

В този миг от страната на Брам изникна втори мъж и допря ножа си до ребрата на ловеца на духове.

– Сега гледай да се държиш по-добре – рече. – Не искаш малкото ти момиченце да пострада, нали?

– Вземете колата! – изхъхри Брам. Явно бе изплашен не по-малко от Отрова. – Вземете колата и гринтата! Само не ни наранявайте. Просто ги вземете.

Първият крадец се наведе над момичето, повдигна платнището и надзърна под него. Отрова усещаше киселия му дъх, който обливаше лицето ѝ. В задната част на талигата нямаше кой знае какво – само няколко непродадени метални съдини с пърхащи духчета, торбата и и пътническите такъми на Брам. Във вързопа на Отрова, естествено, бяха всичките ѝ пари, ала в момента тя изобщо не мислеше за тях. Съзнанието ѝ бе обсебено от историята за принца и тигрите, както и от изражението на лицето на Чевръстин на фона на танцуващите пламъци от огнището, докато ѝ разказваше.

– За какво са ни каруцата и говедото? – изръмжа първият грабител. – Имате ли нещо ценно в тия торби? Ако имате, може и да не ви срежем гръклянците.

– Да! – отвърна Брам без капка колебание. – Само не ни наранявайте!

– аз решавам кой ще бъде наранен – изсъска крадецът.

– Ти ще... – започна Отрова и в мига, в който думите се отделиха от устните ѝ, съжали, задето ги беше произнесла. Но вече беше прекалено късно. Нападателят насочи вниманието си към нея.

– Какво аз? – озъби ѝ се той.

Нямаше връщане назад. Да отстъпи щеше да е проява на слабост, каквато не можеше да си позволи.

– Вие ще бъдете сред онези, които ще пострадат – заяви момичето.

– Сериозно? – ухили се крадецът и се притисна още по-плътнo до нея. – И кой ще ни нарани? Ти ли?

Щом бе приела този курс на поведение, трябваше да го следва докрай.

– Миногий – рече Отрова.

Нападателят не бе достатъчно бърз, за да скрие пробляска на страх в очите си. Освен това за девойката не остана незабелязано и движението, с което отдръпна леко ножа от врата ѝ.

– Никога не съм чувал за него – каза мъжът.

– Лъжеш – отвърна Отрова с най-убедителния тон, на който бе способна. – Всеки тук е чувал за него. Грабителят отстъпи назад, а очите му я изгледаха заплашително. Макар че вътрешно трепереше като лист, девойката се застави да срещне погледа му, без да трепне. Това, което правеше, бе против всичките ѝ инстинкти и ако бе сбъркала, най-вероятно в момента подписваше смъртната си присъда. Отстъпеше ли от блъфирането си обаче, едва ли тя и Брам щяха да доживеят до сутринта. Чевърстия не знаеше почти нищо за Миногий, освен името му и това, че би могъл да ѝ помогне да намери пътя до двореца на повелителя на вълшебните създания. Но старият пътешественик я бе предупредил да бъде много, много внимателна. Нещата, които беше чувал за Миногий, бяха достатъчни, за да го накарат да се притеснява за нея. Девойката беше готова да се обзаложи, че мрачната слава на Миногий бе още по-голяма тук, където се подвизаваше.

Грабителят сякаш се вираше в нея от цяла вечност. Тя забеляза колко бързо пулсират слепоочията му. Дали не бе отишла прекалено далеч, когато го беше обвинила в лъжа?

– Говори бързо, малка вещице – изсъска той. – Преди да съм изчегъртал очичките ти с ножа си.

Брам я наблюдаваше с изражение на неверие и ужас. Собственият ѝ скалп бе настръхнал от сковалия я страх, ала въпреки всичко тя намери сили да заговори с пресъхналата си уста.

– Това е Брам, най-добрият ловец на духове във Владенията. Отзад в каруцата, в тези метални съдини, са най-хубавите му блатни духчета. Миногий иска да купи някои за фенерите си, ето защо ми гласува доверие да му избира най-добрите.

– Гласувал ти е доверие? – изсумтя крадецът. – Че ти каква си?

Отрова изправи гордо глава.

– Аз съм му племенница.

Грабителят не се засмя, както бе очаквала. По-скоро изглеждаше объркан. Той хвърли поглед към своя събрат, който само вдигна рамене.

– Миногий няма племенница – заяви, но вече бе изпуснал момента, за да звучи убедително. Отрова веднага се възползва от предимството.

– И ти си абсолютно убеден в това, така ли? Защото си близък приятел на Миногий? Я не ме лъжи – подхвърли пренебрежително тя. – Та

ти си просто един боклучав обирджия, когото чичо ми дори няма да забележи.

Очите на мъжа проблеснаха, а почернелите му зъби се откриха при озъбената му гримаса.

– Внимавай какви ги дрънкаш – изръмжа той, ала ножът му вече не бе допрян до гърлото й.

– Ако тези блатни духчета не стигнат скоро при чичо ми, мога да те уверя, че той ще бъде много ядосан – заяви момичето с изключително спокоен глас, въпреки че в стомаха й пърхаха и летяха като бесни десетки пеперуди. – И със сигурност ще ви опиша добре пред него.

Първият крадец изруга под нос и се пресегна към металните съдини зад гърба й.

– Тука ли са? – подхвърли той. – Блатните духчета? Само ще им хвърля един поглед да видя дали ми казваш истината.

Грабителят завъртя капака на съда, ала го направи прекалено бързо. Вместо да открене малък процеп, през който да надзърне вътре, той го отвори изцяло. В следващия миг блатното духче беше навън – искрящо, преливащо в синьо и пурпурно кълбо, което описа грациозна парабола в нощното небе и се изгуби зад покривите на сградите, понасяйки се с шеметна бързина към Черните блата.

За момент крадецът приличаше на момченце, което току-що е строшило любимата чиния на баща си.

– Доволен ли си сега? – предизвика го Отрова. – Защо не ги отвориш всичките? Миногий ще си приспадне разходите от кожата ти.

– Голяма уста имаш, вещице – процеди през зъби мъжът, но силата бе напуснала гласа му. – Някой ден ще те вкара в гроба.

След тези думи той махна на спътника си, двамата нападатели скочиха на земята и се изгубиха сред сенките.

Брам въздъхна толкова тежко, сякаш бе съдържал дъха си по време на целия разговор. Той надзърна предпазливо през рамо, след което погледна към Отрова. Накрая поклати глава и взе поводите на гринтата. Добичето, което бе чакало търпеливо през цялото време, отново запристъпва бавно напред.

– Това беше глупав риск – смъмри я той.

Отрова отметна дългата си коса зад ушите и докосна гърлото си там, където ножът бе оставил белег.

– Ти беше готов да им дадеш всичките ми пари – рече девойката. – И всичките свои пари. Какво стана с мечтата ти? С риска, който си струваше да бъде поет?

Ловецът на духове се намръщи и приведе широките си рамене напред.

– Какво изобщо те накара да постъпиш по този начин?

– Принцът и тигрите – отвърна тя. – Една стара история, която Чевръстия ми разказа в Чайкино. Принцът трябвало да мине през един коридор, пълен с гладни тигри. Успял да го направи, като се престорил на още по-свируп тигър.

– Това е само някаква си приказка – изсумтя Брам. – В истинския живот тигрите са го изяли.

Отрова вдигна рамене.

– Приказка или не, важен е смисълът – отбеляза тя. – Хората не знаят как да реагират, ако ти не се държиш тъй, както очакват. Няма значение какъв си, а как се държиш.

Изражението на спътника ѝ показва ясно какво мисли за тази идея.

– Е, поне вече знаем едно нещо за Миногий – изтъкна накрая той. – Хората се страхуват от него. А това означава, че и ние би трябвало да се боим от този човек.

* * *

Срещата им с крадците явно бе поразчистила улиците и те се добраха необезпокоявани до бърлогата на Миногий – невзрачна врата в средата на неосветена веранда, погребана под огромни еркери, над които се издигаха множество тераси. Брам я разпозна по емблемата на вратата – два преплетени кръга. Отвън нямаше никой, а и самата улица бе призрачно тиха.

– Тук е – каза той с известно колебание и дръпна рязко поводите на гринтата, за да я спре. Чувстваше се уязвим и незащитен на това място.

– По-добре да останеш при каруцата – рече Отрова, докато нарамваше торбата си. – Не можем да я оставим без надзор.

– Не мога да те оставя да влезеш сама вътре! – възрази той.

– А ти не можеш да си позволиш да изгубиш талигата или гринтата си – изтъкна момичето. – Не мисля, че някой ще те обезпокои точно пред свърталището на Миногий. – Ловецът на духове обаче продължаваше да се колебае, ето защо тя добави: – Ти спечели втория си суверен и вече няма нужда да правиш каквото и да било. – Тя му се усмихна тъжно. – Е, не бих ти отказала да ме изведеш оттук, когато си свърта работата...

Тъкмо слизаше от капрата, когато почувства масивната му, покрита с ръкавица длан на рамото си.

– Обещай ми, че ще внимаваш.

Девојката се обърна, кимна и стисна благодарствено пръстите му. Сетне се завъртя към вратата с двата кръга и потропа по нея.

Още при първото похлопване вратата се отвори – явно не бе нито заключена, нито залостена. Отрова хвърли последен поглед към Брам, който я наблюдаваше изпод периферията на шапката си, след което я бутна и надзърна вътре.

Пред нея се простираше дълго дървено стълбище, водещо надолу. От двете му страни имаше фенери, чието меко сияние осветяваше закачените по стените картини. На тях бяха изобразени подводни корали, риби и разтърсвани от страховити бури морски пейзажи. Момичето извика „Ехо!“, ала не последва никакъв отговор. В подножието на стълбите имаше завеса, украсена с мъниста и стъквени кристалчета.

Е, беше стигнала дотук и вече не можеше да се върне назад. Тя пристъпи напред, затвори вратата след себе си и започна да слиза бавно по стълбището. Когато стигна до средата, отново извика, но и този път не бе удостоена с отговор. Без да знае какво да прави, Отрова продължи надолу и когато стигна до завесата, я отметна встрани и надникна вътре.

Помещението, което се разкри пред очите ѝ, беше изненадващо разкошно и изобилстваше от алени, пурпурни и златни орнаменти. Лакираните стени бяха окичени с най-различни препарирани морски обитатели – калмари, сепии, акули и други създания, които изглеждаха твърде екзотични, за да може Отрова да ги разпознае от описанията на Чевърстия. В средата на стаята се издигаше внушителна тумбеста печка с бакърен цвят, зад чиято решетка гореше огън, а до нея бе разположено елегантно кресло, обърнато с гръб към завесата.

– А – изрече един глас, тих като шепот и в същото време толкова силен, сякаш притежателят му се намираще до ухото ѝ. – Отрова.

Девојката подскочи неволно, оглеждайки се наоколо. В следващата секунда погледът ѝ бе привлечен от едва доловимо движение в креслото и тя забеляза покрития с тъмно пурпурен плат лакът, почиващ на облегалката.

Тъкмо щеше да попита откъде знаеха името ѝ, но после си каза, че във всички легенди и предания, които беше слушала, този въпрос неизменно получаваше някакъв неясен и загадъчен отговор. Ето защо, за да избегне клишето и за да не бъде толкова предсказуема, тя избра друга стратегия.

– Миногий – произнесе с равен глас. – Щом знаеш коя съм, предполагам, че знаеш и защо съм дошла... Така ли е?

– Разбира се – отвърна Миногий. – Седни. Девојката едва сега забеляза второто кресло, разположено срещу това на домакина ѝ, и се зачуди как така не бе успяла да го види до този момент.

Отрова пристъпи към него. Очите на препарираните морски твари сякаш я следваха с хищен интерес. Тук имаше нещо гнило, помисли си тя. Нещо много, много гнило. Момичето спря на няколко крачки от загадъчния си домакин, който, като се изключи лакътят му, бе почти изцяло скрит зад креслото.

– Предпочитам да остана права – рече тя. Миногий издаде странен съскащ звук, който можеше да е както смях, така и признак на недоволство.

– Настоявам – прошепна той.

Отрова се приближи до креслото, взирайки се в калмара на стената зад печката. Можеше да се закълне, че огромното му око не я изпуска от поглед. Кожата по задната част на врата ѝ настръхна.

– Имам един въпрос – каза тя, когато докосна облегалката на свободното кресло и тръгна да го заобикаля. Още не можеше да види добре домакина си, ала вече виждаше цялата му ръка от пръстите до рамото. Дланта му беше бледа и осеяна с множество ранички, сякаш хиляди малки рибки бяха ръфали стръвно от нея, а ноктите му бяха почернели и изпочупени.

– Ела по-близо – прошепна Миногий.

Отрова си пое дълбоко дъх. Изведнъж изпита вледеняващ страх от това, което можеше да види, когато лицето на домакина ѝ изникнеше пред нея. Тя насочи поглед към печката, зад чиято решетка огънят продължаваше да бумти. Това поне беше нещо истинско, нещо, на което можеше да се довери. Съсредоточи цялото си внимание върху тази решетка, докато заобикаляше креслото и се настаняваше в него.

– Няма ли да ме погледнеш, дете мое? – прошепна гласът от лявата ѝ страна. Не можеше, просто не можеше да устои да не хвърли един поглед към тази удавена, разръфана ръка, но в следващия миг отново насочи вниманието си към огъня.

– Аз... – започна Отрова, усещайки, че трябва да каже нещо, само дете не се сещаше какво. В крайна сметка произнесе единственото, което ѝ хрумна: – Страх ме е от теб.

– Това е много мъдро – изсъска нежно гласът. – Точно така трябва да се чувстваш. Те не се страхуваха достатъчно от мен.

– Кой? – попита девојката и понечи да се обърне към зловецния си събеседник, обаче се спря в последния момент.

– Всички те – каза Миногий и махна с ръка към препарираните трофеи, украсяващи бърлогата му. Отрова вдигна очи и видя, че калмарът я наблюдава. Стомахът ѝ се бе свил на пулсиращо кълбо. Акулата, елeнът, скатът и всички други твари, чиито названия не знаеше... всички те се взираха в нея. И това не беше плод на въображението и.

– Какво се е случило с тях? – попита плахо момичето.

– Те не можах да отгатнат гатанките ми.

В първия момент Отрова не можа да възприеме реалността на думите му. Наистина ли той бе казал това, което беше чула?

– Гатанки?

Девојката чу как дрехите на Миногий прошумоляха, докато кимаше.

– Ако отговорът ти е грешен, ще се присъединиш към тях на стената. А ако успееш да отгатнеш гатанката ми...

– Ти ще отговориш на моя въпрос – довърши Отрова, ала не можеше да се отърве от чувството, че сънува. Това определено не можеше да се случва наистина. Не го ли беше чела десетки пъти във вълшебните приказки на Чевърстия? Рано или късно участниците във всяко героично пътешествие се изправяха пред гатанка – пред някакъв възел, който трябваше да разплетат и който щеше да им помогне да преминат покрай свирепия пазител или врага, когото не можеха да победят по никакъв друг начин. Но това бяха измислици! Просто поредното клише, което нямаше нищо общо с истинския живот – като злия крал и щастливия край. – Защо? – попита Отрова.

– Защо?!? – повтори Миногий. – Не си в положение да ме питаш „защо“, дете.

Тя се намръщи и се загледа в огъня още по-настойчиво.

– Искам само да разбера – не се отказваше момичето – защо ще ми задаваш гатанка? Ако ще ми помагаш, помагай ми; сигурна съм, че вече знаеш какъв е въпросът ми. А ако ме искаш за стената си, не мисля, че ще мога да те спра. Имам пари, не може ли да се откупу? Така и двамата ще спечелим. Какво ще спечелиш ти от тази гатанка?

Известно време Миногий не каза нищо. Когато проговори, не звучеше толкова самоуверен както преди.

– Ще чуеш ли моята гатанка, или не? Все още можеш да си тръгнеш, ако желаш, но задам ли веднъж гатанката, вече няма връщане назад.

Отрова трябваше да се примири с влудяващото чувство на безсилie, което я обзе – това все пак беше играта на Миногий и той

определяше правилата ѝ. Ето защо вдигна рамене и рече:

– Винаги съм била добра в отгатването на гатанки. – Ей сега ще проверим – процеди ехидно домакиният ѝ и изрецитира:

„На морето е тя господарка
Робуват вълнитв на нейния зов;
В спокойните води се вижда ярко
И носи се нагоре с облик нов.“

– Луната – отвърна веднага девойката. – Тази беше доста лесна.

– Не ме подценявай! – кресна Миногий и студената му, мъртва ръка я сграбчи за китката, завъртайки я рязко към себе си.

Отрова изпищя, когато погледна в прогнилите очни кухини на лицето му. Кожата му беше бяла като кост, а челюстта му висеше отпуснато, сякаш бе строшена. Носът на Миногий представляваше чуканче от хрущяли, свързано с устните и веждите посредством няколко раздрани мускулни влакна, а рядката коса, подаваща се изпод качулката му, бе сплъстена и мръсна. Момичето се опита да се отскубне от хватката му, но пръстите му стискаха като менгеме. Съществуото в креслото миришеше на влага и разложение и зловонието, което излъчваше, беше толкова силно, че Отрова почувства как ще повърне всеки момент.

– Погледни ме – изсъска Миногий, но девойката бе отместила взор настрани. – Някога и аз бях като теб. Млад, дързък и надменен... Мислех си, че знам всичко за света. Сега се вглеждам в ума ти, Отрова, и виждам, че се мислиш за много умна. Е, навремето и аз бях така. Мислех си, че съм толкова умен, че мога да надхитря всеки воден дух. Знаеш ли как можеш да уловиш русалка, Отрова?

Девойката щеше всеки миг да се разплаче от страх, но стисна зъби и успя да отговори.

– С гатанки... – изхлипа тя.

– С гатанки, да – кимна зловещата твар в креслото. – Подмамваш ги с гатанки. Въобразявах си, че мога да плувам в реката и когато тя се появи, така да я омая с гатанки, че да успее да я изкарам на брега. Тогава русалката щеше да стане моя жена и да прави онова, което ѝ казвам, до края на живота си. Нямахте ли да е чудесно, а?

– Тя те е удавила...

– Аз обърках една от гатанките – въздъхна Миногий с глас, преливащ от омраза. – Познавам прекрасно всички предания, но в нито една легенда не се споменава и думичка за това! Тя бе толкова красива,

толкова прелестна... Но аз трябваше да запомня твърде много гатанки, а тя отговаряше с такава бързина на всяка от тях, че накрая забравих един от стиховете... – пръстите на Миногий разхлабиха хватката си, Отрова изскубна ръката си и веднага я притисна към гърдите си. Събеседникът ѝ не ѝ обърна никакво внимание, главата му бе клюмнала надолу и качулката закриваше лицето му. – Тогава тя се превърна в чудовище – продължи да разказва той. – Възвърна истинския си облик – на страховита твар с огромни нокти и зъби. Да се продънят в земята дано всички вълшеблени твари! Тя ме удави, да, но това не беше краят. Реката също бе вълшеблена, а там смъртта не е последната страница. След безброй дълги седмици най-накрая успях да избягам, когато друг глупав клетник дойде да изпробва късмета си. Тъй аз се озовах тук и продължих да давам гатанките си. Вълшеблената река те променя завинаги, дете мое. Въобразявах си, че зная всичко, но, също като теб, се оказа, че не зная нищичко!

Девојката продължаваше да трепери, но вече не се страхуваше толкова от уродливата твар в креслото. Изгаряше от желание да се махне от това място, ала имаше да свърши още едно нещо, преди да го стори.

– Отгатнах гатанката ти – рече тя. – Сега ти трябва да отговориш на въпроса ми.

Миногий се бе изгърбил в креслото си и изглеждаше дребен и немощен.

– Следвай пътя на север в продължение на три дни, докато зърнеш голяма кула, издигаща се на билото на хълм. После поеми на запад и дръж тази посока за един ден. Там ще откриеш Портала.

– Какъв портал? – попита Отрова.

– Из Владенията има много места, където двата свята се допират един до друг. По тези места, когато обстоятелствата са подходящи, човек може да премине от човешките Владения във Вълшеблените.

– Значи ще мога да се прехвърля във Вълшеблените владения чрез този портал?

– Зависи... – изкиска се ехидно Миногий – ... от това дали онази ще те спипа, или не.

СВЪРТАЛИЩЕТО НА СКЕЛЕТНАТА ВЕЩИЦА

– Ето – рече Отрова и му подаде монетите. – Два сребърни суверена за предишните услуги и трети, задето ме докара дотук от Щитоград. Заслужи си ги.

Брам я остави да пусне трите сребърника в широката му длан, зареял скептичния си поглед в порутената постройка на върха на хълма. На фона на заобикалящите я поля, ширнали се под ярките слънчеви лъчи в тази прохладна вечер, тя изглеждаше като противен струей.

Девојката затвори пръстите му около монетите и извърна глава, за да проследи посоката на погледа му. В същия момент тъмните ѝ коси се развяха от нежния повей на вечерния бриз.

– Предполагам, че едва ли бих те изкушила с четвърти суверен? – попита тя с леко шеговит тон.

– Не бих отишъл там и за всичките пари на Владенията – заяви ловецът на духове и прибра суверените в кесията, висяща на кръста му. Той потупа разсеяно гринтата по главата, понамести шапката си и намръщи. – Ако не те познавах толкова добре, щях да се опитам да те разубеда. – Отрова само вдигна рамене. – Поне ми кажи защо – помоли я мъжът. – Така и така няма да се видим отново, затова поне ми защо.

– Вълшеблените твари отвлякоха сестра ми – въздъхна девојката. – Искам да си я върна.

– Ясно – кимна ловецът на духове и от начина, по който произнесе тази думичка, Отрова почувства, че разбираше. Те постояха заедно още известно време, гледайки безмълвно към занемарената сграда. Тя бе доста голяма и изглеждаше тъй, сякаш всеки момент ще се срути под собствената си тежест – уродливо стълпотворение от разкривени кули и тераси, оплескани със сажди прозорци и почернели фронтони. Цялото това съоръжение като че ли се разрастваше във въздуха и създаваше впечатлението, че горната му част е значително по-широка от основата. Дори посред бял ден Отрова имаше натрапчивото усещане, че постройката очаква и дебне търпеливо поредната хапка, която ще влезе вътре в нея. Бе заобиколена от лошо издигната ограда, изпъкваща на фона на синьото небе, но тъй като слънцето заслепяваше девојката, тя не можеше да прецени от какъв материал точно бе направена (сигурна бе обаче, че не е дърво). Значи това беше Порталът – мостът между човешките и Вълшеблените владения.

А вътре я очакваше Мийб – Скелетната вещица.

– Мийб е пазителката на Портала – прозвуча в съзнанието ѝ гласът на Миногий. – Тя е спяпа и глуха, но не се заблуждавай. Може да те подуши. Освен това има две кучета – две кучета, които ще те разкъсат на парчета, ако те докопат. И те предупреждавам, дете мое – тя винаги е нащрек за натрапници. Исква скелета ти.

– Какво трябва да сторя? – бе попитала Отрова.

– Трябва да влезеш в кулата, когато има пълнолуние, и да си тръгнеш на следващата нощ, точно в полунощ – беше прошепнал Миногий. – Така ще се озовеш във Вълшеблените владения. Всичко, което трябва да сториш, е да оцелееш дотогава. В никакъв случай обаче не се опитвай да се измъкнеш, преди да е дошло времето за това. Има... същества, които живеят в пространството между Владенията, и едва ли ще поискаш да се срещнеш с тях, повярвай ми. – При тези думи събеседникът ѝ бе изкривил лицето си в противна гримаса, която трябваше да представлява усмивка. – Не се тревожи за Мийб, докато слънцето е високо в небето, ала кучетата никога не спят. Те са винаги нащрек.

Отрова бе поискала още подробности, но Миногий не ѝ разкри нищо повече и накрая тя се отказа, защото не искаше да прекара и секунда повече в компанията на това разложено създание. Когато се върна при Брам, му предложи трети сребърен суверен, за да я откара до Портала. Там пътищата им щяха да се разделят завинаги, понеже тя бе твърдо решена да се отправи към Вълшеблените владения, а ловецът на духове щеше да остане в човешките.

Сега, когато моментът на сбогуването вече бе настъпил, на Отрова ѝ беше мъчно, че никога вече няма да види отново този своенравен и начумерен човек. За краткото време, което бяха прекарвали заедно, се беше привързала доста към него – може би дори повече, отколкото към Чевърстия. Брам бе споделил първото ѝ приключение и беше до нея, когато се отправи към един свят, за който беше слушала единствено легенди и предания. И въпреки че му бе платила щедро за всяка негова стъпка, Отрова имаше чувството, че мъжът бе приел последните две монети само за да не засегне достойнството ѝ. Девојката бе сигурна, че ако го беше помолила, ловецът на духове щеше да я закара дотук и без пари, но му бе предложила поредния суверен, за да съхрани чувството си за независимост. По някакъв странен начин Брам се бе превърнал в неин приятел и щеше да ѝ липсва.

– Е – въздъхна Отрова, хвърляйки поглед към залязващото слънце, – май трябва да тръгвам. – Луната вече се бе издигнала в западния

небосвод – съвършена окръжност, рееша се като призрак в лазурно-синьото небе. Ловецът на духове се пресегна да вземе вързопа ѝ от задната част на каруцата и момичето забеляза, че на лицето му е изписано нехарактерно за него изражение на тъга и униние. Тя знаеше каква омраза изпитва спътникът ѝ към Вълшеблените създания и как смята, че Отрова се е отправила към собствената си смърт. Брам бе убеден, че може да я защити, ето защо сега бе натъжен от обстоятелството, че пътищата им се разделят. Девојката пое торбата от ръцете му, праметна я през рамо и го прегърна силно. Слабата ѝ фигура се изгуби в мечешката му прегръдка и за миг тя се замисли какво ли би станало, ако останеше тук, ако се примиреше със сегашното положение на нещата и не поемеше към ужаса, който – както знаеше – я очакваше по-нататък.

Но просто нямаше да бъде себе си, ако постъпеше по този начин.

– Когато се върна, ще те издира – зарече се девојката.

– Недей да даваш обещания, които не можеш да удържиш, Отрова – каза дрезгаво Брам. – Отиваш във Вълшеблените владения. Времето там не тече като времето тук. Може да се върнеш още утре, а може и след сто години. – Той се въздържа да добави и третия вариант: „А може и да не се върнеш изобщо.“

– Тогава ти обещавам, че ще се опитам – заяви тя. – Ще потърся старец със стопанство нейде из най-тучните склонове на планините, който си живее съвсем самичък.

Ловецът на духове се засмя, ала в смеха му нямаше никаква радост.

– Звучи страхотно – рече той. Отрова направи крачка назад и очите им се срещнаха. Възрастният мъж я погледна с дълбока нежност и рече:

– Ти ми даде втори шанс, Отрова. Никога няма да забравя това.

– Гледай да удържиш на думата си – смигна му шеговито девојката. Тя извърна очи към свърталището на вещицата, а после пак се обърна към него. – Сбогом, Брам от Маслокожие.

– Сбогом, Отрова от Чайкино. На добър час. Мисля, че ще лагерувам тук през нощта, а на сутринта ще потегля обратно. – Той се почеса по тила и изсумтя смутено. – В случай, че промениш решението си.

– Ти си добър човек, Брам – каза момичето и закричи към хълма. След няколко стъпки обаче се спря, обърна се и извика: – Трябва да си намериш съпруга!

Ловецът на духове остана до талигата си, загледан след отдалечаващата се дългокоса фигурка, но тя не се обърна повече. Ако го бе направила, твърдостта ѝ щеше да рухне окончателно.

Отрова не се изненада особено, когато видя, че оградата беше направена от кости. Смушаващо беше не това, а мащабите ѝ. Ако постройката изглеждаше уродлива и несъразмерна от разстояние, отблизо бе направо отвратителна. От подножието на хълма оградата изглеждаше висока не повече от метър, но когато момичето се приближи до нея, видя, че стига до главата ѝ и тя лесно може да се промуши между пречките, като внимава да не се убоде на трънливите хрусталаци, избуяли от другата ѝ страна в невиждано количество. Дори растенията изглеждаха по-големи – тръните им спокойно можеха да ѝ разпорят някоя вена, ако се отъркаше в тях, а тревите приличаха на зелени остриета, дълги колкото ръцете ѝ. Общо взето, почти всичко в периметъра на костната ограда бе поне два пъти по-голямо от нещата извън нея. Самата сграда се намираще наполовина в човешките, наполовина във Вълшеблените владения, напомни си Отрова. А в граничните зони на света никой не можеше да каже кое е възможно и кое – не.

Постройката се извисяваше застрашително над нея, докато девойката се провираще предпазливо из гората от бодливи хрусталаци. Бе решила да се насочи не към централната ѝ част, а по-скоро към страничните пристройки, защото смяташе, че ако иска присъствието ѝ да остане незабелязано, хлопането по входната врата едва ли е най-добрата възможна стратегия. Когато се приближи до един от мръсните прозорци, тя се хвана с две ръце за перваза и се надигна внимателно, надзъртайки през мътното стъкло.

Вътре и бездруго беше тъмно поради липсата на светлина и мръсния прозорец. Отрова се вираше напрегнато, ала не можеше да различи нищо конкретно; поне успя да придобие смътна представа за големината на помещението. Не се забелязваха никакви признаци на движение и ако Миногий не я беше предупредил, щеше да предположи, че сградата е необитаема.

Скочи обратно на земята и се запровира из бурените към задната част на къщата. По ръцете ѝ бе избила студена пот от притеснение и тя избърса длани в конопената си рокля. Всички прозорци, които беше видяла досега, бяха здраво залостени и нямаше начин да влезе през тях, освен, ако не ги счупеше. Засега обаче нямаше никакво намерение да го прави – това беше последният ѝ вариант. Трябваше да има и друг вход.

И не след дълго Отрова го откри, когато за малко не пропадна в него.

Край задната стена на постройката имаше улей за въглища, скрит от избуялата трева. Отворът му беше покрит с дъсчен капак, но дъждът и дърводите го бяха направили изключително трошлив. Момичето стъпи отгоре му, преди да го е видяла, и той веднага поддаде. Усещането за дърво, а не за почва под стъпалото ѝ обаче я предупреди своевременно и тя съумя да премести тежестта си на другия крак, така че в дупката хлътна единствено глезенът ѝ, а не пялото тяло.

Отрова приседна на края на четириъгълната шахта и заразтрива ожуления си глезен, докато се взираше в тъмнината. Наклонът на улея бе полегат, а ширината му беше достатъчно голяма, за да може да пропълзи вътре. Девојката продължи да го изследва още известно време с очи, изпълнена с колебания, след което се изправи и направи пълна обиколка около постройката. Както и подозираше, нямаше друго място, откъдето да проникне вътре, като се изключеха прозорците и входната врата. Изкатерването по някоя от стените също не беше приемлив вариант – сградата просто беше прекалено голяма. Отрова се върна при улея за въглища, погледна към потъващото зад хоризонта слънце и вдигна рамене. Е, поне луната бе високо в небето, което означаваше, че може да влезе вътре, без значение дали беше светло, или не. Докато се спуснеше нощта, трябваше да се притеснява единствено от кучетата. И ако наистина всичко в бърлогата на Скелетната вещица бе два пъти по-голямо от нормалното, Отрова никак не изгаряше от желание да ги срещне.

Девојката махна останалата част от капака и приведе глава над шахтата. От дълбините ѝ я лъхна хладен и застоен въздух. Тя взе торбата си и я пусна в улея; вързопът се плъзна надолу с приглушено съскане и изчезна в мрака. Отрова се огледа наоколо, не видя нищо подозрително, провери крака в отвора и като опираше стъпала в стените на тунела, започна да се спуска надолу.

Спускането изобщо не се оказва толкова трудно; големината на шахтата бе идеална, за да се движи вътре с помощта на ръцете и краката си, а наклонът бе достатъчно полегат, за да не се подхлъзне и да се пребие на дъното ѝ. Въпреки това момичето беше изплашено и само благодарение на това, че избягваше да мисли какво я чака, успяваше да се застави да продължава напред. Тунелът бе лишен от каквото и да е осветление и единствената светла искрица, разпръскваща мрака, идеше от четириъгълния отвор, гледащ към синьото небе. Тази светлинка ѝ помагаше да не се чувства напълно сляпа и ѝ показваше, че с всяка стъпка се отдалечава все повече от нея. Отрова имаше чувството, че пълзи из гърлото на къщата, което ще я отведе до студения ѝ търбух, откъдето едва ли щеше

да се измъкне. Отгоре на всичко въображението ѝ започна да рисува картини на Скелетната вещица и кучетата ѝ, които я очакват в края на улея – старичката се хили и точи ножовете си, предвкусвайки сладкия залък, който идва доброволно в бърлогата ѝ.

В този момент краката ѝ докоснаха някаква изпъкналост и тя осъзна, че това е вързопът ѝ. Девојката изруга под нос. Ами ако шахтата бе зазидана? Значи не беше улей за въглища, както бе очаквала. Тя отмести едното си стъпало от торбата си и го притисна до препятствието. Чу се скърцащ звук. Дърво. Не беше трошливо като капака на повърхността, но поне бе тънко.

„Надявам се наистина да е глуха“, помисли си Отрова и срита с всичка сила дървената преграда. Тя се продъни с пукот, който я накара да изтръпне, но сега поне имаше слаба светлинка пред себе си и предположи, че тя идва от подземие на къщата. Момичето наостри уши и се послуша внимателно, но дори кучетата да я бяха надушили, засега нямаше и помен от тях. Единствено сърцето ѝ блъскаше като обезумяло в гърдите.

Наложи се да срита още две дъски, за да промуши торбата си през отвора и да се промъкне след нея. След всяко движение, което правеше, се спираше и напрягаше до крайност слуха си, но мъртвешката тишина, обхванала бърлогата на вещицата, не бе нарушавана от нищо – дори и от далечно проскърцване на прогнила дъска.

Кошът или сандъкът, където се бе изпраждал улеят за въглища, отдавна бе премахнат, ето защо Отрова се озова на покрития с каменни плочки под на сумрачното подземие. Мащабите на това място отново я поразиха – тук тя бе истинско дребосъче и дори тухлите изглеждаха внушителни в сравнение с нея. Беше хладно и миришеше на застояло. През мътните стъкла на прозорците нахлуваше мъждива светлина и благодарение на нея Отрова видя чувалите с въглища, наредени до стените. До тях имаше и други чували, най-вероятно пълни със зърно или овес. Каменно стълбище водеше до една потънала в мрак врата, разположена под самия таван на мазето.

Девојката отново се заслуша в призрачната тишина, обгърнала мястото. Вече беше вътре. Каквото и да се случеше, поне щеше да е тук до падането на нощта. Тя прецени, че имаше най-малко един час до мръкване, през който можеше да промени решението си и да се махне. След изтичането на този срок бягството отпаднаше категорично като вариант. Отрова си припомни предупреждението на Миногий за съществуващата, бродещи в пространството между човешките и Вълшеблените

владения, и се зачуди дали щяха да са по-ужасни от Скелетната вещица. Сетне се замисли и за Брам, който стоеше някъде отвън и я чакаше.

Част от нея се двуомеше дали да не остане в мазето – да се сгуши в някой ъгъл и да изчака там, докато настане времето да продължи напред. По този начин и улеят, през който беше влязла, щеше да ѝ бъде под ръка, и можеше да го използва като изход. Момичето обходи с поглед помещението, преценявайки плюсовете и минусите на тази идея, но само след няколко секунди беше принудена да я отхвърли. В сутерена просто нямаше къде да се скрие, като се изключеха няколкото нахвърлени един върху друг чували; оттам навярно щеше да успее да се изкачи обратно по улея, но едва ли щеше да го направи достатъчно бързо, че кучетата да не я настигнат, в случай че нахлуят изневиделица в помещението. Явно трябваше да си потърси по-добро скривалище.

„Само ще хвърля един поглед наоколо“, каза си тя, за да успокои импулса си за бягство. „А след това ще реша какво да правя.“

Отрова се заизкачва по стълбите с гигантски крачки. На върха се спря и за пореден път наостри уши, ала отново чу единствено тишината. Вратата имаше медна дръжка, разположена на височината на очите ѝ. Тя я натисна надолу и я откряна навътре. Девојката надзърна предпазливо в открития се процеп.

Коридорът, който се простираше пред нея, бе дълъг и просторен, а каменните му стени изглеждаха мръсни на светлината от опушените прозорци на мазето. От двете му страни, подобно на зловещи стенни светилници, бяха подредени черепи с полуразтопени, но незапалени свещи между челюстите. Очните им кухни и зъбите им бяха почернели от дима и им придаваха демоничен вид. Отрова ги наблюдаваше с разширени от изумление очи. Не беше точно изплашена, просто в тях имаше нещо странно, за осъзнаването на което ѝ трябваша няколко секунди. Естествено – черепите бяха с нормална големина, ала на фона на високия таван на коридора изглеждаха неестествено малки. Ъгълът, под който слънчевите лъчи проникваха през прозорците, вече изглеждаше доста по-малък в сравнение с преди. Явно девојката бе прекарала повече време в улея за въглища, отколкото предполагаше.

Тя пристъпи внимателно напред и веднага спря, за да се ослуша. Къщата продължаваше да е призрачно тиха. Косата и се раздвижи от студено течение, сякаш сградата дишаше – издишваше спокойно, след което жадно си поемаше дълбоко въздух в усойните си дробове.

Девојката тъкмо щеше да направи втора крачка, когато чу тежкото изтопуркване откъм високия дървен таван над главата ѝ.

Веднага отстъпи назад, готова да затвори вратата, ако нещо се появи, но за щастие, нищо такова не се случи. Вместо това тя дочу как нещо масивно крачи тежко отгоре и разпозна бавната, ленива походка на голямо куче. Понеже не бе живяла в къща с повече от един етаж, ѝ трябваше известно време, докато осъзнае, че тупването, което я беше стреснало, всъщност се дължеше на скачането на кучето от пейката или мястото, където бе лежало. Момичето напрегна до крайност слуха си, но животното явно бе спряло да се движи. „Поне разбрах къде е едното“, помисли си Отрова, опитвайки се да погледне от позитивната страна на положението си. Сетне си каза, че за момента е най-добре да изчака тук долу.

Когато най-накрая събра достатъчно смелост, за да поднови рискованата си експедиция, тя напусна относителната сигурност на подземието и отново запристъпва по коридора. Чувстваше се ужасно уязвима и изложена на показ – досущ като мишле, припкащо по перваза на прозорец, – но въпреки всичко продължи напред, като се стараеше да стъпва толкова тихо, колкото позволяваха обувката ѝ.

Коридорът завършваше с голяма каменна зала, където имаше желязна печка и огромен черен котел, къкрещ над бавния огън. Това помещение изглеждаше просторно дори на фона на гигантските мащаби на къщата, ето защо на нея ѝ се стори още по-голямо, отколкото бе всъщност. Онова, което я притесни обаче, беше друго – котелът бе малко по-висок от самата нея. Над печката се виждаше полица, върху която бяха наредени множество глинени делви. Отрова предположи, че сигурно вътре има подправки или някакви вещерски съставки, но можеше само да гадае, понеже на нито една от тях нямаше етикети.

„Естествено, че няма да има. За какво са ѝ на нея етикети?“, каза си момичето. „Тя е сляпа, нали?“

Помещението бе лишено от каквито и да е прозорци и единствената светлина идваше от огъня изпод котела, който правеше въздуха нетърпимо задушен и хвърляше противни алени отблясъци из цялата зала. Вдясно от девойката имаше стълбище, издигащо се към тераса, която обрамчваше стаята. Там Отрова забеляза и врата, водеща към втория етаж на постройката. Парапетът на терасата бе изработен от опушени черни кости, както и полилеят, който висеше от центъра на свода. Точно той прикова с най-голяма сила вниманието ѝ – имитация на огромно колело от човешки бедрени кости, с череп в края на всяка спица. Между челюстите на всеки череп бе поставена незапалена свещ. Момичето бе до такава степен потресено от страховитата гледка, че трябваше да мине

доста време, докато най-очевидната мисъл прекоси съзнанието му. „Кой поддържа огъня?“

Отрова почувства как тревогата я завладява със светкавична бързина. Огънят определено не бе оставен да гори от миналата нощ. Ако беше така, сега от него щяха да са останали само въглини. Това означаваше, че някой редовно се грижи за него, разбърква жаравата и го охранява с въглища. И това едва ли бяха кучетата. Да не би тук да имаше още някой? Някой, за когото Миногий не я беше предупредил?

Девојката отново тихичко изруга. Не биваше да е толкова наивна и да се довери напълно на жестоко и опасно същество като Миногий. Ако и половината, което ѝ беше казал за това място, бе вярно, значи разполагаше с повече от достатъчно жизненоважна информация..., но ако я бе излъгал, че къщата представлява Портал? Ако просто бе поискал да я изпрати на сигурна смърт?

В този миг нейде отгоре се дочу някакво протяжно скимтене и Отрова почувства как кожата ѝ настръхва. Тъкмо щеше да излети от залата, когато звукът достигна до мозъка ѝ и съзнанието ѝ оповести, че това всъщност бе котешко мяукане. Девојката погледна нагоре и съзря един черен котарак, който я наблюдаваше от ръба на терасата с искрящите си зелени очи. При това той бе с нормална големина, което означаваше..., което означаваше... добре де, тя не знаеше какво точно означава това. Животното се вираше в нея с някаква странна, обезпокоителна съсредоточеност, и докато отвръщаше на погледа му, на Отрова ѝ се стори, че то сякаш я преценява. След миг котаракът ѝ обърна гръб и започна да драска по вратата на терасата – очевидно искаше да го пуснат вътре.

– Съжалявам, дребен – прошепна момичето. – За нищо на света няма да се кача там горе. – Тя се замисли какво ли щеше да стане с котарак, ако се натъкне на кучето, което беше чула по-рано. По-добре беше да си стои от тази страна на вратата.

Засага нямаше какво повече да види в тази зала, а и не смееше да се бави прекалено дълго, защото скоро щеше да се стъмни. Отрова се обърна с лице към коридора, по който бе дошла – тепърва възнамеряваше да проучи докъде стигаше и в другата посока. Все още не знаеше къде се намира второто куче и трябваше да си намери добро скривалище, преди да... настъпи... ноща...

Кръвта замръзна в жилите ѝ. Прозорецът в края на коридора беше тъмен. Слънцето бе залязло. Беше готова да се закълне, че не бе прекарала в сградата повече от четвърт час, ала ето, че през този кратък времеви отрязък денят се бе превърнал във вечер, а вечерта – в нощ.

Подземието! Трябваше да се върне в подземиеето!

Ала вече бе прекалено късно. От далечния край на коридора – там, където той се губеше зад ъгъла – се разнесе тежкото скърцане на дървени стъпала и един продран, дрезгав старчески глас проехтя из къщата:

– Подуших те, миличка! Идвам за костите ти! Скелетната вещица се бе събудила.

ПИПЕРЕНО ЗРЪНЦЕ И КОТАРАКЪТ

Отрова се бе вцепенила от ужас и не можеше да помръдне. В съзнанието ѝ проблесна безумна идея – дали пък не можеше да се добере до подземие то преди Скелетната вещица да е стигнала там? Имаше ли време да се изкатери обратно по улея, или вече бе твърде късно? Бе впримчена между страха да навлезе във вътрешността на къщата и страха от създаването, което се спускаше по скърцащите стълби. Същевременно топуркането на горния етаж се превърна в барабанене – очевидно кучетата сновяха енергично насам-натам из помещението, възбудени от гласа на господарката си. Неспособна да вземе някакво решение, девойката пилееше безценни секунди на прага на залата с котела.

– Не се крий, мъниче! Ще си направя зарчета от кокалчетата на пръстите ти! Ще изсмуча костния ти мозък до капка!

Котаракът измяука и отново задраска по вратата.

Момичето най-накрая направи своя избор. Всичко бе за предпочитане пред това да се озове лице в лице със собственика на този ужасен глас. Тя се закатери по стълбището. Трябваше да прави огромни крачки, за да взема високите стъпала, при което роклята ѝ се опъваше почти до скъсване по бедрата ѝ. Когато успя да се добере до терасата, тя погледна към котела и най-накрая видя какво се вареше вътре. Кости. Трябваше да се досети.

Котаракът отстъпи разтревожено назад, щом Отрова се приближи към него, ала тя не му обърна никакво внимание. Девойката натисна дръжката и вратата веднага се отвори. Черното животинче мигом се шумгуна в открия се процеп, а момичето огледа набързо коридора от другата страна. На пръв поглед изглеждаше пуст, ето защо тя прекрачи прага, без да губи време, и затвори вратата след себе си.

Отрова тичаше запъхтяна по коридора, а зловеците закани на Скелетната вещица ехтяха зад нея. Някъде отпред се разнесе гърлен лай, към който се присъедини още едно кучешко гърло. Това означаваше, че зверовете се бяха разпръснали. Беше прекалено тъмно и очите ѝ едва различаваха очертанията на предметите – както на долния етаж, и тук по стените бяха закачени черепи със свещи в челюстите си, но нито една от тях не бе запалена. За какво му е на слепеца светлина?

Изведнъж котаракът спря пред една странична врата и погледна с очакване девойката. По-близкият лай вече отекваше с оглушителна сила

и тя чу как една от вратите в коридора се блъска в рамката си, докато кучето се хвърля свирепо отгоре ѝ. Момичето изхлипа уплашено. Само няколко сантиметра дърво стояха между нея и ръмжащото изчадие от другата страна.

– Ще те спипам, хубавице моя! Където и да се скриеш, пак ще те надуша! – проехтя гласът на Мийб от долния етаж.

Водена от мисълта, че котаракът ще иска да отиде там, където няма кучета, Отрова откряна страничната врата и се промъкна вътре след черния си водач. Озова се пред стръмно стълбище, което се изкачваше до друга врата. Почти бе стигнала до нея, когато тя внезапно се отвори и там, държейки запален метален свещник, се появи момиче на нейната възраст, облечено с нощница.

– Влизай вътре! Бързо! – прошепна ѝ тя. Очите ѝ бяха разширени от страх. Отрова не се поколеба и за миг – втурна се в стаята и остави на непознатото момиче да затвори вратата след нея.

Помещението, където се озова, изглеждаше доста малко за стандартите на постройката, а мебелировката му бе с обичайните за човешките жилища размери. Пред покрития със завески прозорец имаше легло, а до едната стена бе разположен скрин с резбовани чекмеджета, върху чиято повърхност се виждаха гребени, кокалени фиби и едно огледало. Имаше още дрешник, малка плетена кошничка за котката и огнище с приготвени въглени и клонки, които само чакаха някой да ги запали. Съвсем обикновена момичешка спалня, като се изключи това, че беше необичайно тъмна, защото единствената светлинка идеше от свещника, който сега бе поставен върху скрина, до огледалото. Обитателката на стаята бе нежно и деликатно създание със златисти къдрици и големи, влажни сини очи. Първото нещо, което русокосата девойка бе направила, след като остави свещта, бе да грабне едно флаконче с парфюм и да напръска гостенката си с него от главата до петите. Отрова трепна, но не посмя да възрази. Парфюмът бе ужасен – всепроникващо, сладникаво ухане на теменужки, – но бе повече от очевидно, че бе предназначен да я скрие от свръхчувствителното обоняние на Скелетната вещица.

– Скрий се под леглото! – нареди непознатата, като хвърляше трескави погледи към вратата. – Побързай! – подкани я повторно тя, когато видя, че гостенката ѝ не реагира веднага.

Този път чернокосото момиче изпълни заръката на спасителката си, която също се напръска обилно с теменуженото си благовоние и се зае да ароматизира и стаята. Докато се напъхваше под кревата, Отрова забеляза, че котаракът също се е наместил там. Той я изгледа недоволено, ала

все пак се отмести встрани, освобождавайки пространство и за нея.

– Хайде покажи се, миличка! – изграчи Скелетната вещица нейде отдолу и Отрова чу звука от стъпките по стълбището. – Не можеш да бягаш вечно!

Скритото под леглото момиче видя как русото създание застава пред вратата със затаен дъх, оправя нощницата си и сплита пръсти пред себе си, сякаш се приготвяше да посрещне някаква царствена особа. Сетне вратата се отвори и Мийб нахълта вътре.

Сърцето на Отрова се сви. Скелетната вещица сякаш изпълни цялата стая, а изгърбените ѝ плещи почти докоснаха тавана. Беше огромна – над три метра висока, и то приведена. Носеше проядена от молците черна рокля с лекьосана престилка, а под брадичката ѝ бе завързана мръсна забрадка. Кожата на ръцете ѝ беше набръчкана и покрита с ужасни брадавици, пръстите ѝ бяха дълги, тънки и завършваха с изпочупени нокти. Най-отвратително от всичко обаче бе лицето ѝ. То изглеждаше толкова несъразмерно и изкривено, че напомняше повече на детска рисунка на вещица, отколкото на истинско лице. Очи, макар и слепи, нямаше – на мястото на очните ѝ кухини имаше зараснала кожа. Изпод забрадката се подаваха редки сиви коси, а носът ѝ бе огромен и заострен до такава степен, че приличаше на клон. От двете му страни имаше големи елипсоидни ноздри, които потрепваха периодично, докато вещицата душеше въздуха. Брадичка почти нямаше, а устата ѝ представляваше набръчкан прорез. Когато я отвори обаче, Отрова забеляза, че е пълна с десетки застъпващи се един друг триъгълни зъби – досущ като акулата, която бе видяла в бърлогата на Миногий. Грамадният нос на Мийб се сбърчи от отвращение и тя се отдръпна назад.

– Ах ти, противно същество! – изсъска тя. – Отново си се напръскала с този ужасен парфюм! Казах ли ти никога да не го използваш? Казах ли ти? Момичето тропна веднъж с крак по пода. – Само да си го сложиш още веднъж, чу ли? Две потропвания.

Скелетната вещица се пресегна и сбръчканите ѝ пръсти започнаха да шарят по главата и тялото на светлокосото създание. Лицето на девойката се изкриви от отвращение, ала тя не помръдна от мястото си.

– Криеш някого, нали? – изхриптя Мийб.

Две потропвания. Вещицата се приведе по-ниско и уродливият ѝ нос почти докосна този на момичето.

– Не ме лъжи, миличка. Миризмата ѝ ме доведе дотук.

Русата девойка отново потропа два пъти с крак. Старицата подуши за пореден път въздуха, въртейки глава наляво и надясно.

– Ти си ужасно непослушно дете. Винаги ме лъжеш. Ако я намеря, и ти ще свършиш в котела. В котела, чу ли?

Момичето тропна веднъж с крак и се обърна към Отрова, която надничаше изпод леглото.

– Стой неподвижна – прошепна тя. – Ако помръднеш, ще те усети. Чрез пода.

Отрова почувства как я облива ледената вълна на паниката – за миг си помисли, че спасителката ѝ е издала присъствието ѝ. После обаче се сети, че Мийб беше глуха и не би трябвало да е чула нещо.

– Излез, миличка! – изграчи Скелетната вещица и пристъпи още по-навътре в малката стаичка. – Мийб иска свежи кости, а ти миришеш на младост и сила. – Тя започна да шари наоколо с покритите си с брадавици ръце, събаряйки фибите от скрина. Момичето се втурна напред, за да спаси поне огледалото и свещника, но старицата не ѝ обърна никакво внимание. Тя се приведе към земята и започна да опипва пода, приближавайки се постепенно към леглото. Отрова се опита да се стуши още по-навътре, докато наблюдаваше с ужас как сбръчканите издължени пръсти пълзят като пипала на паяк по земята, след което взеха да проверяват краката на кревата и дюшека над главата ѝ. Чернокосата девойка се сви, колкото можеше, докато Скелетната вещица си мънкаше под носа: – Не е тук, а? Значи по всяка вероятност е под леглото, нали?

Отрова замръзна неподвижно като статуя.

Ръцете на Мийб започнаха да обхождат ръба на леглото и зашариха по долната страна на дюшека. Отрова се долепи до стената, затаила дъх, докато изпочупените нокти на старицата минаха на сантиметър от бузата ѝ.

– Да, точно тук...

Изведнъж лицето на вещицата изникна пред погледа ѝ под трепкащата светлина на свещта – явно Мийб бе решила да подуши и под леглото. Отрова едва успя да потисне ужасения си писък, когато месестият, покрит с изпъкнали вени нос нахлу в скривалището ѝ и големите му ноздри започнаха да се разширяват и свиват периодично.

– Подушвам те... – изхриптя старицата.

В този миг котаракът измяука и изскочи изпод кревата, одрасквайки чувствителния нос на вещицата, след което се стрелна светкавично между краката ѝ. Мийб нададе нечленоразделен вой от болка и изненада, надигна се и отстъпи назад към вратата, предпазвайки безценния си нос с ръка.

– Ох! Ох, тази гнусна твар! Носът ми! Носът ми! Ще го пипна, ще

видиш! Този котак ще свърши в котела!

Ала котаракът вече бе избягал надолу по стълбите. Скелетната вещица изсумтя недоволно и също излезе от стаята.

– Ще се върна, ужасно дете! – закани се тя, докато се спускаше по стъпалата. – Ще се върна и ще видиш тогава! И ти ще свършиш в котела заедно с проклетия си котарак! И с тези думи тя затръшна вратата зад гърба си.

Отрова продължаваше да трепери, когато русокосото момиче се приближи до леглото и надърна под него, държейки свещника в едната си ръка.

– Не се тревожи – рече спасителката й. – Паметта ти е ужасно слаба. До довечера със сигурност ще забрави какво е казала.

Отрова изпълзя изпод леглото и позволи на момичето да ѝ помогне да се изправи.

– Аз съм Пиперено зрънце – представи се срамежливо непознатата.

– Отрова – гласеше отговорът на тъмнокосата девойка, докато присядаше на леглото.

– Така ли се казваш? – попита невярващо Пиперено зрънце. – Интересно име.

– Сама си го избрах.

Русото момиче се оживи.

– И аз сама избрах своето! – сподели вѐодушевно тя. – Мийб никога не ме нарича по име. – Тя остави свещника на пода и приседна до Отрова. – Имаш чудесна коса. Толкова ми се иска и моята да беше права...

Отрова не знаеше какво да отвърне, ето защо смени темата.

– Какво правиш тук? – попита тя.

– Аз живея тук – заяви гордо Пиперено зрънце. – Това е моята стая! – Тя се изправи и започна да събира фибите, които Скелетната вещица бе разпиляла по пода. – Извинявай, задето е толкова разхвърляно.

Тъмнокосата девойка я гледеше изумено. Спасителката и сякаш напълно бе забравила, че Отрова е била на сантиметри от хватката на вещицата, и не спираше да бѐбри, докато подреждаше.

– Мисля, че винаги съм била тук. Във всеки случай, не мога да си спомня нищо от живота си преди това. Чистя, разтребвам и поддържам огньовете – такива неща. Трябва да вариш костите в продължение на цял ден, докато станат достатъчно меки, че да може Мийб да ги яде. Тя много обича и бульона от костен мозък...

– Значи ти се грижиш за къщата? – попита смаяно Отрова.

– Тя ще ме изяде, ако не го правя – отвърна Пиперено зрънце,

сякаш това беше най-обикновеното нещо на света.

Чернокосото момиче отново не знаеше какво да каже в отговор.

– Да не се случи нещо на котарака? – разтревожи се Отрова, заслушвайки се за присъствието на Скелетната вещица. Съдейки по приглушените ѝ викове, навярно вече бе слязла долу, а кучетата ѝ ръмжаха и лаеха.

– Андерсен? Нищо няма да му се случи – увери я Пиперено зрънце.
– А ти какво правиш тук?

– Опитвам се да отида във Вълшеблените владения. Трябва да спася сестричката си.

– Сериозно? – удиви се русото момиче. – Колко вълнуващо!

Отрова я изгледа по начин, който трябваше да я убеди в сериозността на това начинание, ала Пиперено зрънце само се усмихваше, сякаш изобщо не разбираше за какво става дума. Миг по-късно черният котарак се промъкна отново в стаята и се заотърква в краката на стопанката си.

– Андерсен! – зарадва се светлокосата девойка, наведе се и започна да го гали. Животинчето хвърли укорителен поглед към Отрова, преди да се отдаде на удоволствието, сякаш искаше да каже: „Ето, спасих ги кожата, виждаш ли какви жертви правя за някои хора...“

Отрова си позволи да се отпусне за няколко мити. Един неангажиращ разговор нямаше да ѝ навреди, докато преодолее шока от срещата със Скелетната вещица и това щастливо русо създание и котката му в самото сърце на къщата на ужасите.

– Може ли да се скрия тук? – попита тя накрая.

– О, по-добре недей – поклати глава Пиперено зрънце и се изправи. Андерсен, разочарован, задето спряха да го гаят, се доближи до скрина и започна да ближе предната си лапичка, като от време на време поглеждаше към двете момичета, за да види дали няма да му обърнат внимание.

– Защо?

– Защото по някое време тя ще се върне. Изключително хитра е. Ако смята, че си тук, никакъв парфюм няма да ѝ попречи да те открие. Освен това ще доведе и кучетата. Ароматът на теменужки може и им попречи да те надушат, но не забравяй, че за разлика от нея те могат да виждат и чуват.

Отрова изруга тихичко.

– Има ли къде другаде да се скрия?

– О, в къщата има множество скривалища – заяви Пиперено зрънце.

– Но надуши ли те Мийб веднъж, трябва да се скриеш наистина добре! Повечето, които успяват да се измъкнат оттук, са все хора, за чието присъствие тя дори не е подозирала. Теб обаче те е надушила и сега е по петите ти.

– Стана така, защото се стъмни – въздъхна Отрова.

Русото момиче кимна съчувствено.

– Тук дните текат много бързо, ала нощите се точат ужасно бавно. Поради тази причина паля само по една свещ на вечер – нали разбираш, не мога да ги пиляя.

Отрова се замисли над думите ѝ.

– Колко души са минали оттук?

Пиперено зрънце продължи да подрежда.

– Неколцина. Имам си календар ето там – и тя махна към стената със свободната си ръка. Чернокосото момиче се приближи до календара, ала светлината на свещта от другия край на стаята изобщо не бе достатъчна, за да различи каквото и да било. Тя реши да не се занимава с това и се върна на леглото.

– Мийб казва, че това е единственият мост между Вълшеблените и човешките владения – изчурулика Пиперено зрънце. – Поради тази причина Вълшеблените създания са я сложили тук да го охранява. Някои хора се опитват да избягат от Вълшеблените владения, а други – да отидат там. Работата на Мийб е да не пропуска никого и в двете посоки. Нали знаеш, че Вълшеблените създания не обичат хората... освен като храна.

– Колко са успели да преминат?

– Един или двама – отвърна светлокосото създание. – Андерсен идва и ми казва, ако някой успее да се промъкне. Не е хубаво, ако Мийб ме хване с тях; тогава наистина побеснява.

– Чакай малко – прекъсна я Отрова. – Котаракът ти казва?

Спасителката ѝ я изгледа учудено.

– Да, котаракът – потвърди тя, неспособна да проумее изненадата на събеседничката си.

Отрова се приведе напред.

– Не те ли... – започна неуверено тя, но в крайна сметка реши да довърши въпроса си, най-малкото заради любопитството, което я изгаряше. – Не те ли притеснява да си прислужница на същество, което яде хора като теб и мен?

Пиперено зрънце хвърли поглед през рамо към вратата, след което се обърна към тъмнокосата девойка и тя видя тъгата, изписана на

лицето ѝ.

– Нямам друг избор – вдигна рамене синеокото момиче. – Да не мислиш, че ми харесва да живея тук и Андерсен да бъде единственият ми другар? Всеки, когото срещам, остава само за една-две нощи, след което или продължава напред, или свършва в котела на Мийб. Просто нямам друг избор – повтори тя.

– Не е така – възрази Отрова, изправяйки се на крака. – Преди и аз бях в подобно положение. Живеех в малко селце и нито веднъж не бях излизала извън пределите му. Мечтаех си за далечни места и презирах всичките си съселяни, задето си седяха в това ужасно блато и нямаха никакво желание да се махнат. Но аз бях същата като тях и въпреки че непрекъснато говорех колко нетърпимо е в мочурищата, навярно никога нямаше да напусна границите им, ако не бяха похитили сестра ми. Щях да си остана там, като непрекъснато градя планове как да се махна и непрекъснато отлагам. С всяка следваща година щеше да ми става все по-трудно и по-трудно да напусна блатото, докато един ден щях да осъзная, че вече просто съм прекалено стара и дори и да искам, просто не мога да се махна оттам.

Пиперено зрънце се приближи до нея, стискайки свещника в ръка.

– Не беше ли уплашена?

– Бях ужасена – отвърна Отрова. – И все още съм. Сега обаче не бих се върнала къщи и за хиляда суверена. Вече зърнах широкия свят и едва ли някога бих могла да бъда щастлива в онова забутано селце.

– Ти си щастливка – въздъхна замечтано русата девойка и очите ѝ проблеснаха. – Така бих искала да пътешествам и да опозная света! Хората, които идват тук, ми разказват такива неща...

– Тогава какво те спира? – попита Отрова. – Можеш просто да си излезеш оттук!

– Не съм достатъчно силна – сведе поглед Пиперено зрънце. – Аз съм само едно момиче.

– Както и аз – изтъкна събеседничката ѝ. – Какво ще правя? Къде ще отида?

– Тези неща можеш винаги да ги решиш – успокои я чернокосата девойка. – Това му е хубавото. Сега трябва да те оставя. Не искам да съм тук, ако онази се върне.

– На добър час! – пожела ѝ Пиперено зрънце и отново се оживи. – Когато се съмне, ела пак при мен. Щом Мийб заспи, ще мога да ти измисля нещичко за хапване.

Отрова се сбогува с нея и излезе от стаята, поемайки надолу по

стълбите, където беше вратата към коридора. Тя се послуша, но до слуха ѝ не достигна нищо подозрително. Част от нея искаше да се върне и да помоли момичето да ѝ позволи да остане при нея – да се скрие под леглото и да изчака там настъпването на сутринта, – но за съжаление в казаното от Пиперено зрънце имаше логика. Скелетната вещица нямаше да се бави дълго, и когато се върнеше, със сигурност щеше да я открие. Освен това имаше нещо подозрително в жизнерадостния тон, с който русата девойка разказваше за работата си в къщата на смъртта, където живееше с чудовищна вещица-човекоядка, която възприемаше едва ли не като майка. Отрова никак нямаше да се изненада, ако узнаеше, че на Пиперено зрънце ѝ хлопа дъската – след като вярваше, че черният котарак ѝ говори...

Тъмнокосото момиче надзърна внимателно в коридора. Беше пуст. Тя почувства как страхът отново пропълзва в нея. Сега, след като вече знаеше какво я преследва, се чувстваше още по-изплашена. Скелетната вещица или се намираше прекалено далеч, за да бъде чута, или бе спряла да крещи заплахите си. Кучетата също не се чуваха никакви и това допълнително я изнервяше – когато лаеха, поне знаеше къде са.

Отрова запристъпва по коридора, водещ към залата с котела. Щом стигна до вратата към терасата, долепи ухо до дървената повърхност и се послуша, след което натисна внимателно дръжката и се промъкна вътре. Веднага бе обляна от горещи вълни, а самото помещение сякаш се движеше под треперливите отблясъци, хвърляни от пламъците. Девойката погледна към човешката супа, която къкреше в котела, след което вдигна очи към зловещия полилей, висящ от тавана, ала те само ѝ напомниха какво щеше да се случи с нея, ако допуснеше да я хванат, и тя ги прогони от мислите си. Тук не се забелязваха следи от вещицата или от зверовете ѝ. Момичето се спусна бързешком по дървените стълби и надникна в коридора, водещ към мазето.

И там нямаше никой. Къщата сякаш дишаше едва доловимо.

Отрова вече бе преценила, че е твърде опасно да търси нови скривалища, докато Мийб я издирва под дърво и камък, ето защо реши да се върне в сутерена. Да, чувалите със зърно и въглища не бяха кой знае какви скривалища, но улеят за въглища беше друга работа. Можеше да се изкатери в него и да намести изтърбушената дървена преграда на мястото ѝ, след което да остане там до сутринта или дори до следващата вечер, когато щеше да се махне оттук. А ако се посипеше с брашно или въглища, щеше да прикрие миризмата си.

Искаше ѝ се да се бе сетила за този вариант преди да се бе

отправила на изследователска експедиция из къщата на ужасите.

Отне ѝ известно време, докато събере необходимия кураж за прехода между залата с котела и вратата към подземието, ала въпреки че умираще от страх някой от песовете да не ѝ се нахвърли изневиделица, нищо такова не се случи. Тя прекоси набързо тъмния проход, осветен единствено от лунните лъчи, проникващи през прозорчето в края му и откряна вратата. Щом надърна в мазето обаче, сърцето ѝ се сви. Имаше нещо, за което не бе помислила. Слънцето беше залязло. Долу беше тъмно като в рог.

Отрова впери поглед в тъмнината. Тесните процепи на прозорците, разположени в горната част на външната стена, едва пропускаха светлината посред бял ден, а през нощта с нищо не допринасяха за разпръскването на пълзящия мрак. Момичето едва различаваше очертанията на чувалите, струпани на големи купчини, какво оставаше за нещо друго.

В същия миг в края на коридора се разнесе гърлено ръмжене, придружено от ритмично трополене. Очите ѝ се разшириха от ужас. Едно от кучетата се спускаше по стълбите и всеки миг щеше да хукне по коридора.

Нямаше никакво време за разсъждения. Отрова се промъкна в сутерена и затвори тихичко вратата зад себе си, облягайки се с гръб на нея. Дъхът ѝ излизаше на конвулсивни тласъци. В мрака пред нея масивните стъпала се спускаха към каменния под на мазето, ала тя не можеше да види нищичко. Всичко бе потънало в чернота.

Момичето чуваше как кучето тича по коридора. Навярно отсъствието на светлина бе изострило слуха ѝ, а може би четириногият звяр се намираще съвсем наблизо, защото долавяше с кристална яснота тежкото му дишане и потракването на ноктите му по пода. Не смееше да помръдне от страх да не я чуе, ала в същото време имаше чувството, че сърцето ѝ бие с такава сила, че разтърсва вратата, на която се бе облегнала.

Изведнъж животното спря точно пред вратата на мазето.

Девојката затаи дъх и остана така в продължение на (както ѝ се стори) цяла вечност, преди да се осмели да си поеме тихичко въздух. Хищникът обаче не беше помръднал от мястото си.

В следващия момент последва тласък, който за малко да я прекатури надолу по стълбите. Тя инстинктивно се притисна към вратата, за да попречи на отварянето ѝ. Очевидно кучето я бе побутнало с главата си. Отрова подпъкна стъпало под една цепнатина в камъните и се приведе към вратата, усещайки как около линията на косата ѝ избиват капчици студена пот. Четириногият звяр отново побутна вратата с муцуната си –

този път по-силно отпреди, – ала момичето я натискаше здраво от другата страна и тя не помръдна.

„Махай се, тук няма нищо...“, извика наум Отрова, сякаш можеше да внуши тези мисли на хищника в коридора.

Последва трето побутване, най-силното досега, но девойката нямаше никакво намерение да разхлабва натиска си.

От другата страна се разнесе озадачено скимтене, след което настъпи тишина. Отрова присви очи и отчаяно се замоли кучето да се откаже и да продължи по пътя си.

В крайна сметка звярът направи точно това. Момичето не можеше да повярва на късмета си, докато слушаше затихващото потракване от ноктите му. Явно животното се бе насочило към залата с котела. Тя изчака още няколко минути, за да види дали ще се върне, но тишината отново бе спуснала покрива си над сградата. Най-накрая девойката си позволи да повярва, че опасността е отминала, и въздъхна облекчено.

Междувременно очите ѝ бяха привикнали към тъмнината и въпреки че така беше малко по-добре от това да се чувства напълно сляпа, различаваше единствено смътни силуети в помещението. Започна да слиза предпазливо по стълбите, протегнала ръце в мрака пред себе си. Долу беше студено и Отрова потрепери, макар че не бе способна да каже дали реакцията ѝ се дължеше на страх или студ. Щом стъпи на каменния под, момичето се насочи към мястото, където според нея се намираше улеят за въглища. Успееше ли да се добере дотам, щеше да се почувства в относителна безопасност. Пристъпваше с малки, внимателни крачки и липсата на стена зад гърба ѝ я караше да се чувства уязвима и застрашена – не можеше да се отърве от чувството, че нещо ще я сграбчи всеки момент. В следващия миг усещането, че я наблюдават, стана толкова натрапчиво, че Отрова трябваше да спре за малко, за да се успокои. Тя се заслуша в тишината, в приглушеното, зловещо дихание на къщата, което сякаш се чуваше навсякъде около нея. Не, не навсякъде около нея. Зад нея.

– Надуших те, малка хубавице! – изграчи Скелетната вещица в тъмното и Отрова изпищя, докато чувалът захлупваше главата ѝ и я овързваха като заек.

КОЖИ И КОСТИ

Зората разцъфна над бърлогата на Скелетната вещица, ала това бе странна зора, защото обагри небето с живописно съчетание от кехлибарено и пурпурно, което изобщо не изглеждаше естествено. Отвъд очертанаята на изградената от кости ограда всичко бе покрито с гъста мъгла, но не и зад нея – там, под немощните слънчеви лъчи пълзяха сенки, но дали бяха рожби на мъглата или нещо по-различно (и лошо), Отрова не можеше да определи.

Тя седеше в ръждива желязна клетка с клюмнала глава и коса, паднала пред лицето ѝ. Самата клетка висеше на масивна верига от тавана на залата с котела, високо над печката, а под нея се намираше колекцията от тайнствени съставки на Мийб – множество глинени съдове, пълни с различни подправки, листа и смеси. От мястото, където се намираше, тя виждаше част от коридора и едно прозорче, чрез което си създаваше представа за хода на времето, докато черепите от полилея я наблюдаваха с мъртвите си очни кухини и ѝ се хилеха безчувствено. Както винаги, котелът продължаваше да къкри над огъня, но този път вътре се варяха нови кости. В помещението цареше непоносима задуха, а в близост до тавана, където се събираше топлият въздух, бе още по-нетърпимо. Отрова беше в плен на отчаянието.

Бе опитала какво ли не – да се провере през решетките, да отключи катинара с парче метал, дори да крещи за помощ. Всичко бе напразно. Не можеше да се измъкне от клетката. А дори и да успееше, оставаше нерешен въпросът с кучето с размери на кон, което се бе излегло на пода и оглозгваше шумно една пищялна кост край огъня.

Известно време девойката го наблюдаваше с интерес, изучавайки издълженото му, стройно сиво тяло и масивна муцуна. Изглеждаше съвсем нормално, като се изключи големината му; същото се отнасяше и за двойника му, който бе зърнала в последните часове на нощта. Докато гледаше как бърните му оголват огромните жълтеникави зъби, с които гризеше кокала, тя се сети за предупреждението на Миногий, че биха могли да я разкъсат на парчета, ако я докопат.

Нощта бе истинско мъчение за обтегнатите ѝ нерви. Тя бе наблюдавала как Мийб изважда кости от котела и или ги дава на песовете си, или започва сама да ги гложга, но през по-голямата част от времето бе оставена сама, измъчвана от догадки за съдбата си. Скелетната вещица я

бе натикала в клетката, без да ѝ каже нито дума, и я беше оставила да виси вътре чак до сутринта, когато се върна и сръга Отрова през решетките.

– Ще свалим цялата гнусна плът от костите ти, милинка – изхриптя старицата. – Довечера ще си готова за котела. – Тя облиза сбръчканите си устни и се ухили, разкривайки зъбатата си акулова паст. – От теб ще излезе много вкусна гозба!

С тези думи тя закуцука към стаята си, за да си легне, оставяйки Отрова да размишлява над онова, което я очакваше през нощта. А че тя щеше да настъпи много бързо, нямаше никакво съмнение – нали Пиперено зрънце ѝ бе казала, че нощите тук са дълги, ала дните са ужасно кратки.

Утринта напредваше с обезпокоителна бързина, а светлината пълзеше по пода на коридора, когато Отрова чу вратата на терасата да се отваря и Пиперено зрънце влезе в залата. Чернокосото момиче тъкмо бе задрямало, защото не бе спало от предишната нощ, но веднага се сепна и отвори очи. Кучето също се оживи, но щом видя Пиперено зрънце, моментално изгуби интерес и отново насочи вниманието си към костта, която гризеше.

– Виждала ли си котката ми? – обърна се русата девойка към Отрова.

– Котката ти? – смая се затворничката. – Помогни ми да се измъкна оттук!

Пиперено зрънце започна да суче нервно къдриците си, оглеждайки се наоколо.

– Не съм го виждала от миналата нощ – сподели разтревожено тя. – Изчезна малко след като ти си тръгна.

– Пиперено зрънце, моля те! Трябва да ме свалиш оттук! – замоли я Отрова. – Нали виждаш тази верига? Виждаш ли как е закачена за онази голяма желязна скоба? Само я откачи и я отпусни бавно, сигурна съм, че можеш да го направиш!

Погледът на русата девойка се насочи към веригата. Тя минаваше през три подобни скоби – една на тавана, друга на стената и трета на пода, където бе захваната посредством куката в края ѝ.

– Не мога да открия никъде котката си! – изхлипа Пиперено зрънце.

– Аз ще ти помогна да я намерим – излъга чернокосото момиче с най-убедителния си глас. – Ще видиш, че заедно ще успеем да открием Андерсен!

Светлокосото създание прехапа долната си устна и се замисли над

думите й.

– Не мога – промълви след малко.

На Отрова й се искаше да закрещи.

– Можеш! – настоя тя. – Ако ме оставиш тук, Мийб ще ме изяде!

Това ли искаш?

– Не – отвърна Пиперено зрънце и пристъпи смутено от крак на крак, сякаш искаше да се махне колкото се може по-скоро оттук, – Но не мога да те освободя. Мийб ще разбере и ще побеснее. Може би дори ще ме изяде!

– Ще избягаме заедно! Зная как!

– Аз не мога да избягам – поклати глава русокосото създание. – Никога не съм напускала тази къща!

– Аз ще се грижа за теб – опитваше се да я склони Отрова. – Не ми ли каза, че искаш да пътешестваш и да опознаеш света? Не искаш ли да видиш Вълшеблените владения?

– Искам, но...

– Искаш ли да прекараш остатъка от живота си в грижи за тази стара вещица? Всеки ден да трепериш дали няма да й хрумне да те сложи в котела, докато гледаш как новите ти приятели биват изяджани от Мийб или те напускат завинаги?

– Не, но...

– Тогава ме свали долу!

– Ами кучето?

– Аз ще се оправя с кучето – заяви тъмнокосата девойка, макар всъщност да нямаше ни най-малка представа как ще стори това. Измъкването от клетката й стигаше като за начало и дори беше повече, отколкото смееше да се надява преди няколко минути.

Пиперено зрънце изглеждаше раздирана от колебания; а както Отрова се беше уверила, взимането на решения не беше най-силната й страна.

– Не смея! – изхленчи тя накрая. – Не можем да напуснем къщата преди полунощ! Направим ли го, тварите в мъглата ще ни спипат. А после Мийб ще се събуди и ще види, че те няма. Ще ни хване и ще ни изяде и двете!

– Можем да се скрием – извика отчаяно Отрова. – Хайде, моля те!

Така и не разбра дали е успяла да убеди Пиперено зрънце, защото в този момент откъм коридора се разнесе пронизително мяукане и Андерсен се появи на прага. В същата секунда кучето се изправи на крака, надавайки оглушителен лай, и се стрелна към котарака, който подви

опашка и се понесе като мълния обратно по коридора.

– Андерсен! – изпищя Пиперено зрънце и се затича надолу по стълбите към терасата, без да обръща никакво внимание на виковете на Отрова за помощ. Скоро звуците от преследването заглъхнаха и чернокосата девойка остана сама. Тя се отпусна на пода на клетката си със сведена глава, обгърнала коленете си с ръце. Чувстваше се толкова безпомощна, че ѝ идеше да заплаче.

– Отрова? – извика някакъв глас. – Тук ли си?

Устните ѝ мигом се разтеглиха в усмивка, въпреки че не можеше да повярва на ушите си. Тя скочи на крака и сграбчи с всичка сила решетките на затвора си.

– Брам? – попита смаяно девойката.

Ушите ѝ не я бяха излъгали. Ловецът на духове стоеше в края на коридора, с дебелия си мъхест палто, с широкополата си шапка на главата и дебели ръкавици на ръцете си. Той изсумтя и ѝ махна с масивната си ръка.

– Какво правиш тук? – попита девойката.

– Спасявам ти кожата, както изглежда – отвърна той. – Сигурно съм се побъркал.

– Виждаш ли къде е закачена веригата? – посочи момичето. – Откачи я и ме свали долу. Бавно!

Възрастният мъж така и стори. Железните скоби поемаха част от тежестта на клетката, помагайки му да я спуска постепенно, но въпреки това мускулите му се напрегнаха до краен предел. Самата верига издрънчаваше всеки път, щом металните ѝ халки се удържа в скобите, и Отрова бе сигурна, че шумът ще привлече вниманието на четириногите пазители на къщата. Най-накрая, след няколко мъчителни за девойката минути, затворът ѝ изтопурка тежко на земята, а Брам захвърли веригата и веднага се приближи до нея. Тя стисна покритите му с ръкавици ръце през решетките и възкликна:

– Брам, ти си невероятен! Никога досега не съм се радвала толкова много на срещата с някого! Как разбра?

Ловецът на духове поруменя чак до корените на белите си мустаци и изсумтя, пускайки ръцете ѝ.

– От този проклет котак, ето как. Сигурен съм, че не е обикновена котка, да знаеш. Както и да е, ще ти обяснявам по-късно. Сега да видим как ще те измъкнем оттук. – Той сграбчи решетките на клетката и ги разтърси силно, взирайки се в местата, където бяха закрепени за горната ѝ част. – Ръждясали са, виждаш ли? И как няма да ръждясат, като

сигурно от цяла вечност висят над тоя проклет казан! Отдръпни се назад.

Отрова го послуша, чудейки се какво ли си беше наумил. Отговорът на загадката дойде доста бързо – Брам срита с всичка сила една от железните пръчки, след което повтори удара и тя се отчупи от тавана на клетката. Тогава мъжът я хвана, разтърси я здраво няколко пъти и пръчката се откърши и от долната страна, отваряйки достатъчно голям процеп за слабата фигура на тъмнокосата девойка.

Първото нещо, което направи тя, след като напусна затвора си, бе да прегърне силно своя спасител – не можеше да повярва, че е свободна! Ловецът на духове я потупа по гърба и Отрова имаше чувството, че усеща как топлите вълни, излъчвани от пламналото му лице, обливат косата и.

– Благодаря ти! – каза тя, влагайки в тези две думички повече смисъл, отколкото във всичко, което бе произнесла през живота си дотогава. – Зная какво си пожелтал, за да тръгнеш след мен.

– Хайде просто да се махнем оттук – предложи Брам. – Предполагам, че си успяла да откриеш подходящо скривалище?

Момичето тъкмо щеше да отрече, защото не бе съумяла да се скрие от Скелетната вещица, но в следващия миг бе осенена от друга идея. Окуражена от присъствието на своя другар, тя вече не изпитваше онзи страх, който свърталището на Мийб бе подклаждало преди в сърцето ѝ.

– Забрави за това – рече. – Хрумна ми нещо и ще имам нужда от помощта ти. Брам изруга тихичко.

– Знаех си, че ще кажеш нещо такова.

– Е, поне добре ме познаваш! – усмихна се Отрова и го потупа по рамото.

Преместването на глинени делви от лавицата над печката до терасата изобщо не се оказа лесна работа. Печката стигаше до раменете на Брам, а рафтът се издигаше на още метър и нещо отгоре. Ловецът на духове трябваше да стъпи върху печката, докато Отрова буташе съдините, за да стигнат до ръцете му, след което повториха процедурата, но този път на пода. Накрая двамата пренесоха гърнетата до подножието на стълбите и ги качиха на терасата. Всяко бе с размерите на неголяма бъчонка и бе пълно догоре. Междувременно девойката не изпускаше от поглед коридора, в случай че някое от кучетата решише да се върне, и следеше внимателно ъгъла, под който слънчевите лъчи проникваха през прозорчето в прохода.

– Кажи ми... – изпъшка тя по едно време – ... за котката...

Лицето на Брам бе почервенияло от напрежение и той остави за момент глинената делва, която мъкнеше, за да избърше потта от челото си.

– Изникна снощи – рече той. – Бях в бивака си, но даже оттам чувах гласа на дъртата вещица. Почти бях решил да се махна – вече не можех да издържам писъците ѝ, – когато се появи тази котка. Кълна ти се, че направо ме захапа за крачола и взе да ме дърпа към къщата. Никога не съм виждал котка да се държи по този начин! – Мъжът разпери ръце. – Нямах никакво намерение да се доближавам до това проклето място – даже си казах, че сигурно вещицата е изпратила тази котка, за да ме подмами вътре... Но сетне животинката ме пусна, измъюка едно такова жалостиво и... Никога не съм си мислил, че ще видя котка, която да моли за помощ, ама... Не мога да ти кажа как я разбрах, но я разбрах, и то толкова ясно, все едно си говоря с теб.

– Наистина ли? – възкликна Отрова и се замисли над думите на Пиперено зрънце, която твърдеше, че може да общува с Андерсен.

Брам кимна.

– Влязох през улея за въглища. Не беше много лесно за човек с моя ръст, но си знаех, че трябва да го направя преди разсъмване, защото онази противна мъгла бе започнала да се спуска и предположих, че когато се вдигне, къщата ще е изчезнала. Скрих се в мазето и останах там до сутринта – чаках котката да реши дали е безопасно да продължи. Нали видя как нарочно подмами кучетата? Казвам ти – този котак не е обикновено животно...

– Но ти дойде тук, за да ме спасиш – каза Отрова с треперещ от вълнение глас. – Защо? Можеше да вземеш парите, които имаш, и да заживееш щастливо и охолно...

– Не можех да те оставя в това положение – вдигна рамене ловецът на духове и се обърна, за да вдигне отново глинената делва. – Що за човек сякаш да бъда тогава?

Отрова се усмихна вътрешно на начина, по който Брам омаловажаваше постъпката си. Както тя, така и той прекрасно осъзнаваха значението ѝ. Освен всичко друго, сега вече и той бе затворен в свърталището на Скелетната вещица заедно с нея и следващата им спирка бяха Вълшеблените владения. Всеки друг на негово място би ѝ обърнал гръб и би запазил това, което има. Все пак Отрова го бе направила богат човек. Но не и Брам. Себеотрицанието му я изумяваше. Тя се зачуди какво ли бе направила, за да заслужи такъв приятел като него, и дали щеше да му отвърне със същото, ако ролите им се разменят.

Отне им почти цял час, за да качат петте делви на терасата.

Междувременно слънцето бе превалило пладне и следобедните му лъчи пълзяха по стената на коридора. Кучетата не се виждаха никъде и единствено трополенето, което чуваха от време на време откъм стълбите, свидетелстваше, че продължават да преследват Андерсен.

– Знаеш ли изобщо какво има вътре! – попита ловецът на духове и свали шапката си, за да избърше челото си с опакото на ръкавицата. Топлината, струяща от огъня, правеше още по-трудна задачата им. Отрова погледна към глинените съдове в краката им.

– Тя е вещица – вдигна рамене. – Съмнявам се, че е нещо хубаво.

Брам разпери ръце.

– Е, надявам се, че знаеш какво правиш.

– Не – отвърна чистосърдечно момичето и търкулна първата делва в клокочещия котел под тях. Водата – която до този момент имаше мътен жълто-кафяв цвят – моментално се обагри в ярко розово.

– Не бих искал да изпия това – отбеляза мъжът, докато наблюдаваше сместа с отвратен взор.

– Не се безпокой, няма ти да го пиеш – заяви Отрова и двамата катурнаха и останалите съдини в къкрещия казан.

Сега трябваше да извадят няколко от варящите се кости. Намериха огромен черпак, който бе толкова тежък, че дори Брам не можеше да се справи сам с него и се наложи момичето да му помага. Потопиха края му в отвратителния бульон, който бе придобил отровно кафеникав цвят и отделяше ужасна миризма, след което го подпряха на ръба на терасата, използвайки я като опорна точка, легнаха по корем и започнаха да загребват с импровизирания си лост из зловонната мътилка. Докато правеха това, очите им се насълзиха, но в крайна сметка успяха да уловят два големи кокала и да ги прекатурят през ръба на котела, откъдето те тупнаха тежко на земята.

Девојката тъкмо възнамеряваше да се изправи, когато нещо тежко се вкопчи в гърба и. Тя изпищя.

– Спокойно, всичко е наред – успокои я Брам. – Това е котката.

Андерсен, който сякаш бе изникнал изневиделица от нищото, навярно си мислеше, че гърбът на момичето ще му послужи като мека възглавничка след скока от парапета на терасата. Котаракът се приземи елегантно на земята и Отрова се изправи. Тя впери пронизващия си теменужен взор в него и животното я изгледа дружелюбно.

– Андерсен, точно теб исках да видя – каза му девојката. – Ще ни направиш ли една услуга? Намери кучетата и ги доведи тук. Пригответи им вкусни кокали.

Домашният любимец на Пиперено зрънце ѝ намигна. Отрова се чувстваше малко глупаво, задето се обръщаше към котка, все едно бе човек, но в следващия миг видя как Андерсен се обръща, махва с опашка и поема надолу по стълбите.

– Е? – попита многозначително Брам.

– Ще повярвам, когато го видя да се връща с кучетата – заяви момичето. – А сега най-добре да се скрием.

Не след дълго котаракът се върна. Междувременно Отрова и Брам се бяха скрили зад останалите делви на полицата, далеч от обсега на песовете. Андерсен влетя, мяучейки, в залата, следван по петите от двата огромни звяра, които лаеха като обезумели след изплъзващата им се мръвка. Котаракът сви зад котела и ненадейно се изгуби от поглед, а кучетата се втурнаха след него... за да се появят отново миг по-късно с озадачени изражения на муцуните. Те започнаха да сноват около казана, стрелвайки се подир сенките, хвърляни от огъня, ала Андерсен ги беше надхитрил. Отрова забеляза, че котаракът вече се намираше на терасата и ближеше спокойно лапичката си. Копоните на Скелетната вещица продължиха безплодното си издирване още известно време, преди да забележат костите, лежащи на пода.

– Това е за вас, момчета – прошепна Отрова. – Сочни, вкусни кости.

Гнусната смес, в която бяха къкрили костите, ги бе вмирисала до такава степен, че едва ли някой нормален пес би се доближил до тях; ала Пиперено зрънце бе казала, че кучетата на Скелетната вещица са лишени от обоняние. Отрова наблюдаваше със затаен дъх как разглеждат находките си, след което единият звяр застопори костта с предните си лапи и започна лакомо да я гризе. Съвсем скоро и другият го последва и огромните челюсти на хищниците заработиха с ужасяваща методичност, за да се докопат до костния мозък в сърцевината на кокалите. Не след дълго забърканата от Отрова смес подейства.

Тя нямаше и най-малка представа какво бе сипала в казана, но каквото и да беше, определено бе предозирала количеството му. Почти едновременно двата огромни звяра започнаха да се гърчат и извиват в плен на чудовищни конвулсии. Първо крайниците им затрепериха и те се строполиха на земята, а сетне изгубиха контрол над мускулите си и можеха единствено да лежат на една страна, разтърсвани от ужасни спазми, докато краката и главите им се тресяха неудържимо. Езиците им увиснаха и между зъбите им блъвна кървава пяна. Накрая страховитите пазачи на къщата застинаха неподвижно, като единствено

хриптящото им дихание издаваше някакви признаци на живот, но след няколко минути заглъхна и то. Брам и Отрова се спогледаха, онемели от изумление и малко отвлечени от гледката.

– Просто исках да умрат – рече девойката. – Не беше нужно да правят чак такава трагедия от това.

Ловецът на духове се намръщи.

– Поне идеята ти се оказа ползотворна. Сега какво следва? Момичето отметна косата от лицето си.

– Сега ще се погрижим за Скелетната вещица – заяви тя.

* * *

Нощта се спусна.

Мъглата продължаваше да е гъста както преди, но поне бе осветявана от яркия лунен диск, който изглеждаше по-голям отвсякога. Къщата бе потънала в мрак, но студената светлина на месечината проникваше през прозорците и хвърляше ромбоидни отблясъци по пода. Синкавото сияние стигаше чак до залата с котела, където се смесваше с оранжевото зарево на огъня и искреше в локвите кръв. Някъде по горните етажи изскърца врата. Скелетната вещица се беше събудила.

Отрова и Брам стояха в коридора, свързващ терасата със стълбището към спалнята на Пиперено зрънце. Щом чуха проскърцването на вратата, те се спогледаха. Девойката не знаеше дали да ликува, или да се поддаде на пристъпите на гадене, които я измъчваха.

– Сигурна ли си, че това ще има ефект? – попита ловецът на духове за десети път.

– Казах ти, че е сляпа и глуха – увери го Отрова. – Ако вдигнем много шум обаче, ще усети вибрациите чрез пода. А дойде ли тук, трябва само да ни подуши.

Брам преглътна и кимна, притискайки кучешката кожа още поплътено към раменете си. И двамата се бяха покрили с одраните кожи на мъртвите зверове и сега косите, ръцете и бузите им бяха омазани с кървавите им карантии, а дрехите им бяха оплескани със съсирена кръв. Одирането на труповете изобщо не бе приятна задача, а и ловецът на духове не бе особено опитен в тази работа. Бяха използвали ножа, който намериха до печката – приличаше повече на сабя, отколкото на нож, и поради тази причина боравенето с него не беше никак лесно. Пиперено зрънце бе излязла на терасата, докато Отрова и Брам се мъчеха да отделят кожата от телата на мъртвите песове, и възкликна възторжено при вида на Андерсен. В следващия миг обаче забеляза какво правят,

изписка немощно и припадна. Чернокосата девойка я издърпа до ъгъла на терасата и я остави там; нито тя, нито ловецът на духове искаха прислужницата на Мийб да им се пречка, защото никой не можеше да каже как ще реагира, ако узнае какво смятаха да сторят.

Чуваха проскърцването на пода под тежките стъпки на Скелетната вещица, а гласът ѝ се лееше като някаква кошмарна приспивна песен:

– Готова ли си, миличка? Готова ли си за гозбата на Мийб? Крехки, сочни кости!

– Все още можем да избягаме – напомни ѝ Брам. – Остава съвсем малко време до полунощ. Ще се изкатерим по улея за въглища и готово!

– Не – поклати глава девойката. – Трябва да се изправим срещу нея при нашите условия, а не при нейните.

Ловецът на духове се вслушваше внимателно във воя на старицата.

– Освен това – продължи Отрова, – време е някой да се погрижи за нея.

Мъжът не каза нищо.

– Хайде – рече момичето и двамата се приведоха пред вратата в края на коридора. Отрова беше първа. Тя се завъртя странично и се хвърли с рамо напред към заключената врата, след което и Брам направи същото, докато девойката я обсипваше с ритници. Сетне отново я удариха с рамене и тя потрепери в рамката си. Беше странна сцена – никой от двамата не казваше нищо, само нанасяха удар след удар на горката врата, която дори нямаха за цел да разбият.

– О? Да не би моите сладурчета да са заключени долу? Мама идва, момчета! Не се дразнете! Спокойно!

Отрова и Брам се отдръпнаха от вратата, щом чуха Мийб да се приближава. Ловецът на духове бе толкова изплашен, че дори мустациите му трепереха, ала девойката се чувстваше странно спокойна. Беше ѝ писнало да се плаши от противната дъртофелница. Този път всичко щеше да бъде различно.

Вратата се отвори и на прага застана Скелетната вещица – над три метра висока и сгърчена като прастар дървесен корен. Брам за малко да се препъне заради импулса да се отдалечи колкото се може по-бързо, ала Отрова остана на мястото си. Веднага след като отвори вратата, Мийб се спря и започна да души въздуха с огромния си нос.

– Подушвам кръв! – изграчи тя. – И тази кръв не е човешка!

Тъмнокосата девойка възприе тези думи като знак да премине в отстъпление. Партньорът и, който вече бе осъществил далеч не геройското си отстъпление, в момента се намираще на няколко метра от вратата.

– Елате, сладурчета мои! – извика Мийб. – Ранени ли сте? Някой направи ли ви нещо? – разтревожи се старицата и се стрелна след Отрова и Брам, без да спира да души въздуха. – Елате при мама!

Момичето побягна. Според замисъла ѝ вещицата трябваше да я последва, ала обстоятелството, че това бе планирано, по никакъв начин не намаляваше опасността. Ловецът на духове вече бе минал през вратата и я чакаше до стълбите, подтиквайки я да ускори крачка, ала за негова изненада девойката направи точно обратното. Тя забави ход и дори погледна през рамо към вещицата, която незнайно защо бе прекратила преследването и в момента стоеше неподвижно в тъмното.

– Вие не сте моите кучета – изсъска старицата. – Усещам го по стъпките ви. Миришете като тях, но не сте кучета. Два крака! Два крака! – Уродливото създание подуши въздуха и нададе пронизителен вой: – Какво сте направили с моите кучета?

Изведнъж тя се стрелна напред с изкривено от неистова омраза лице. Светкавичното ѝ движение завари Отрова неподготвена и момичето се изплъзна на косъм от хватката на огромното същество. Тя почувства как окървавената кучешка кожа се свлича от гърба ѝ и в същия миг Мийб изкрещя от ужас, когато осъзна какво всъщност държи в ръцете си. Потресена, вещицата захвърли кожата на домашния си любимец настрани и влетя в залата с котела, устремена към стълбите, спускащи се от терасата.

– Ще стрия костите ви на прах и ще ги омеса в хляба си! – ехтяха виковете ѝ. – Ще ви срускам и нищо няма да остане от вас!

Едва изрекла тези думи, Скелетната вещица се подхлъзна в една от кървавите локвички, осяла терасата след касапската работа на Отрова и Брам, и заразмахва отчаяно ръце, за да запази равновесие, обаче се движеше прекалено бързо, за да направи каквото и да било. В следващия момент масивното ѝ тяло се връза в парапета на терасата и той се пропука под тежестта ѝ с хрущящия звук на строшена кост, запращайки я с главата надолу в котела на долния етаж. Кипящата супа изригна като гейзер и преля над ръбовете на казана; почти веднага огънят угасна с утаяващо съскане, след което настана тишина.

– Хмммм – изсумтя ловецът на духове.

Отрова само се засмя гръмко. Бе зашеметена от радост и още не можеше да възприеме напълно случилото се.

– Няма ли да захвърлиш тази кучешка кожа? – попита тя. – Изглеждаш доста нелепо с нея.

Ловецът на духове я изгледа с повдигнати вежди. Спътничката му

приличаше на човек, който се е къпал в кръв. Той смъкна кожата от гърба си и я метна в котела при Скелетната вещица.

– Какво ще правим с нея? – попита Брам и посочи към Пиперено зрънце, която продължаваше да лежи в ъгъла на терасата. Андерсен се бе разположил удобно в скута ѝ, извличайки максимална полза от възникналата ситуация.

– Какво да правим с нея? – разпери ръце чернокосата девойка. – Тя не ни засяга. Да прави, каквото си иска.

Мъжът изсумтя и приглади мустака си, при което обагри в червено и малкото бели участъци, които бяха останали по него.

– Не можем да постъпим така, Отрова – поклати глава той. – Не можем да я оставим тук.

– Защо да не можем? – изгледа го предизвикателно момичето.

– Няма да е редно – каза простичко Брам.

Девойката въздъхна. Тя не питаше омраза към Пиперено зрънце, но имаше чувството, че ако вземат русото момиче със себе си, то само ще им пречи. Въпреки това, един поглед към ловеца на духове ѝ бе достатъчен, за да разбере, че решението му е категорично и това нарани самолюбието ѝ. Когато Брам бе влязъл в бърлогата на вещицата, за да я спаси, се бе почувствала специална, ала след като добротата на мъжа се простираше и върху Пиперено зрънце, сякаш вече не беше същото.

– Добре тогава – вдигна рамене тя и се приближи до светлосотото създание. Андерсен се надигна с неохота от топлото си местенце и започна да обикаля наоколо, надничайки иззад глезените на Отрова към лежащата си в несвяст собственичка.

– Събуди се, Пиперено зрънце – каза чернокосото момиче, докато разтърсваше раменете на връстничката си. – Време е да тръгваме.

Русата красавица изстена тихичко и отвори очи. Когато погледът ѝ се фокусира върху сплесканото с кръв привидение пред нея, тя изкрещя и отново изгуби съзнание. Отрова разпери ядосано ръце.

– Щом толкова я искаш, май ще трябва да си я носиш – заяви тя на Брам. Мъжът обаче не обърна никакво внимание на думите ѝ, защото гледаше съсредоточено през прозореца, където лунната светлина бе станала значително по-ярка.

– Мъглата се вдига – рече той. – До полунощ остава съвсем малко. Трябва да потегляме.

Отрова го изгледа внимателно с пронизващия си теменужен взор.

– Сигурен ли си в това, Брам? – попита тя. – Може би, ако останеш тук, постройката отново ще заеме първоначалното си положение и ти

ще можеш да се върнеш при каруцата и гринтата си...

– Може да стане така – избоботи ловецът на духове, – ала може и да не стане. Това е вълшеблена магия. Не искам да поемам риск.

Девојката понечи да възрази, но спътникът ѝ вдигна покритата си с ръкавица ръка.

– Сега съм тук – изтъкна той. – Няма да се преструвам, че съм щастлив от този факт – аз просто направих своя избор. Добре съзнавах какви ще бъдат последствията от действията ми, когато тръгнах след теб. Да не говорим повече за това.

И тъй, когато луната се издигна в зенита си, Отрова и Брам излязоха през главния вход на свърталището на Скелетната вещица – мъжът носеше Пиперено зрънце на силното си рамо, а Андерсен се стрелкаше между краката им. Отвориха направената от кости порта, пристъпиха навън и от този миг нататък вече се намираха във Вълшеблените владения.

МЪДРИЯТ ВЪДИЧАР

Беше досущ като в приказките. Отрова не можа да потисне усмивката си, когато видя до каква степен въображението ѝ се покриваше с разказите на Чевърстия за чудния свят, който ги заобикаляйте. Естествено, възрастният пътешественик никога не бе твърдял, че е пристъпвал отвъд човешките владения – девойката не би повярвала дори за миг в това, – ала ѝ бе споделял, че познава хора, които са го правили. А и книгите му – книгите, които той четеше на Отрова, докато тя не започна да ги взима въщи и да си ги чете сама. От чутото и прочетеното момичето си бе изградило представа как трябва да изглежда този удивителен, приказен и опасен свят и ето че той беше точно такъв.

Гледката беше зашеметяваща. В момента стояха на билото на неголям хълм, кацнал върху по-високо възвишение, така че се намираха доста над заобикалящия ги пейзаж. Небето представляваше невероятен коктейл отлъчисто кехлибарено с пурпурни нюанси, а слънцето сякаш се намираше по-близо и грееше толкова ярко, че беше невъзможно да го гледаш. На запад някаква тюркоазена река лъкатушеше покрай тревистите дипли на земята и искреше на утринната светлина. На север и на изток се простираше голяма гора, чиито дървета преливаха в алено, зелено и златисто като че ли всички сезони бяха настъпили едновременно. Отрова бе най-силно впечатлена от лазурните и мастиленосините корони, които зърна там, защото никога досега не беше виждала листа с подобни цветове. Отвъд гората се издигаха величествени планини, които се намираха толкова далеч, че очертанията им се размиваха и им придаваха призрачен вид. На юг възвишенията бяха прорязани от живописни морени, долини и котловини, през които реката се спускаше от главозамайваща височина в изумителни водопади.

Брам се обърна и погледна към уродливата стара постройка, която приличаше на грозно петно на фона на прелестния пейзаж. Вече се намираха на десетина километра от нея – бяха вървели цяла нощ, за да се отдалечат от изкривената сграда, сякаш се бояха, че Скелетната вещица ще се втурне подире им, надавайки злокобния си вой. Въпреки среднощния преход обаче никой от тях не беше уморен. Ловецът на духове премести Пиперено зрънце на другото си рамо, след което изсумтя и се обърна към Отрова, повдигайки въпросително вежди.

– Някаква идея накъде да поемем? Струва ми се доста тъпо да

успеем да се доберем до Вълшеблените владения, а сетне да се скитаме като мухи без глави, докато умрем от глад.

Тъмнокосото момиче вдигна рамене и погледна към Андерсен.

– Ти имаш ли някакви идеи, котарако?

Животното присви многозначително очи и заприпка надолу по склона към пъстроцветната гора.

– Кълна се, че в тази котка има нещо, дето не е никак нормално – измърмори Брам.

Отрова вдигна рамене.

– По-добре свиквай – каза тя. – Думата „нормално“ не се връзва особено с това място.

Те последваха котката надолу по хълма. Отрова си даде сметка, че Андерсен изобщо не бързаше – спираше се тук-там, за да подуши някое екзотично цвете, или пък се хвърляше подир необикновените насекоми, подскачащи сред храстите. Девојката се наслаждаваше на горещия ден, запленена от красотата на пейзажа. Тук всичко изглеждаше някак си по-ярко и живо, а сетивата ѝ бяха много по-изострени, отколкото в Чайкино. Усещаше шумоленето на тревата и различаваше от доста голямо разстояние как се движат листата на дърветата, сякаш въздухът бе толкова чист и прозрачен, че всичко се виждаше като на длан.

Момичето се изкушаваше да отбележи, че този свят изобщо не изглежда лош, но знаеше, че в мига, в който го направи, щеше да им се случи нещо ужасно. Как можеше в живота, също като в приказките, да има подобна ужасна предопределеност?

Когато стигнаха до края на гората, откриха ромолящ бистър ручей. Брам положи Пиперено зрънце на земята и двамата с Отрова отмиха от себе си кръвта на вешерските кучета. Андерсен също се зае с почистване на козината си. След като привършиха, те събудиха светлокосото момиче, което бе изкарало толкова време в несвят, че накрая бе заспало. Отрова очакваше Пиперено зрънце да припадне отново в мига, когато видеше, че не са в къщата на Мийб, ала не стана така. Докато се сушаха на слънцето, двамата с Брам внимателно ѝ обясниха какво се бе случило, като премълчаха кървавите подробности и изложиха единствено фактите. Мийб вече я нямаше и нямаше да тръгне подир тях. Пиперено зрънце бе свободна (независимо дали го искаше, или не). Намираха се във Вълшеблените владения и се бяха отпавили към повелителя на вълшеблените създания.

Светлокосата красавица слушаше всичко това с потресено изражение на лицето.

– Все още можеш да се върнеш, ако искаш – рече Отрова, водена от мисълта, че ако ѝ предостави възможност за избор, няма да се чувства като похитител.

Пиперено зрънце поклати глава, а златистите ѝ къдрици се разлюляха. Това бе единственият отговор, с който ги удостои. Тъмнокосата девойка хвърли озадачен поглед към Брам, с който искаше да каже, че не знае как да тълкува реакцията на Пиперено зрънце, но щом изсъхнаха достатъчно, за да продължат по пътя си, русото момиче ги последва, без да пророни и дума.

Гората се оказа красива както отвън, така и отвътре. Тук ги нямаше онези прогнили растения, които застилаха като килими лесовете в човешките владения, и нито едно листенце не изглеждаше не на място. Всяка клонка сякаш бе прецизно поставена по такъв начин, че да подчертава красотата на дървото, откъдето бе израснала. Нямаше болести по дърветата, нито пък се забелязваха признаците на смъртта и разложението, които бяха част от кръговрата на живота в Черните блата. Всичко бе като прелестна картина, като приказно видение – съвършено.

И именно поради тази причина Отрова изобщо не се доверяваше на тази гора.

– Невероятно е! – възкликна Пиперено зрънце и притисна дланите си една към друга.

– Само гледай тия цветя да не те убият, ако ги помиришеш – рече Брам, който сякаш четеше мислите на Отрова.

– О, я стига – нацупи се златокъдрото момиче.

– Той е прав – намеси се Отрова, припомняйки си какво бе чувала от Чевръстин. – Илюзията е част от вълшеблените похвати. Не се оставяй да бъдеш заблудена. Тези Владения са опасни за нас.

Пиперено зрънце вирна високомерно нос при думите ѝ, ала тъмнокосата девойка забеляза, че от този миг насетне започна да се озърта крадешком наоколо.

Сутринта премина в следобед, а после и във вечер, но откакто бяха прекрачили във Вълшеблените владения, не бяха видели други живи същества, освен тях. Въпреки че гората бе огласяна от птичи песни и звуците на най-различни странни животни, те не бяха зърнали и едно насекомо. Когато стигнаха до някаква полянка, спряха да си починат и да похапнат малко студена храна от запасите на Отрова и Брам. Клонките над главите им се люлееха от подскоците на птичките, ала когато вдигаха поглед нагоре, пътешествениците не забелязваха нищо. Това допълнително обтягаше нервите им.

По едно време ловецът на духове започна да изказва съмнения, че котаракът е наясно с посоката, която ги интересуваше, но Андерсен изглеждаше изключително целеустремен, а и Пиперено зрънце ги увери, че любимецът ѝ си знае работата.

– Той се появи в един ден, когато къщата на Мийб бе във Вълшеблените владения – разказа им светлокосата девойка. – Спомням си го добре, защото денят бе изключително ярък – дните във Вълшеблените владения винаги са по-ярки от тези в човешките. Тъкмо се бях загледала през прозореца, когато Андерсен влезе вътре. Сигурно е бил някъде там. Видя, че съм самотна, и остана при мен. Оттогава се превърна в мой приятел. Не е ли сладък?

Тя вдигна котката, която измяука от изненада, и притисна буза в нея, докато я обсипваше с гальовни думи. В началото Андерсен негодуваше и бранеше достойнството си, ала впоследствие се отпусна и замърка доволно. Отрова гледаше невярващо метаморфозата на зверчето в обятията на Пиперено зрънце.

– Искаш да кажеш, че е вълшеблена котка? – попита Брам, преди чернокосото момиче да подхвърли някоя от язвителните си забележки.

– Не зная – отвърна русата красавица и остави Андерсен на земята. – Но съм сигурна, че дойде от Вълшеблените владения, когато ме откри. Според мен е бил къде ли не. Просто не ми разказва толкова много.

Те продължиха да вървят, следвайки черния котарак, без да знаят със сигурност накъде ги водеше той или дали изобщо ги водеше нанякъде. Ала тъй като нямаха никаква идея къде се намират, всяка посока бе добра.

Над Вълшеблените владения бе започнала да се спуска нощ, когато се натъкнаха на непознатия.

Откриха го в края на тясна пътечка, виеща се под арка от листа и клони и поръбена с корени, които бяха прецизно подредени, за да изглеждат естествени, и в същото време нямаха нито една бучица пръст отгоре си. Пътечката отвеждаше до горска полянка с малко езерце, искрящо в бакърено червено на светлината от последните слънчеви лъчи. В края на езерцето се издигаше колибка, построена сякаш на самия му бряг. Загниваща съборетина от съчки, измазани с глина и кал, увенчана с жълтеникав сламен покрив. Пред нея имаше дървен кей, който се простираше навътре в езерото, а в самия му край бе приседнала някаква фигура с въдица в ръка.

Непознатият си даваше вид, че не ги забелязва (а може би наистина не ги беше видял), но те не пропуснаха възможността да го разгледат

добре. Беше мършаво създание с влажна зеленикава кожа, наподобяваща жабешка, а от двете страни на тесния прорез, който навярно му служеше за нос, се пулеше по едно огромно изпъкнало око. Устата му бе малка и почти нямаше брадичка. Източените му възлести пръсти държаха здраво пръчката, която му служеше за въдица, а дългите му крака висяха от ръба на кея. Това бе всичко, което се виждаше от него, защото останалата част от тялото му беше скрита под дълго наметало от нещо като мечешка кожа, но осеяна с бодли като на бодливо свинче. Главата на непознатия изглеждаше малка в сравнение с размерите на наметалото му.

– Изглежда ми тъжен – отбеляза съчувствено Пиперено зрънце и наистина, докато го наблюдаваха, зеленокожият въздъхна тежко и продължи да се визира мрачно в спокойните води на езерото.

– Той е от вълшеблените – измърмори Брам. – Не можем да му се доверим.

Отрова се замисли кога всъщност бяха решили, че непознатият е мъж; все пак нищо във външността на това чудновато създание не издаваше половата му принадлежност.

– Скоро ще се стъмни, а след като Андерсен ни доведе тук, предполагам, че има защо – изтъкна момичето с теменужените очи. В същия миг котаракът измяука утвърдително и се отърка доволно в краката ѝ. – Да отидем ли да се запознаем с него?

– Само внимавайте – предупреди Брам, сбърчил вежди под периферията на шапката си. – Всички трябва да сме нащрек.

Междувременно непознатият най-накрая ги забеляза, но не направи нищо, за да ги приветства. Вместо това се обърна отново към езерото и от гърдите му се отрони поредната тежка въздишка. Пътешествениците запристъпваха предпазливо по кея и Отрова забеляза едрите, обагрени във всички цветове на дъгата риби, които плуваха лениво под езерната повърхност, без да обръщат и най-малко внимание на поклащащата се във водата примамка. Ловецът на духове се изкашля.

– О, нашите герои най-сетне се появиха – изрече риболовецът с приглушен, бълбукащ глас.

– Моля? – попита Отрова.

Странното създание намести въдицата си в малката дървена поставка до себе си и се изправи. Големите му жълтеникави очи ги огледаха внимателно.

– Хммм – изсумтя мрачно то. – Не ми изглеждате лоша дружинка. – Той мина покрай тях и се заклатушка към колибката си. – Поне не сте

типичната сбирщина от мускулест воин, красива магьосница и забавен крадец. Между водното, тази комбинация съвсем се изтърка.

Отрова и Брам се спогледаха учудено. Непознатият явно нямаше намерение да забавя крачка и чернокосата девойка се завтече подире му.

– Ммм... почакай! – извика му тя. – Аз съм Отрова!

Въдичарят се спря, обърна се и я изгледа от главата до петите.

– Хубаво име – отбеляза. – Мислех си, че се казваш я Ариел, я Мелисанда.

– Пфу! – сбърчи нос Отрова. – И защо мислеше така?

– Защото тия от твоя тип се наричат най-често така – гласеше отговорът. – Не си принцеса, нали?

– Не и не искам да бъда – заяви момичето с теменужените очи. – Всички искат да са принцеси, толкова е досадно.

– Я виж ти! – възкликна създанието. – А ти какво искаш?

– Искам да отида в двореца на повелителя на вълшеблените създания и да го помоля да върне сестра ми.

– Само така си мислиш – рече зеленокожият. – Но се обзалагам, че това ще бъде само началото.

– Началото на какво? – смръщи чело Отрова.

– Как на какво? Да не си въобразяваш, че повелителят просто ще върне сестра ти? Не, ще има изпитания, задачи, сблъсъци, всевъзможни спънки и препятствия, неочаквани обрати и разкрития... – изброяваше причудливото същество. – Ти ще трябва да заслужиш сестра си. Още не си преминала и през половината трудности! Помни ми думите – чака те дълъг път, момиче!

Отрова не можеше да разбере за какво говори странният ѝ събеседник, ето защо след една неловка пауза поклати глава и попита:

– Ти знаеш ли как да стигнем до двореца на повелителя на вълшеблените създания, или не?

– Естествено, че зная – въздъхна тежко риболовецът. – Елате при мен и ще ви кажа – добави той и продължи да куцука към колибката си от съчки и кал. Останалите го последваха.

Вътре беше мрачно и тясно. Имаше две скамейки, огнище, маса и малко други неща, които можеха да минат за мебели. Един недълбок изкоп, покрит със слама, очевидно служеше за креват. Покривът бе толкова нисък, че Брам трябваше да се приведе, за да мине, а Пиперено зрънце удари лакътя си в рамката на вратата и изохка силно, докато влизаше. Непознатият се приближи до огнището, което вече бе стъкмено, и започна да се мъчи с шепа прахан и парче кремък, докато искрите не се

превърнаха в огън. Пламъците веднага лумнаха; явно горивото, което използваше, бе доста лесно запалимо. Когато огънят се разгоря достатъчно, въдичарят взе едно почерняло гърне и го сложи да къкри над пламъците.

– Наричам се Мрачин – представи се той. – Изключително подходящо за черногледа и мрачна натура като мен, нали? Не е ли забавно как имената могат да бъдат толкова показателни? Искате ли чай? Бих ви предложил и храна, но днес не съм слагал в устата си нито зальк, защото все още не съм уловил нищичко. Всъщност като се замисля, аз никога не съм успявал да улова нещо. Тук има цяло езеро, пълно с едри, вкусни рибки, но аз никога не съм съумявал да хвана дори една от тях. Не и през последните сто години.

– Сто години? – ахна Пиперено зрънце.

– Какво ядеш тогава? – попита Отрова.

– Роба... – отвърна Мрачин. – ...Когато успее да си наловя.

– Но нали каза, че не си хващал нищо през последните сто години?

Въдичарят примигна.

– Да.

– Значи не си ял нищо от сто години?

Домакинът им вдигна рамене.

– Май тъй излиза.

– Тогава как така си още жив? – попита без заобикалки тъмнокосата девойка.

– Добър въпрос – отбеляза Мрачин. – Предполагам, че просто не е обмислил нещата достатъчно добре, когато ме е сложил тук.

– Кой?

– Йерофантът. Не съм ли трагичен герой? Вечният риболовец, който всеки ден ходи за риба и никога не хваща нищо. Дори изглеждам тъжен, нали? Вероятно просто не е обърнал достатъчно внимание на подробности като това какво ще ям например, ако не успее да си наловя риба. Калпазанска работа, ако ме питате...

– Не си ли гладен? – попита загрижено Пиперено зрънце.

– Нали ви казах, че не съм хапвал нищичко през последните сто години – въздъхна Мрачин. – Вие на мое място нямаше ли да сте гладни?

– Аз щях да съм умряла отдавна – изчурулика весело Пиперено зрънце.

– Искаш ли чай, или не? – изгледа я навъсено въдичарят.

– Да, моля! – усмихна се златокъдрата девойка.

Брам и Отрова също се съгласиха да пийнат чай, макар и само за да

спечелят благоразположението на домакина им, който се оказва доста ексцентрична натура (или просто му хлопаше дъската). Тъмнокосото момиче не си даде труд да го разпитва за Йерофанта. Според нея нямаше никакъв смисъл да насърчава заблудите на Мрачин, а и не искаше да се отклонява от основната си цел, която бе намирането на Азалия. Въпреки всичко, Отрова откриваше някаква странна логика в думите му. Нещо, което не можеше да проумее, но което я караше да мисли, че изреченото от него не е лишено от смисъл – макар и не в онзи смисъл, който тя и спътниците ѝ смятаха за общоприет.

– Та бяхме стигнали до двореца... – прокашля се Брам, докато Мрачин сновеше насам-натам в търсене на чаши и всички се бяха отдръпнали до стените на помещението, за да избегнат допира с бодлите от намталото му.

– Да, да, двореца. Естествено, можете да стигнете до двореца от всяка точка на Владенията, стига да сте си го наумили. Чували ли сте за огневърът? – попита зеленокожият въдичар и размаха една дебела китка зелени растения.

Брам и Пиперено зрънце поклатиха глави. Единствено Отрова беше чувала – тя каза, че въпросната билка се среща по край мочурищата, където бе израснала.

– Значи идвате за първи път във Владенията, щом не знаете какво е действието ѝ – заключи Мрачин. – Огневърът гори по особен начин. Изчакват слънцето да залезе, запалват огън, хвърлят вътре китка огневърт и го оставят да изгори. Получава се това, което някои наричат „пряк път“. Така можете да накарате нещата да се преместват, нали разбирате?

Чернокосата девойка нямаше никаква представа за какво говори, ала това, което чу за прекия път, ѝ хареса. Търпението определено не беше сред качествата, които притежаваше.

– Искате да отидете в двореца, нали? – попита домакинът им, като изпъна слезестия си врат и ги изгледа с тъжните си воднисти очи. – Добре, но запомнете едно – не можете да промените решението си, когато сигналът вече е изпратен веднъж.

– Да, искаме да отидем – подчерта Отрова.

Пиперено зрънце въздъхна тежко, но не посмя да възроптае. Мрачин хвърли огневърта в разгарящите се пламъци, нарушавайки спокойствието на Андерсен, който се бе наместил удобно до единствения източник на топлина в колибата. Огънят потрепна, ала в следващия миг лумна отново и чернокосото момиче забеляза, че сред черния дим се

открояват пурпурни завихряния, а пламъците стават яркочервени в сърцевината си, досущ като разтопени скали.

– Идва – рече Мрачин.

– Кой идва? – попита Брам.

– Кочияшът – отвърна мрачно въдичарят.

– На каляска ли ще се возим? – попита въодушевено Пиперено зрънце, без да забелязва начина, по който зеленокожият им домакин бе произнесъл думата.

– Да – рече Мрачин. – Така ще стигнете право в двореца на повелителя.

Но Отрова никак не хареса тона, с който го каза. Обитателят на къщурката им свари малко чай, а в замяна те споделиха с него част от хранителните си припаси. Чаят се оказа горчив и зелен и вътре плуваха листенца и частички от стъбълцата на билките, но в него имаше нещо запленяващо, което допадна на чернокосото момиче. Същевременно от вниманието ѝ не убягна, че Брам не отпи дори една глътка от своята чаша – явно ловецът на духове не можеше да преодолее недоверието, което изпитваше към странния им домакин.

Мрачин приседна на една от скамейките и бодлите, осеяли наметалото му, потрепнаха като живи. Тясната колибка бе станала необичайно топла и уютна, а от огнището струеше оранжево зарево, което оказваше достоен отпор на настъпващата нощ. Отрова почувства как се отпуска за известно време. Да, домакинът им наистина си беше доста мрачен и тъжен по природа, но пък опасен? Едва ли. Макар че, каза си момичето, във Вълшеблените владения всичко бе възможно.

– Имам един въпрос, Мрачин – рече тя накрая. – Всъщност два. Ти не ми изглеждаш особено щастлив. Никога не хващаш риба и никога не се храниш. И въпреки това стоиш тук от сто години. Та ето ги и въпросите ми: как си се озовал на това място? И защо не си потърсиш друго място за живеене?

Съществуването с бодливото наметало надигна бавно главата си, сякаш бе несравнимо тежка.

– Знаеш ли, досега никой не ме е питал за тези неща – замисли се Мрачин. – Защо наистина не се махна оттук? Никой не ме е попитал веднъж дори за цели сто години...

– И? – продължи Отрова. – Защо не го сториш?

– Истината е, че веднъж опитах – сподели зеленокожият въдичар. – И не бих го препоръчал на никого.

– Какво се случи? – поиска да узнае девойката. Мрачин ѝ

напомняше за Миногий, който избягваше въпросите ѝ с мъгляви отговори, когато го бе разпитвала за целта на гатанките му. Сега обаче нямаше никакво намерение да остави събеседника си да се измъкне, без да задоволи поне малко от любопитството ѝ. Необикновеният им домакин я изгледа съсредоточено с големите си жабешки очи.

– Може би някой ден ще разбереш сама – изрече след известно време. – Да, ти си от тях. Също като мен. От породата на тези, които обичат да задават въпроси. Сега да отговоря ли на първия ти въпрос? Как се озовах тук? Истината е, че не зная. Един ден просто се събудих тук – това е всичко, което си спомням. От този миг насетне започнах да задавам въпроси, но никой не ме слушаше. Всички искаха да стигнат там, закъдето се бяха забързали, и нито за миг не се спираха да помислят какво всъщност вършат. – Мрачин сръбна шумно от чая си. – Ловенето на риба по цял ден обаче ти дава време за мислене, и аз много мислих. Слушах историите, които хората ми разказваха – хората, които минаваха от тук, – и така разбрах.

– Какво си разбрал? – попита Отрова.

– Как се озовах тук – отвърна Мрачин.

– И как?

– По-добре питай Йерофанта.

– Не можеш ли просто да ми кажеш!

– Не става така – поклати глава зеленокожият въдичар. – Има си закони и порядки, които трябва да се съблюдают и които определят как трябва да се вършат нещата. Но... всяко нещо с времето си. Сега просто е твърде рано.

Отрова стисна ядно зъби, но не каза нищо.

– А втория ми въпрос? – попита тя след малко.

– О, да – присети се Мрачин. – Както ти казах, има си закони и порядки, които трябва да се спазват. Всеки си има своя собствена пътека, по която върви, и своя малка роля, която играе. Ако някой спре да прави онова, което се изисква от него, ще обърка ролите на всички останали. Всички сме свързани като брънките на една верига, нали разбираш? Аз например трябва да остана тук, защото съм този, който знае отговорите. Когато хората се изгубят, те идват при мен и аз ги насочвам. Показвам им прекия път, също както направих и с вас. – Домакинът им сякаш се бе смалил, а жълтият му взор беше вперен в Андерсен, който се преструваше на заспал, но го наблюдаваше крадешком, полупритворил едното си око. – Не бива да се скитам и да напускам тази колиба – когато го направих, хората започнаха да се изгубват, а нещата – да се провалят.

– Само защото не си направил онова, което трябва да правиш? – попита Пиперено зрънце с разширени от изумление очи.

– Защото разбрах как действат нещата – промърмори Мрачин. – Някога и аз си имах своя история, но тя не ми харесваше и се опитах да я променя. – От гърдите на зеленокожия вдичар се отрони тежка въздишка. – Съветвам ви никога да не се опитвате да правите това.

Следващият въпрос на Отрова бе изпреварен от внезапен порив на вятъра, който разтресе колибата и накара чашките и котлите да издрънчат. В следващия момент той заглъхна също толкова ненадейно, както се беше появил, и до ушите на чернокосата девойка достигна тропот на копита и звук на рязко спиращи коне.

– По-добре да тръгвате – каза домакинът им и посочи към вратата с издължения си възлест показалец. – Кочияшът няма да чака дълго.

Пиперено зрънце вдигна котарака и всички излязоха навън. Там, до брега на езерцето, стоеше тяхната каляска. Очите на златокъдрото момиче веднага се оживиха от гледката, а Отрова за пореден път трябваше да си напомни, че не бива да се поддава на красотата на Вълшеблените владения. Не беше никак лесно, защото великолепието на каляската можеше да накара всекиго да забрави за това.

Тя представляваше истинско съкровище, искрящо в бяло, сиво и златисто. Спиците на колелата бяха от злато, главините им бяха инкрустирани със сребро, а повечето части на купето бяха изработени от слонова кост. Теглеха я четири елегантни жребца със снежнобели гриви и масивни бели брони, покрити с най-лъскавия лак, който Отрова бе виждала, а гърбовете им бяха украсени със златни плетени ризници. Щом видяха, че хората ги наблюдават, конете затръскаха глави и загракаха със зъби. Колкото и красиви да бяха обаче, от тях струеше някаква ужасна студенина и очите им сякаш пронизваха Отрова и спътниците й с неприкрита злоба и арогантност.

Самият Кочияш седеше прегърбен на капрата, увит с огромна бяла пелерина с качулка, така че се виждаха единствено ръцете, в които държеше поводите. Изглеждаше висок над два метра и половина и най-вероятно Брам щеше да прилича на дребосък, ако застанеше до него. Той ги изгледа от мястото си и те забелязаха, че лицето му е сякаш от порцелан – чертите му бяха съвършени, скулите му – високи и гладки, а кожата му – бледа и толкова чиста, че по нея не се забелязваше и едно-единствено петънце. Въпреки че бе красиво, лицето на Кочияша излъчваше някаква чудовищна студенина, също като муцуните на жребите; зелените му очи ги наблюдаваха тъй, все едно бяха насекоми, а устните му

бяха изкривени от погнуса.

В този миг вратичката на каляската се отвори от само себе си.

Пиперено зрънце хвърли притеснен поглед към Брам и Отрова и притисна Андерсен още по-силно към гърдите си. Чернокосата девойка се обърна към Мрачин и повдигна въпросително вежди. Той я изгледа съчувствено и отрони поредната си въздишка.

– Отидете и вижте Йерофанта – вдигна рамене въдичарят. – Той знае всички отговори.

Отрова не каза нищо. Заедно с Пиперено зрънце и Брам се качиха в каляската и затвориха вратичката след себе си.

СДЕЛКИ И ЗАРЪКИ

Дворецът на повелителя на Вълшеблените владения се издигаше на място, където се събираха десетки реки и потоци – красив и изящен като скъпоценен камък. Многобройните му кули и минарета постепенно орediaваха с височината, докато накрая останеше само една – най-величествената кула, построена в самото сърце на палата, която засенчваше всички останали и се заостряше като игла.

Огромното вълшеблено слънце тъкмо изгриваше в кехлибарените небеса, когато Отрова и спътниците и наближиха приказния дворец. От мястото, където се намираха, се откриваше зашеметяваща гледка – утринната светлина искреше по бледозелената повърхност на палата и хвърляше златисти отблясъци по мрежата от реки и езера, осяели тучните зелени поля и долини.

– Трябва да видиш това, Пиперено зрънце! – възкликна Отрова, но спътничката ѝ се бе свила на седалката, прикрила очите си с ръце. Тя стоеше в това положение още от мига, в който нададе първия си вик на изненада – когато каляската ненадейно се отдели от пътя и се понесе във въздуха, а конете запрепусаха из небето, сякаш бе твърда земя. Очевидно златокъдрата девойка страдеше от непреодолим страх от височината, ето защо тя се отдръпна колкото се може по-далеч от прозорците и закри очите си с ръце, а Андерсен я заблiza нежно по лицето в напразни опити да я успокои.

С приближаването им дворецът ставаше все по-внушителен. Пътешествието им бе продължило не повече от час, ала по някакъв необясним начин през този кратък отрязък от време нощта бе отстъпила пред утрото и всички се чувстваха отморени като след здрав сън, въпреки че не бяха успели да подремнат дори и за минутка. Когато Отрова изтъкна това пред Брам, той ѝ напомни какво ѝ беше казал, преди да се отправи към бърлогата на Скелетната вещица: „времето там не тече като времето тук“.

– Сигурно вече сме се отдалечили на хиляда години от света, който познаваме – продължи ловецът на духове. – Когато се върнем, нищо няма да е същото.

Тъмнокосото момиче се замисли над тези думи.

– На мен пък този свят няма да ми липсва много – въздъхна тя. – С изключение на Чевърстия, може би. И на татко, но той навярно е по-

щастлив без мен.

– Така ли е наистина? – попита я мъжът. – Ужасно е да кажеш подобно нещо.

– Не е ужасно, ако е вярно – отбеляза Отрова. – Той и Лайкучка – моята мащеха – просто искаха да се махна от живота им, след като се събраха. Усещах го, без значение колко се преструваха, че не е така. – Тя забеляза скептичния му поглед и побърза да добави: – Не става въпрос за детинска ревност или накърнено самолюбие, Брам. Знам за какво говоря. Просто им пречех да си живеят, както искат. Бях като отрова за тях.

– Сигурно, затова си избрала такова име – рече ловецът на духове и се усмихна кисело, при което краищата на мустаците му потрепнаха. – Трябваше да се досетя.

– Има ли нещо, което наистина ще липсва на теб? – попита девойката и погледна през прозореца. В момента се намираха над изумителното стълпотворение от шилове, куполи и минарета и се спускаха бавно надолу.

– Зависи от това, доколко ще се променят нещата – каза Брам. – Ще трябва да предупредя повелителя на вълшеблените, че ако са спрели да правят онези пайове с наденички на Касапското тържище в Щитоград, когато се върна, ще си има неприятности.

Отрова се засмя и го удари в корема.

– Ти си идиот! – заяви весело тя.

– Може и да си права – усмихна се мъжът.

* * *

Каляската влетя през голям, сводест портал в една от по-ниските странични кули и най-накрая забави шеметното си темпо. Щом копитата на конете изчаткаха по твърдия под, Пиперено зрънце се осмели да надзърне иззад преплетените си пръсти, а когато спряха окончателно, от гърдите ѝ се отрони тежка въздишка на облекчение. Вратичката отново се отвори сама и Отрова пристъпи първа навън, а Брам помогна на златоқдрата девойка да излезе. Андерсен беше последният, който напусна каляската. Когато всички слязоха, вратичката се затвори, Кочияшът ги изгледа с ледения си взор, след което обърна каляската и изплющя с поводите. Жребците му препуснаха в галоп и излетяха през портала, издигайки се отново в безоблачното кехлибарено небе.

Пътешествениците се намираха в голямо правоъгълно помещение, чиито стени и под бяха изградени от снежнобял мрамор, прорязан от

златисти нишки. В центъра на залата имаше голям бронзов диск, където се бе приземила каляската, а в дъното на помещението се виждаше метална врата, инкрустирана с множество змии. Когато ехото от чаткането на копитата по мраморния под заглъхна, Отрова, Брам и Пиперено зрънце се спогледаха.

– Сега какво ще правим? – попита ловецът на духове.

В този момент металната врата се отвори и в помещението нахлу шумна тълпа, в центъра, на която се открояваше висок мъж с изпито лице, облечен в кафяви одежди, който закричи към тях. В ръцете си държеше дебела книга, подвързана с кожа, в която не спираше да пише нещо с голямо перо. Непознатият бе обкръжен от сбирщина бледи дяволчета – мършави демонични създания с ципести криле и чуруликаши гласчета, които вдигаха невъобразима врява. Те го засипаха с доклади, наблюдения и коментари по най-различни въпроси, а той им отговаряше със заповеди и наставления. Високият мъж прекоси залата с неочаквана бързина и се спря пред новодошлите; сетне махна рязко с ръка и кресливата му свита се разпръсна като ято подплашени птички. Само след миг в помещението не бе останал и помен от тях.

Непознатият нагласи кръглите си очила с железни рамки на тънкия си като нож нос и се вгледа в Брам.

– Назовете имената си – нареди той.

– Брам от Маслокожие, Отрова от Чайкино и Пиперено зрънце от... – ловецът на духове се запъна.

– Пиперено зрънце от къде?

– От прислугата на Мийб, Скелетната вещица – съобщи Отрова с безизразен глас.

– Аха. И как е скъпата Мийб? – попита мъжът, повдигайки въпросително вежда.

– Тя умря – отвърна чернокосата девойка.

Пиперено зрънце, която най-вероятно се бе досещала за това, изобщо не изглеждаше нещастна.

– Отлично – усмихна се мъжът, разкривайки дребни остри зъбки, подобни на котешки, и записа нещо в книгата си. – Това събитие освобождава един изключително желан недвижим имот. – Той затвори кориците на книгата. – Казвам се Драскин и съм секретар на Ейлтар, повелителя на вълшеблените създания. Предполагам, знаете, че според досадния закон на Амрей, един от Йерофантите на древността, всяко интелигентно същество, родено в Човешките владения, има право на аудиенция с повелителя или повелителката на което и да е чуждо Владение и

безопасността на пришълеца се гарантира от честта на повелителя или повелителката, поне до края на аудиенцията, след което всички законови задължения отпадат и, така да се каже, вече всичко е възможно?

– Не – отвърна Отрова, вдигайки рамене.

– Е, вече го знаете – заяви Драскин. – Кой е този? – попита в следващия миг секретарят и посочи към четвъртия член на групичката им с перото си.

– Това е Андерсен – каза Пиперено зрънце, вдигна котарака и го притисна до гърдите си.

– Очарователно – отбеляза равнодушно Драскин. Той се завъртя грациозно на пета и закрачи енергично към вратата. – Последвайте ме! Повелителят Ейлтар ще ви приеме веднага.

* * *

Голямата зала на двореца на Ейлтар би вдъхнала страхопочитание всекиму, ала когато стигнаха до нея, новодошлите вече бяха обръгнали на чудесата и не се впечатлиха особено. Разходката по коридорите на палата ги бе засипала със зашеметяващи гледки, каквито никой от тях не беше виждал през живота си и пред чието величие всички човешки творения бледнееха. Единствено природата можеше да се мери с майсторството на вълшеблените създания. Пътешествениците вървяха по кристални мостове, простиращи се над главозамайващи бездни, по отвесните стени на които се спускаха шеметни водопади, подобни на искрящи колони. Минаха покрай огромен кръгъл прозорец, който пречупваше слънчевата светлина по такъв начин, че я концентрираше в един ослепително ярък, сияещ в цветовете на дъгата лъч, осветяващ пода пред тях; зърнаха стаи, украсени с толкова живописни гоблени, че дори загрубялото сърце на Брам бе запленено от красотата им, и прекосиха зали, чиито сводове бяха изографисани с такива сложни и мащабни стенописи, че навярно бяха необходими години, за да може човек да ги възприеме в пълния им блясък.

И това не бе всичко, защото по пътя си срещнаха и множество вълшеблени създания – елфи, наяди, самодиви, ундини, блуждаещи огънчета, нимфи и десетки други, чиито имена Отрова не можеше да назове. Те излъчваха някакво студено, неземно изящество, докато минаваха покрай новодошлите, и дори не благоволяваха да удостоят с поглед човешката папlach, оскверняваща териториите им. Чернокосата девойка внезапно се почувства мръсна и недостойна като блатна гадина, допълзла на изискания бал на някоя принцеса. Вълшеблените владения бяха

преизпълнени със съвършенство и красота, а скверните човеци бяха дошли тук, изпотени и вонящи – това бе истинска обида за един свят на хармонията и изяществото. Тези мисли вгорчаваха удивлението ѝ.

– Вие искате да се махна оттук, но и аз го искам не по-малко от вас – прошепна тихичко Отрова. – Все пак вие отвлякохте сестричката ми... а аз просто си я искам обратно.

Както можеше да се очаква и от името ѝ, голямата зала бе огромна. Цялата бе облицована с някакъв синкав, влажен на вид камък и макар и да не бе толкова голяма на ширина, височината ѝ беше зашеметяваща. До голяма степен това се дължеше на обстоятелството, че бе построена във вътрешността на тясна и висока кула и поради тази причина нямаше таван (освен, ако за такъв не се приемеше заостреният връх на кулата, стесняващ се постепенно до остър като игла шпил на стотици метри от пода). Залата се осветяваше от високи и тесни прозорци, а слънчевите лъчи сякаш обливаха най-силно високия подиум, където се издигаше тронът на повелителя на Вълшеблените създания. Самият повелител бе висок два метра и половина и седеше привидно отпуснат на трона си, ала един поглед бе достатъчен, за да се види, че зад тази ленивост всъщност се крие смъртоносна заплаха – по същия начин изглеждаха и големите хищни котки от джунглите. Косата му бе шокиращо огненочервена и изпъкваше ярко на фона на бледата му кожа. Тя изглеждаше преднамерено разрошена и разчорлена, докато се получи търсеният ефект. Утринното слънце разпращаше златисти искри по излъсканата му сребърна броня, която сякаш бе лека като перце и отделните ѝ пластини никога не се удряха една в друга при движенията му. Лицето му имаше същите съвършени и красиви черти като на другите вълшеблени създания, ала очите му бяха несравнимо по-сурови, жестоки и надменни. На изящна поставка до него лежеше дълъг меч, чийто вид свидетелстваше за удивително майсторство – това бе шедьовър, за който дори онзи, който никога не е виждал меч, щеше да каже, че е най-забележителното хладно оръжие, изковавано някога.

Около повелителя бяха застанали различни вълшеблени създания – неземно красиви на външен вид и с неизразимо зли погледи. Те наблюдаваха как Отрова и спътниците ѝ застават пред трона на Ейлтар, водени от Драскин. Секретарят бе изпънат като струна, мазната му коса лъщеше, а устните му бяха изкривени в угодническа усмивка.

– Мой повелителю Ейлтар – извика той и се поклони ниско. – Четирима дойдоха от Човешките владения и искат аудиенция с теб според условията на закона на Амрей.

Чернокосата девойка усети как в помещението сякаш стана по-студено. Очите на всички бяха вперени в тях.

– Така ли е? – попита повелителят с тих, но нетърпящ възражение глас. Очите му се спряха на Отрова, която отвърна смело на погледа му. Червенокосият мъж пред нея бе възпламенил отново всичкия онзи гняв, който бе изпитала, когато отнеха сестричката ѝ, и сега тя го използваше като защита срещу страха, заплашващ да я овладее. Намираше се в сърцето на вълшеблената територия, далеч от всяка възможна помощ. Не беше в позиция да предявява изисквания, нито пък можеше да попречи на Ейлтар да постъпи с тях така, както пожелаеше. За първи път Отрова се запита дали онова, което беше сторила, бе наистина мъдро. Навярно Азалия вече беше мъртва и не можеше да се направи нищо по въпроса. Навярно всички опасности, през които бе преминала дотук, бяха напразни. А може би просто бе влязла сама в челюстите на смъртта и никога нямаше да излезе жива оттук. Вълшеблените създания се славеха със своята своенравност и като нищо можеха да ѝ отрежат главата, вместо да ѝ върнат Азалия.

„Не, не сега. Не и по време на аудиенцията. Нали онзи закон го забранява. Но после...“

Във всички случаи вече беше прекалено късно за каквото и да било. Тя бе поела риска... и го бе стоварила с всичките му последствия върху Брам и Пиперено зрънце, която галеше нервно Андерсен, прехапала долната си устна. Повелителят изчака тишината да стане нетърпима, преди да им махне с ръка.

– Е, колкото и да не ни е приятно, трябва да преминем през тези формалности – изрече той с глас като разтопен мрак. – Говори.

Гърлото на Отрова бе пресъхнало. Тя се опита да конструира смислено и почтително изречение в главата си, но нищо не се получи. Накрая се отказа и започна по единствения начин, който познаваше – направо и без заобикалки.

– Твоето Плашилище отвлече сестричката ми – заяви тя. – Дойдох да те помоля да ми я върнеш.

За един кратък миг Ейлтар зяпна от изумление, след което избухна в смях. Щом видяха това, всички вълшеблени, които се намираха в залата, също се присъединиха към него и надменният им, жесток смях заехтя сред високите стени на кулата. Отрова почувства как лицето ѝ пламва от смущение и гняв. Повелителят се смееше тъй необуздано, че от очите му се лееха сълзи. Пиперено зрънце се сви засрамено, а Брам положи масивната си длан върху рамото на момичето с теменужените очи.

– Само не се поддавай на гнева – прошепна той.

Лесно бе да се каже, но девойката усещаше как яростта се надига вътре в нея и я обзема цялата. Накрая, когато просто не можеше да издържи повече, тя избута ръката на Брам и пристъпи напред до подножието на подиума.

– Какво ви е толкова смешно? – изкрещя Отрова и изведнъж в залата се възцари такава тишина, че ехото на въпроса ѝ отекна като воя на изгубен призрак. В същия миг всички вълшеблени създания – включително и техният повелител – отново впериха в нея ледените си погледи, възмутени от безочиюето ѝ. Сякаш изобщо не се бяха засмивали.

– Простете ни – изрече Ейлтар със снизходителен тон. – Какво да направим, когато сте толкова забавни създания!

– Можете да ни се смеете до припадък, щом толкова желаете; изобщо не ме е грижа – заяви Отрова рязко. – Но аз ви помолих да върнете сестра ми в замяна на подхвърленика, който сте оставили на нейно място. Чувала съм много неща за повелителя на вълшеблените създания, но никога не съм очаквала, че ще се окаже просто крадец!

Въздухът сякаш се сгъсти и потъмня. Ейлтар изпъна гръбнак и красивите черти на лицето му се изкривиха от гняв.

– Внимавай какви ги говориш, червейче! Не е никаква кражба да взема онова, което вече ми принадлежи.

– Някое човешко същество не ти принадлежи! – възрази чернокосата девойка. – Може да сме разпръснати и разединени, може да нямаме силен водач и вашите създания да завземат земята ни, но не сме ваши поданици. Аз съм Отрова от Чайкино, а сестра ми се нарича Азалия от Чайкино, и никой от жителите на Чайкино не се е заклевал във вярност към вас!

– Замисляш ли се, преди да смачкаш блатен паяк под ботуша си, Отрова от Чайкино? Интересуваш ли се дали рибата очиларка, която ловиш и ядеш, се е заклела във вярност към теб? Ти просто ги владееш – имаш силата да решиш дали да живеят, или не, тъй както аз владя вас. Човеците са като животни за нас – независимо от свръх развитото им чувство за собствена значимост. Похищавам или разрушавам, както аз реша.

– Доводите ви не струват, повелителю Ейлтар – изтъкна Отрова, твърдо решена да не се остави да я победят. – Аз смачквам блатния паяк, защото ако не го сторя, той ще ме ухапе и ще убие мен или някой друг от моя народ. Аз убивам рибата очиларка, понеже трябва да се храня. Човеците не могат да ви наранят, както вие самият признавате, а и

нямате никаква нужда от нас. Моите престъпления са извършени в името на оцеляването. Вашите нямат оправдание. Всички присъстващи в Голямата зала следяха спора с голям интерес. Те вече предвкусуваха ответния удар на Ейлтар, ала останаха разочаровани, защото той само се усмихна загадъчно и се облегна удобно на трона си, повдигайки едната си вежда.

– Ти имаш кураж – рече той. – Почти съм впечатлен.

Махна към Драскин, който се завтече към него и застана до трона му. Ейлтар прошепна нещо в ухото му, секретарят му отвърна със също-то и накрая двамата погледнаха към Отрова. Писарят се поклони и побърза да се отдалечи.

– Твоята сестра... – започна повелителят, свивайки лениво устни. – ... Казваше се Азалия, нали? Каква богата фантазия проявявате при измислянето на имена, а?

Девојката с теменужените очи понечи да отвори уста за язвителен коментар, ала в последния момент се въздържа, защото си спомни какво бе станало, когато се бе държала твърде наперено с Миногий.

– Трябва да си поговорим – заяви Ейлтар. – Насаме. Той махна с ръка и двамата с Отрова мигом изчезнаха от поглед.

* * *

За момент Отрова се огледа изненадано наоколо, но всичко бе станало прекалено бързо, за да може дезориентацията да я овладее. Само преди миг стоеше в Голямата зала на повелителя, а в следващия беше тук горе, на върха на най-високата кула на двореца. На самия ѝ връх имаше кръгла тераса – до нея не водеха никакви стълби и бе фактически недостижима по никакъв начин, освен чрез полет или магия. Намираще се на невъобразима височина – облаците ѝ се струваха толкова близо, че можеше да ги докосне, протегне ли ръка. Отрова имаше чувството, че отгук съзира почти целите Владения – езерните земи, горите и планините, искрящите брегове, галени от пенливите вълни, а отвъд тях – вълшеблените кораби, отправени се навътре в морската шир.

Хладен порив на вятъра внезапно запрати косата връз лицето ѝ. Девојката я отметна назад и погледна към повелителя на вълшеблените създания. Със своите два метра и половина той я караше да изглежда като дребосъче. Великолепният меч, който лежеше до трона му, сега висеше на колана му.

– Защо сме тук? – попита момичето.

– Имам предложение за теб – рече той, а очите му блеснаха като

скъпоценни камъни. – И няма смисъл хората ми да узнават, че съм паднал чак дотам, та да се пазаря с човек.

– Слушам те – каза Отрова, преглъщайки обидата. Бе готова да преглътне всички обиди на Ейлтар, ако това щеше да ѝ помогне да си върне Азалия.

– Не съм сигурен какво точно знаеш, ето защо ще бъда кратък. Вълшеблените владения не са единствените други Владения освен вашите. Има множество Владения и всяко си има свой повелител или повелителка. Всеки от тях е всемогъщ в границите на своите територии, ала извън тях сме уязвими и попадаме под властта на господаря или господарката на дадения свят. Единственото изключение, естествено, е твоята немощна страна, която просто няма достоен водач.

– Какво общо има това с Азалия? – попита Отрова.

– Ще свършиш една работа за мен – рече Ейлтар. – И когато изпълниш тази задача, аз ще върна сестра ти.

Изведнъж думите на Мрачин лумнаха в съзнанието ѝ с огнената сила на сбъднато пророчество: „Да не си въобразяваш, че повелителят просто ще върне сестра ти? Не, ще има изпитания, задачи, сблъсъци, всевъзможни спънки и препятствия, неочаквани обрати и разкрития...“

– Защо избра мен? – попита девойката, като предпочете инстинктивно да контраатакува с въпрос, вместо просто да приеме предложението. – Защо сключваш сделки с човеците, след като ни презираш толкова много?

На лицето на повелителя се изписа гримаса на раздражение и досада.

– Липсата на вълшеблени сили у вас има полезен страничен ефект – заяви той. – Вие можете да влизате и излизате от Владенията напълно незабелязани. Ако изпратя моите вълшеблени създания, те ще бъдат разкрити на мига и ще стане кристално ясно кой ги е изпратил. А тази задача е... тайна. – Червенокосият мъж изсъска последната дума по начин, който добре показваше какво щеше да се случи, ако момичето предадеше доверието, което ѝ бе гласувал.

Отрова скръсти ръце.

– Какво трябва да сторя?

Ейлтар закричи напред-назад по кръглата тераса.

– Многоуважаемата повелителка Асинастра притежава един много специален кинжал – острието му се разклонява на две и изглежда като два смъртоносни зъба. Той е единствен по рода си и е изключително ценен за мен. Искам го, а ти ще трябва да ми го доставиш.

– Къде се намира?

– В нейния замък. В покоите ѝ – отвърна Ейлтар, протегна свитата си в юмрук ръка към нея и разтвори пръсти. В дланта му лежеше малка стъклена сфера с големината на ябълка, която бе толкова черна, сякаш бе направена от тъмнина. Девојката дори имаше чувството, че поглъща светлината около себе си. – Веднага щом вземеш кинжала, счупи това.

Отрова взе стъклената топка. Бе студена като лед. Пусна я в джоба си.

– Какво ще стане, когато го направя?

Ейлтар се усмихна ехидно.

– Ще видиш. Не ми ли вярваш, човеко?

– Не съм глупава. Каж ми какво ще стане.

Повелителят вдигна рамене.

– Не – каза категорично той. – Използвай я, когато се сдобиеш с кинжала, и в никакъв случай преди това. Ако не ти харесват условията по сделката, винаги можеш да се откажеш.

Момичето му хвърли изгарящ поглед, преливащ от омраза. Червенокосият мъж прекрасно знаеше, че тя няма никакъв избор. Предизвикваше я само защото това му харесваше.

– Как ще стигна там?

– Аз ще те изпратя.

– А как ще се промъкна в замъка на повелителката, след като ме изпратиш във Владенията ѝ?

– Това – каза Ейлтар и отметна назад един ален кичур – вече си е твой проблем.

Девојката се замисли за миг, но сърцето ѝ вече бе решило вместо нея.

– Имам ли честната ти дума като повелител на Вълшеблените владения, че ще върнеш сестра ми, след като ти донеса кинжала?

– Кълна се – отвърна събеседникът ѝ и се усмихна широко.

– Тогава приемам.

– Знаех си, че ще го направиш.

* * *

Вятърът виеше свирепо из планините и Брам трябваше да хване шапката си, за да не отлети от главата му, докато се взираше в Портала. Зад тях Кочияшът чакаше, седнал на капрата на каляската си – лицето му бе скрито от бялата качулка, а конете потрепваха нервно с копита и проскърцваха със зъби. Пиперено зрънце се обгърна с ръце и потрепери.

– Там ли?

Отрова кимна мрачно.

– Там.

Стояха върху неголяма скална издатина високо в планините, стърчаща сред монотонната безкрайност на снега и върховете. От мястото, където се намираха, не се виждаше нищо друго от Вълшеблените владения. Студът бе непоносим, а вятърът пронизваше като нож.

Пред тях имаше тесен процеп в скалата, висок около три метра и широк едва колкото Брам да се провре през него, ако случайно му хрумнеше да направи това. Засега обаче изражението му показваше, че няма такова намерение. Процепът бе закрит от огромни паяжини и издължени черни силуети с дебели туловища се движеха с грацията на ловци по лепкавите мрежи.

– Ейлтар каза, че Кочияшът ще ни отведе, където си пожелаем – напomini им Отрова. – Никой от вас не е длъжен да идва с мен.

Пиперено зрънце погледна към Андерсен, който бе свил опашка между краката си и изглеждаше толкова нещастен, колкото можеше да е нещастна една котка. Животното измяука жалостиво – явно мразовитото време никак не му допадале.

– Това ще бъде нещо като приключение, нали? – попита златокъдрата девойка с треперещ глас.

– Точно така – отвърна Отрова, въпреки че героите на приключенията в книгите, които беше чела, изглеждаха доста по-самоуверени от нея и разполагаха поне с един магически предмет, който да използват в точния момент. В този миг чернокосата девойка се сети за миниатюрната сфера в торбата ѝ. За какво ли щеше да ѝ послужи? Бе станало също като в книгите на Чевърстин, където вълшеблените създания ти даваха нещо и никога не ти обясняваха как да го използваш.

Пиперено зрънце хапеше нервно долната си устна, а на красивото ѝ лице ясно се виждаше отпечатъкът на колебанието. Изглеждаше като кукла, която току-що бе осъзнала, че е захвърлена от детето, чиято любима играчка е била. Отрова напълно я разбираше – златокъдрата девойка никога досега не бе взимала самостоятелни решения и поради тази причина сега се чувстваше напълно изгубена.

– Ами ти, Брам? – попита момичето с теменужените очи. – Можеш да се върнеш в Човешките владения, ако искаш.

Ловецът на духове се почеса по врата.

– Хммм. Работата е там, че ти си решила да отидеш на това място, независимо с или без мен.

Отрова кимна с глава.

– Точно така.

Брам въздъхна.

– Ами, предполагам, че докато не спреш да се хвърляш в най-различни опасности като някакъв безумец, няма да се отделим от теб. Дока-то имаш нужда от мен, не бих ти обърнал гръб и за всички суверени на света.

– Не се ласкай толкова! – засмя се девойката. – Нямам нужда от теб.

Мъжът я изгледа скептично изпод гъстите си вежди.

– Какво означава този поглед? Брам, знаеш, че мога да се справя и сама.

– Естествено, че можеш.

– Май не си много убеден в това – намръщи се тъмнокосото момиче.

– Ще тръгваме ли? – попита тихичко Пиперено зрънце.

Отрова и Брам спряха да спорят и погледнаха към нея.

– Моля?

– Ще тръгваме ли? – повтори тя. – На Андерсен взе да му става студено.

– Ти да не би да искаш да дойдеш?

– Винаги съм искала да участвам в приключение – рече простичко момичето.

Отрова не знаеше как да отвърне на тези думи.

– Не ви е страх от паяци, нали? – усмихна се тя.

Ловецът на духове изсумтя пренебрежително, а Пиперено зрънце поклати глава.

– Паяците не са толкова гадни, но виж, плъховете... Не мога да понасям плъхове.

– Значи всичко е наред – заяви Отрова. – Предполагам, че паяците са изляли всичките плъхове. С тези думи тя отметна първата паяжина, закриваща процепа, и четиримата пристъпиха през Портала.

ПАЯЦИ

Във Владението на паяците беше тъмно. Небето бе нашарено с кадифени петна, а иззад лениво реещите се пурпурни облаци се виждаха далечните точки на звездите. Нямаше никаква луна и въпреки това беше светло като през най-светлата нощ в Човешките владения, защото всичко тук блещукаше.

Отрова, Брам, Пиперено зрънце и Андерсен стояха на висок скален ръб, издигащ се над двореца на повелителката Асинастра. Зад тях се виждаше тясната пролука на Портала, където си бяха пробивали път през хиляди паяжини, за да стигнат дотук. Сега бяха покрити целите с лепкави нишки, които се поклащаха леко под повеите на нощния бриз. Кожата на Отрова продължаваше да настръхва при спомена за случилото се и девойката още не можеше да повярва, че косата ѝ вече е изчистена от противните паяжини. Същевременно полагаше всички усилия да си внуши, че трябва да се чувства късметлийка, задето нито една от отровните гадини не я беше ухапала. Брам, който бе влязъл пръв в процепа, ѝ показва многобройните дупчици по дебелиите си ръкавици и отбеляза, че най-вероятно щеше да е мъртъв, ако челюстите на многокраките гадини бяха достигнали кожата му. Ловецът на духове изглеждаше изненадващо спокоен, като се имаше предвид изпитанието, през което току-що бяха преминали.

Дворецът на повелителката на паяците бе построен във вдлъбнат като паница планински хребет, който го засланияше от всички страни с многобройните върхове, издигащи се по периферията му. Той бе заобиколен от гъста зелена гора, от чиито дървета висяха бели паяжини – Отрова си каза, че навярно бяха огромни, след като се виждаха от такова разстояние. Самият дворец се състоеше от десетина кули с различна височина, в чието разположение не се забелязваше никакъв определен ред, свързани с мостове на произволни – както изглеждаше – нива. Беше изграден от черен камък и парапетите на терасите бяха боядисани в пурпурно. Останалото не се виждаше добре, защото бе скрито под множеството нишки, опънати между върховете на кулите и скалистата стена, която го обграждаше, така че целият палат всъщност се намираше под похлупака на една чудовищна паяжина.

Нищо не помръдваше, с изключение на ленивото поклащане на исполинската мрежа, която ту се издуваше, ту спадаше подобно на

гигантско корабно платно.

– Да помислим как ще стигнем дотам – предложи Пиперено зрънце, поглеждайки боязливо иззад ръба на скалата към върховете на дърветата, които се намираха на стотици метри под тях.

– Мисля, че единственият вариант е да се спуснем по скалата – отвърна Брам. Тя бе осеяна с множество издатини, където можеха да си почиват, а освен това повърхността ѝ бе достатъчно нагъната, за да има къде да стъпват и да се хващат при спускането си. – Ще сложим котката в торбата ми.

Андерсен го изгледа обидено, след което започна елегантно да ближе лапичката си.

– Не още – рече Отрова. – Няма смисъл да бързаме толкова. Нека първо хапнем нещичко, а после да поогледаме и да изчакаме.

– Подкрепям и трите предложения – усмихна се Брам, свали торбата от гърба си и седна на земята.

– Не ми харесва тази гора – намръщи се тъмнокосото момиче, докато се взираше в забулените в паяжини гъсти дебри. – Няма да ги видим, ако ни надушат и тръгнат към нас.

Похапнаха студено месо, хляб и сушени плодове, наслаждавайки се на относителното спокойствие, което едва ли щеше да трае дълго. Ако нещо ги заплашваше, винаги можеха да се скрият в скалната цепнатина. Момичето с теменужените очи се замисли. Пътят през гората беше прекалено рискован и щеше да ги изложи на показ. Ако там имаше паяци, които бяха достатъчно големи, за да изпредат такива мрежи, значи нямаша никакви шансове срещу тях в тясното пространство между дърветата. Май се налагаше да потърсят друг вариант.

– Вижте! – възкликна изведнъж Пиперено зрънце и посочи към скалистата стена, опасваща двореца на повелителката Асинастра. Другите мигом погледнаха натам и видяха красиво, наподобяващо гигантска нощна пеперуда създание, което тъкмо кацаше на ръба на исполинската вдлъбнатина. Размахът на крилете му беше огромен, но самите те изглеждаха ефирни и полупрозрачни, макар че бяха обагрени в различни цветове. Тялото му бе издължено и имаше шест крака, а над фасетъчните му очи потрепваха подобни на листа антенки, с които вероятно изследваше въздуха.

– Красиво е! – усмихна се златокъдрата девойка.

– Не се привързвай много – предупреди я Отрова.

Миг по-късно Пиперено зрънце разбра какво имаше предвид спътничката ѝ. Пеперудата бе кацнала точно върху паяжината – очевидно

беше неспособна да забележи препятствието с навигационните средства, с които разполагаше, Русокосото момиче затаи дъх, докато изящното създание пристъпваше по нишка, дебела колкото човешки торс. Внезапно то сякаш се стресна от нещо и се наклони встрани, при което крайчето на едното ѝ крило се докосна до лепкавата материя и в следващия момент тялото ѝ бе приковано към паяжината. Красивото насекомо се замая като обезумяло, но всичките му усилия да се освободи бяха напразни.

След броени секунди паякът вече беше върху него. Пиперено зрънце ахна от ужас, когато гигантското, уродливо чудовище изскочи от една пещера в скалната стена и се стрелна по най-близкото влакно към центъра на паяжината, откъдето се прехвърли на разлюляната от отчаяните гърчове на пеперудата нишка. Щом стигна до нея, я обгърна с отвратителните си крайници и безпомощната жертва потръпна рязко, сякаш бе ухапана. В следващите мигове опитите и да се освободи станаха още по-неистови, след което внезапно престанаха. Пътешествениците гледаха с разширени от погнуса очи как паякът омотава плячката си в пашкул, а сетне я прибира под туловището си и я отнася до леговището си за предстоящото угощение. Брам сякаш бе изгубил апетита си.

– Как може да са толкова бързи – измърмори той.

Отрова не изглеждаше толкова разстроена. Разигралата се драма ѝ бе дала идея.

– Да, страшно бързи са и именно поради тази причина няма да минем през гората – каза тя. – Ще ни сграбчат на мига.

– Как тогава ще стигнем до двореца? – попита плахо Пиперено зрънце.

– Ще минем по паяжината – отвърна тъмнокосото момиче.

* * *

От всички възможни места, които си беше представял, Брам никога не бе предполагал, че в зряла възраст ще се озове вкопчен в стръмна скала във Владенията на паяците, а единственото нещо между него и смъртта, очакваща го по върхарите на дърветата, ще бъде чистият планински въздух. Той сипеше клетва след клетва изпод белите си мустаци, но въпреки това продължаваше да пълзи, като стъпваше във всяка възможна цепнатина и се хващаше за всяко ръбче на скалата, и не след дълго дебелото въже на паяжината вече беше на една ръка разстояние пред него.

По щастливо стечение на обстоятелствата едно от масивните бели

влакна бе прикрепено за скалистата стена недалеч от процепа, през който Отрова и спътниците ѝ бяха проникнали в света на паяците.

Тъмнокосата девойка бе изложила в подробности плана си пред Брам и Пиперено зрънце, но той разчиташе и на няколко други фактори, за които не бяха съвсем сигурни. Единият беше колко лепкава бе паяжината всъщност; а другият – колко здрава и издръжлива бе като материя. Имаше и трето неизвестно – кой бе по-търпелив – паякът или мухите, които се опитваха да я избегнат. Ловецът на духове изказа искреното си неодобрение към идеята, но въпреки това се съгласи да участва.

– Аз съм най-добрият катерач от трима ни – беше им казал той. – А от друга страна, колкото по-скоро ви докажа, че от това нищо няма да излезе, толкова по-добре за вас.

Сега Брам стоеше върху скалната издатина и се опитваше да успокои дишането си. Той погледна към Отрова и Пиперено зрънце, които го наблюдаваха съсредоточено от скалния ръб.

– Докосни паяжината! – извика му чернокосата девойка. – Но внимателно! Да не вземеш да ни докараш някой паяк!

Мъжът изруга под нос. За какво ѝ трябваше да споменава това? Ако се стигнеше дотам, щяха да са обречени. Неочаквано в съзнанието на Брам изникна споменът за онова, което му беше казал веднъж един стар менестрел за струните на мандолината – че не вибрират толкова силно, ако ги докоснеш в края. Искаш ли да извлечеш звучен тон от тях, трябва да насочиш вниманието си към средната им част. Ловецът на духове горещо се надяваше, че същата закономерност важи и за паяжините. Брам се протегна предпазливо и положи длан върху нишката. В най-лошия случай, каза си той, щеше да изгуби ръкавицата си. Влакното бе дебело и гъвкаво, но той усещаше невероятната му издръжливост. Лепкавото вещество по повърхността започна да се процежда между пръстите му. Мъжът изчака известно време, след което се опита да отдръпне ръката си. Лепкавата слуз оказа известно съпротивление, но то беше доста под очакванията му. Брам въздъхна облекчено. Навярно субстанцията, покриваща паяжината, бе предназначена да улавя онези крилати създания, напомнящи нощни пеперуди, а те, въпреки размерите си, не притежаваха кой знае каква физическа сила. Той погледна по протежението на нишката, но засега не се виждаха никакви паяци.

– Мисля, че можем да се изкатерим по нея – обяви ловецът на духове. – Но ще се движим бавничко.

Отрова се усмихна триумфиращо.

– Сега използвай ножа си! – извика тя.

Мъжът я изгледа намусено, ала изпълни безмълвно заръката. Трябваше да положи известни усилия, докато успее да забие острието на ножа във влакното, но след това откри, че белезникавата субстанция се бели като стрък целина.

– Как е? – попита чернокосото момиче.

– Мисля, че ще ни свърши работа – отвърна Брам. – Сега да видим дали се разтегля.

Той завърза на кръста си края на тънката нишка, която бе успял да отдели от дебелия ластар, и запълза обратно към скалния ръб, където го чакаха Отрова и Пиперено зрънце. На всеки няколко метра се спираше и издърпваше нишката, за да обели още от нея, и всеки път затаяваше дъх, притеснен да не би обтягането да привлече вниманието на паяка. Противното създание обаче така и не се появи и в крайна сметка ловецът на духове успя да се добере до спътниците си и се отпусна тежко на скалата, докато Отрова размотаваеше трескаво импровизираното въже около кръста му.

– Нито една безумна идея не остава невъзнаградена – отбеляза тя, претегляйки тежестта на лепкавата паешка коприна в ръката си.

– Само в приказките, Отрова – напомни ѝ Брам. – Само в приказките. Не се ли научи да правиш разлика между тях и реалния живот?

– А има ли изобщо такава? – попита момичето. – Хайде, ела тук. Всички ще трябва да дърпаме. И бъдете готови да побегнете във всеки момент.

– И къде да побегнем? – разтревожи се Пиперено зрънце.

– Обратно в процепа – отвърна Отрова. Ловецът на духове и злато-къдрата девойка мълчаливо се хванаха за нишката. Изглеждаха като участници в странен вариант на играта „дърпане на въже“.

– Хайде! – извика момичето с теменужените очи и тримата затеглиха с всички сили паешкото влакно. То се отдели още повече от простиращата се между двореца и скалистата стена паяжина, но не се откъсна. – Отпуснете! – нареди Отрова. – Хайде сега пак обтегнете!

И така те дърпаха, отпуснаха, дърпаха, отпуснаха и всеки път масивната нишка се разлюляваше все повече и повече. Отначало едва доловимо, после малко по-силно и накрая...

Пиперено зрънце извика, когато паякът изскочи от пещерата си и се стрелна към центъра на паяжината, след което се обърна и се понесе към тях с ужасяваща бързина. Пътешествениците обаче бяха пуснали нишката и се бяха притаили в тъмната скална пролука. Щом осмокракото чудовище достигна края на паяжината, то спря и застина

неподвижно. Отблизо бе още по-отблъскващо. Над огромните челюсти блещукаха осем мътночервени очи, подутият му корем бе осеян с твърда черна четина, а всеки от издължените му крайници бе дебел колкото ръката на Брам. Отрова не хранеше и най-малкото съмнение, че ако паякът ги докопаше, щеше да ги убие на мига. Но той не ги докопа. Дори не ги забеляза. Уродливото създание стоеше на едно място и се опитваше да асимилира аномалията с паешкия си мозък. Нещо бе разклатило паяжината му, ала ето, че когато ловецът бе дошъл, от плячката нямаше и следа. Това не беше абсолютен прецедент – все пак от време на време някоя пеперуда успяваше да се отскубне от лепкавата прегръдка на паяжината, обикновено с цената на крайник или част от крилото си, – но това се случваше доста рядко. Въпреки че хищникът бе застинал неподвижно, Отрова усещаше как се измъчва от подозрения. Накрая гнусната твар се оттегли в пещерата си. Щом се скри вътре, тя се обърна към спътниците си.

– Хайде – рече им. – Това беше само началото. – Наведе се и вдигна от земята тънката нишка, която Брам бе отцепил от масивното въже. Другите също последваха примера ѝ.

– Къде е Андерсен? – попита тъмнокосото момиче, тревожейки се да не би котката да ги издаде при следващата поява на паяка.

– Ей, там – отвърна ловецът на духове и посочи към сенките на процепа. Котаракът ги изгледа с леко виновно изражение и Отрова забеляза четирите паешки крака, които стърчаха от устата му и все още потрепваха едва-едва.

– Остани там – нареди му чернокосата девойка, ала четириногият им спътник не се нуждаеше от подобни напомнания.

Тримата напрегнаха мускули и отново задърпаха въжето. Този път паякът изскочи от бърлогата си още при първото разлюляване и пътешествениците отстъпиха в укрытието си тъкмо навреме. Осмокракото създание отново остана без плячка. Както и преди, то застина в готовност над точката, откъдето бяха започнали вибрациите, сякаш изчакваше появата на призрачната пеперуда. В крайна сметка обаче се отказа и се оттегли за пореден път.

Бяха необходими още десетина опита, преди паякът да се откаже. Пиперено зрънце първа забеляза, че осмокракият хищник забавя темпото и на шестия и седмия път се приближи съвсем предпазливо като че ли подозираше, че това е някакъв номер и не искаше да изглежда глупаво. Веднъж пък изчака да престанат да дърпат и тъкмо когато решиха, че този път няма да се появи, изскочи навън с шеметна бързина. Отрова,

Брам и Пиперено зрънце едва успяха да се скрият. От този миг насетне обаче паякът явно бе научил урока си. Каквото и да предизвикваше вибрациите по тази конкретна нишка от паяжината, не беше храна, и следователно не го интересуваше. Те опитаха още шест пъти, след като гигантското членестоного бе престанало да напуска свърталището си, водени само от съображения за сигурност. Покатереха ли се веднъж на паяжината, нямаше къде да се скрият, а появеше ли се паякът тогава, щяха да са мъртви.

– Мисля, че вече е сигурно – каза Отрова, но не можа да скрие нотката на съмнение в гласа си.

Ала Пиперено зрънце поклати глава. Нервите ѝ се бяха обтегли до краен предел от смъртоносната игра с паяка.

– Няма да тръгна! – заяви тя. – Няма да тръгна!

Тъмнокосото момиче положи ръка върху рамото ѝ с изненадваща за нея нежност. В Пиперено зрънце имаше нещо, което смекчаваше избухливостта ѝ и я настройваше закрилнически към златокъдрата девойка. Тя бе толкова боязлива и наивна, че вместо да се изнерви – каквато бе обичайната ѝ реакция – Отрова изпитваше съчувствие към нея. Въпреки обстоятелството, че Пиперено зрънце не бе направила нищо, с което да спечели благоразположението ѝ (с изключение на момента, когато я беше приютила в стаята си), чернокосото момиче я харесваше. Просто не можеше да разбере защо.

– Няма нужда да идваш – рече Отрова. – Дойде с мен дотук и това е напълно достатъчно. – Тя насочи теменужения си поглед към Брам. – Както и ти. – Ловецът на духове понечи да възрази, ала девойката не му даде възможност. – Зная какво ще ми кажеш, но това, което трябва да сторя, е прекалено опасно, за да се подлагаш на този риск. Какъв е смисълът и двамата с теб да бъдем изядени? Освен това си твърде тежък. Ако съм сама, навярно ще имам по-голям шанс да стигна незабелязано до целта, а заедно с теб ще вдигнем тревога по цялата мрежа.

Тя очакваше Брам да я опровергае, но мъжът само въздъхна тежко. Сигурно наистина се страхуваше от онова, което ги очакваше от другата страна на скалистата стена, след като се остави да бъде убеден толкова лесно.

– Постъпи тъй, както смяташ за добре, Отрова – избоботи той.

– Ако загазя, имам кълбото на повелителя на вълшеблените – напомни му тя.

– А как действа то? – попита ловецът на духове. – Не можеш да се довериш на вълшеблена твар! Навярно ще се радва на смъртта ти

повече, отколкото ако се върнеш с онзи кинжал! Напълно е възможно проклетото кълбо да те убие със същата бързина, с която би те умъртвил и този паяк! Вълшеблените са измамници, Отрова, а ти остави живота си в ръцете им!

– Бих искала да имам някакъв избор – въздъхна тя. – Ще внимавам, Брам. Знаеш, че не изгарям от желание да сложа край на живота си.

Мъжът повдигна скептично вежда и погледна към зловещата грамада на двореца на Асинастра.

– Вече не съм много сигурен в това... – промълви той.

* * *

До този момент Отрова смяташе, че свърталището на Скелетната вещица е най-ужасното място, където е стъпвала, ала се оказа, че е сгрещила. Нищо не можеше да се сравнява с момента, когато се изкатери върху нишката на паяжината, простираща се от скалистия рид до двореца на повелителката на паяците. Чувстваше се ужасно незащитна и уязвима. Трябваше да пропълзи по висящата на стотици метри над земята нишка огромното разстояние, което я делеше от палата на Асинастра, и ако междуременно се появише някой паяк, я очакваше отвратителна смърт. Възможно ли бе изобщо да преодолее това разстояние? И струваше ли си да поеме този риск, за да спаси живота на сестра си?

В същото време Отрова си даваше сметка, че не само мисълта за Азалия я подтиква да продължи, а има и още нещо. Натрапчивото чувство, че трябва да довърши онова, което бе започнала. Нямахме друг избор, освен да продължи напред, защото това бе единственият път пред нея. В деня, когато беше избрала да напусне Чайкино, тъмнокосата девойка бе поставила началото на странстването си и вече нищо не можеше да я спре – дори тя самата. Това бе едновременно изгарящо, опияняващо и безразсъдно усещане и Отрова се бе вкопчила в него също тъй здраво, както и в паешката нишка, защото само то не и позволяваше да изпадне в отчаяние.

Самата нишка бе дебела колкото торса на Брам и бе здрава и гъвкава като младо дърво. Ако лежеше на земята, Отрова щеше да мине по нея без никакви затруднения, но тя висеше над виолетово-черната бездна и от двете ѝ страни дебнеше гибел. Ето защо девойката запълзя по гъвкавия ствол на четири крака. Предвидливо бе вързала дългите си коси на плитка, която беше пхнала под яката си, за да предотврати залепването им за паяжината, но за момента това бе сред най-малките ѝ грижи. Лепкавата субстанция бързо се просмука в грубата материя на

дрехите ѝ и в резултат на това всяко движение ѝ костваше немалко усилия. Всеки път, когато отделяше ръка или крак от паешкото влакно, тъмнокосото момиче изтръпваше при мисълта, че уродливото създание веднага ще изскочи от убежището си, привлечено от вибрациите.

Отрова съсредоточи цялото си внимание върху паяжината. Не смееше да погледне нито към леговището на паяка над главата си, нито към дърветата под нея, нито към скалната издатина, откъдето Брам и Пиперено зрънце следяха придвижването ѝ с безмълвен трепет. Всеки миг се разтягаше мъчително във вечността и сякаш бе част от някакво садистично изтезание. Чернокосата девойка докосна сферата в джоба си, за да се увери, че е на мястото си. На тази височина нямаше къде да я строши, каза си тя. Ами ако се счупеше при малко по-силен натиск от нейна страна? Какво ли щеше да се случи тогава?

Въпроси, въпроси... В момента обаче нямаше никаква полза от тях, защото помощта бе далеч, долу се простираше необятна пропаст, а дворецът изглеждаше по-голям и застрашителен отвсякога с оплетените си в паяжини кули, които се извисяваха в нощното небе. Никога досега Отрова не се бе чувствала толкова самотна.

Въпреки всичко девойката продължаваше напред, като се спираше на всеки няколко метра след по-резките движения, от които нишката започваше да трепери. Тя не смееше да откъсне взор от лепнещата бяла материя, защото се боеше да не зърне приближаващия се към нея паяк. Самото лепило ѝ вдъхваше лъжливо чувство за сигурност, но добре знаеше, че падне ли, изобщо нямаше да е достатъчно, за да я удържи.

– Отрова!

Внезапно чу името си. Това бе гласът на Пиперено зрънце и тонът ѝ издаваше, че не я чака нищо добро. Момичето с теменужените очи се обърна и видя, че златокъдрата девойка сочи нещо с ръка.

Още една пеперуда прърхаше лениво в нощния въздух над двореца.

Отрова изтри потта, избила над устните ѝ, с опакото на дланта си, след което прецени оставащото разстояние. Твърде далече. Бе изминала около три четвърти от пътя до палата, което означаваше, че имаше да пълзи още доста време. От друга страна, все пак вече различаваше счупените прозорци и обелената мазилка на кулите, издигащи се от двете ѝ страни, а отпред се виждаха и други нишки, които се съединяваха с тази, по която пълзеше. Дали щеше да стигне поне до някоя от кулите?

Не. Не смееше и да помръдне. Погледът ѝ бе попаднал върху пещерата в скалната стена и тя бе зърнала онова, от което се страхуваше най-много. Многокракият хищник се бе притаил до входа на скривалището

си, а осемте му очи се взираха в рещата се пеперуда, която се приближаваше все по-близо и по-близо. Все по-близо до Отрова.

Изведнъж ѝ се прииска да стане малка и невидима, но крилатото създание вече я бе забелязало и явно изгаряше от любопитство да разбере що за твар представлява. Чернокосата девойка нямаше никаква представа с какво се хранеха тези гигантски нощни пеперуди, ала подозираше, че изглежда доста апетитна хапка, което автоматично означаваше проблем, ако и тези насекоми бяха хищници. От друга страна, ако пеперудата допуснеше грешката да залепне за паяжината и вибрациите привлячаха вниманието на паяка, той щеше да изяде и нея. Искаше ѝ се да изкрещи, за да изплаши пеперудата, но в същото време си даваше сметка, че така ще привлече вниманието на осмокраката гадина. Оставаше ѝ само едно – да стои неподвижно и да чака.

Летящото създание вече се бе приближило на такова разстояние, че Отрова усещаше полъха от движението на ефирните му крилца. Шестте му крайника потрепериха, а фасетъчните му очи я наблюдаваха с такова любопитство, че сякаш всеки миг щяха да изскочат от орбитите си. Отсъствието на зъбата паст ни най-малко не я успокои. Насекомото бе достатъчно голямо, за да я вдигне във въздуха и да я отнесе, където си поиска. В този миг Отрова си спомни колко крехки изглеждаха тези създания и как не можеха да се изтръгнат от лепнештата хватка на паяжината.

Хрумна ѝ идея. Тя протегна ръка към торбата, висяща на гърба ѝ, и извади оттам първото, което напипа – една ябълка. Щом пеперудата се спусна пред нея и треперещите ѝ антени едва не я докоснаха, девойката запрати ябълката с всичка сила към нея.

Ефектът беше поразителен. Плодът разкъса крилото на натрапника с необичайна лекота, сякаш мина през хартиен параван. Насекомото нададе отчаян вопъл и отстъпи назад, като размахваше отчаяно криле, а Отрова трябваше да се вкопчи в нишката, за да не падне. Нараняването обаче явно бе твърде сериозно и бе нарушило драстично летателните способности на пеперудата. Тя започна да кръжи бясно, без да може да набере височина, и в края на краищата се връза в паяжината на известно разстояние от момичето. Паякът изскочи светкавично от свърталището си, твърдо решен да не изпусне тази плячка. Отрова едва се удържа да не извика, когато забеляза как чудовищната твар се приближава към нея с характерната за вида си зловеща походка. Само след миг тя вече се бе вкопчила в зловещата пеперуда, забивайки отново и отново отровните си челюсти в потръпващата ѝ плът. След краткотрайна съпротива жертвата се предаде и прие безропотно съдбата си.

За разлика отпреди обаче, сега паякът не омота като пашкул безжизнената си плячка, а зае онази поза, която Отрова и спътниците ѝ бяха зърнали по време на наблюденията си. Сякаш се бе замислил над нещо или бе напрегнал до крайност сетивата си, за да долови нечие чуждо присъствие. Изгърбен над мъртвото туловище на пеперудата, стъпил на няколко различни нишки, паякът стоеше неподвижно и чакаше. „Знае, че съм тук, помисли си Отрова и усети надигашия се пристъп на паника. Знае... или най-малкото подозира за присъствието ми.“

Дали можеше да я види? Девојката се съмняваше, че има добро зрение, – все пак не бе успял да ги забележи, когато се криеха в процеп, – но какво щеше да прави, ако гадината усещаше присъствието и? Виж, това бе съвсем друга работа. Хищникът със сигурност долавяше, че нещо с паяжината му не бе наред.

Многокраката твар бавно се обърна и стомахът на Отрова се сви от страх, когато чудовището отново застина като статуя, но този път с уродливата си глава, обърната към нея.

Огромните му челюсти се отваряха и затваряха във въздуха, а осемте му очи бяха вперили безизразния си поглед в нея.

Момичето замря неподвижно и затаи дъх. Нещо привличаше вниманието му. Но какво? Изведнъж отговорът изникна с ужасяваща увереност в съзнанието ѝ. Биенето на сърцето ѝ. Ако можеше да се справи с това, да успокои сърцето си, което туптеше тъй, сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ... Страшилището се намираше съвсем близо и усещаше забързания тропот на пулса ѝ чрез паяжината. Отрова никога не си бе представяла, че ще бъде предадена от биенето на собственото си сърце.

Не биваше обаче да забравя, че това бе приглушен и необичаен звук за уродливото същество. Освен това жертвата не се мятеше като обезумяла в усилията си да се освободи от лепкавата прегръдка на мрежата. Изпълнен с колебания заради противоречивата информация, предоставена от сетивата му, паякът пропълзя още по-близо и тъмнокосата девојка трябваше да положи сериозни усилия, за да потисне вика си. Сега чудовището се намираше само на няколко метра от нея и тя виждаше четината по изпъкналия му търбух и острите краища на челюстите му. Пръстите ѝ се стрелнаха към миниатюрната сфера в джоба ѝ, ала страхът не ѝ позволяваше да се възползва от нея. Ейлтар ѝ бе казал да я строши едва когато се сдобие с кинжала. Как можеше да наруши инструкциите му, при положение че дори не знаеше как точно функционира кълбото?

– Хей! – разнесе се някъде отдалеч гласът на Брам. – Хей, ти! Ела

насам!

В същия миг ловецът на духове и Пиперено зрънце започнаха да дърпат тънката нишка, която ги съединяваше със ствола, по който пълзеше Отрова. Паякът се надигна и се стрелна напред. Тъмнокосото момиче за малко да изкрещи, когато го видя да се носи към нея със светкавична бързина... и в следващата секунда вече бе далеч. Отвратителната твар бе минала над нея, докато девойката лежеше вкопчена в нишката и трепереше от ужас.

Отрова се надигна, съзнавайки, че това е единственият ѝ шанс, преди паякът да се върне. Вдясно и вляво от нея се издигаха две кули, чийто порутен вид свидетелстваше за упадък и разруха. Тя мобилизира всичките си сили и запълзя напред толкова бързо, колкото можеше, без да се притеснява дали ще бъде забелязана, или не. Целта ѝ беше тесният счупен прозорец, под който се простираше нишката, по която се движеше. Чернокосото момиче хвърли бърз поглед към паяка, който бе стигнал до скалистата стена само за да открие, че отново са го измамили и там няма нищичко. Ала докато лазеше по лепкавия ствол, Отрова забеляза, че страшилището се обръща към нея. Този път вибрациите не можеха да се сбъркат – усилията ѝ да се придвижва с максимална бързина разклащаха паяжината досущ като попаднала в лепкавия ѝ капан жертва.

– Отрова! Той идва към теб! – изкрещи Пиперено зрънце.

Обзета от отчаяние и ужас, чернокосата девойка рязко се изправи. Да попадне в челюстите на паяка беше къде-къде по-отвратително от падането в страховитата пропаст, ето защо тя побягна по дебелия ствол. Подметките на обувката ѝ залепваха за повърхността му, но поне бе достатъчно широк, че да не падне в бездната.

Докато бягаше, Отрова усещаше пружинирането: на паяжината под стъпките си, чуваше писъците на Пиперено зрънце и усещаше как огромното черно туловище на хищника се носи зад нея, скъсявайки разстоянието помежду им със смразяваща бързина.

Когато прецени, че не може да рискува повече, тя се хвърли към напъбената паст на счупения прозорец, а миг по-късно отекна силен удар – това бе паякът, който не бе могъл да се спре навреме, увлечен от гонитбата на жертвата си. Докато летеше във въздуха, девойката затаи дъх от страх, защото не знаеше какво я очаква от другата страна на прозореца. Ами ако там имаше бездънна пропаст или стръмно стълбище, където можеше с лекота да си строши врата или да изпочупи костите си? В следващата секунда тялото ѝ се удари в пода с такава сила, че Отрова

остана без дъх, пред очите ѝ закръжиха звезди и тя изгуби съзнание.

ГОСПОДАРКАТА НА ПАЯЖИНИТЕ

Когато се събуди, от паяка нямаше и следа. Отрова надигна глава от студения каменен под и оправи дългите си черни кичури, които незамайно как бяха попаднали в устата ѝ. Първата ѝ реакция беше на изумление, а после, когато облакът, надвиснал над паметта и, се разсея, изпита истинско облекчение. Помещението, където се намираще, бе тъмно, пусто и осяено с паяжини. По остатъците от изпочупената мебелировка се бяха настанили всевъзможни паякообразни гадини, но за щастие поне имаха нормални размери, за разлика от чудовището, което за малко да отнеме живота ѝ, преди да се озове тук.

Девојката се надигна на лакти и потрепери от болка. Колко време всъщност бе прекарала в безсъзнание? В ребрата си усещаше изгаряща болка, освен това имаше чувството, че са станали ужасно чупливи и ще се прекършат и при най-нежния досег. На пода се виждаше тънка дияр засъхнала кръв, която най-вероятно се дължеше на стъклото, където бе порязала бедрото си. Каза си, че трябва да се смята за щастливка, защото се бе отървала толкова леко. Бързата проверка разкри, че сферата в джоба ѝ също е непокътната, което само по себе си бе едно малко чудо.

Отрова изтупа прахта от дрехите си и прегледа ръцете и краката си за други наранявания. За щастие, нямаше нищо по-сериозно, обаче с досада констатира, че роклята ѝ се е скъсала. Да, дрехата си беше груба, стара и неудобна, но въпреки това ѝ стана неприятно, че се е повредила.

„Е, помисли си философски момичето, колкото по-скоро намеря този кинжал, толкова по-бързо ще се махна оттук.“

Тя разкърши рамене, за да раздвижи схванатите си мускули, и реши да се поразходи наоколо, за да проучи обстановката.

Не ѝ трябваше много време, за да разбере, че дворецът на Асинастра е потънал в руини – и то запустели руини. В продължение на часове тя броди по коридорите и проходите и съзираше единствено порутени стени, избелели гоблени, старинни мебели и паяжини, паяжини, паяжини. Отначало напредваше бавно и предпазливо – пристъпваше едва ли не на пръсти и надзърташе във всяка стая, преди да влезе вътре, – но сетне стана по-уверена и престана да се крие от онова, което и без това го нямаше. В крайна сметка девојката дори изгуби надежда, че ще срещне когото и да било, и едва се сдържаше да не извика в желанието си да разсее самотата си.

В същото време навсякъде гъмжеше от паяци – големи, малки, отровни и безобидни, те или се криеха, или съскаха заплашително. Отрова обаче бе свикнала с осмокраките гадини и дори смъртоносните Сред тях не я тревожеха особено. Все пак бе израснала в Черните блата, където почти всички живи твари бяха отровни. Човек просто трябваше да знае как да ги избягва или как да се справи с тях, ако пътищата им се пресекат.

„Толкова много паяци. Но къде тогава са мухите?“, зачуди се момичето.

Странно. Още от деня, когато бе напуснала Чайкино, имаше твърде много неща, които не се връзваха. Гатанките на Миногий, които сякаш бяха излезли от някоя вълшеблена приказка, Мрачин със загадъчните му брътвежи и изявлението му, че не е ял през последните сто години... Разбира се, странният вдичар можеше просто да си е изгубил ума, както и Миногий, ала и двамата знаеха доста неща. И двамата я уговаряха с мъгливи намеци да се откаже от пътешествието си; и двамата се явяваха примери за това какво се случва, когато човек дръзне да промени установеното си място в света. В същото време и Мрачин, и Миногий проявяваха необичайна неохота, когато им зададеше въпроси, изискващи пряк и недвусмислен отговор.

И ето че сега, на това странно място, където имаше милиони паяци и нито една муха, Отрова си зададе следния въпрос: с какво се хранеха осмокраките хищници? Тя си спомни думите на Мрачин за Йерофанта и за това как тази мистериозна личност не си дала достатъчно труд да обмисли с какво ще се храни зеленокожият риболовец. Какъв всъщност беше този Йерофант и защо Мрачин вярваше, че разполага с властта да диктува какво да яде клетото жабоподобно създание? Възможно ли бе загадката с паяците и мухите да има същия отговор? Или Отрова бе пропуснала нещо? И по какъв начин всичко това се отнасяше към нея?

Прекалено много въпроси. Сега най-важното бе да се справи с непосредствените си задачи и с онова, което я заобикаляше – поразителният нов свят, където бе пристъпила само преди няколко седмици. Наистина ли беше минало толкова време? Явно Брам беше прав – времето във Вълшеблените владения наистина не течеше като времето в света на хората. Ами ако Лайкучка и баща ѝ вече бяха умрели от старост за тези няколко часа, които бе прекарала във Владенията на паяците? И тази мисъл бе само една от многото, които заплашваха да сринат разсъдъка ѝ.

Не. Не трябваше да си мисли какво става в момента у дома.

Можеше ли да е сигурна например, че посланието, което бе предала на онази начумерена девойка, беше стигнало до Чайкино? Отрова бе доверила тези няколко думи на съвършено непознат човек. Ами ако баща ѝ така и не узнаеше защо голямата му дъщеря е напуснала дома си, дали ще се върне и поради каква причина им е оставила онзи уродлив подхвърленик, за когото двамата с Лайкучка да се грижат до края на дните си?

Азалия. Трябваше да мисли само за Азалия. Това беше целта на пътешествието ѝ и единствената причина, поради която бе дръзнала да напусне мочурищата и да се отправи на път. Защото искаше да върне сестричката си.

Тъмнокосата девойка реши да си откъдне за малко и приседна на каменния под, изваждайки една ябълка от вързопа си. Част от нея съжаляваше, заедно бе пожертвала предишната, но сетне си напомни, че в крайна сметка се бе отървала невредима и от пеперудата, и от паяка, а това беше важното в случая. Единствените звуци, нарушаващи призрачното безмълвие на пустия дворец, бяха приглушеното ѝ дъвчене и едва доловимото шумолене на дрехите ѝ. Сякаш бе останала съвсем сама на света. Чувстваше се самотна... и изгубена.

Когато изяде ябълката, Отрова се изправи и продължи напред. Странно, ала не ѝ се спеше, въпреки че през последните няколко дни почти не бе мигнала. Още един признак за изкривения ход на времето извън границите на Човешките владения. Тя се замисли колко ли още трябваше да се скита из тези сумрачни зали, докато най-накрая открие нещо? А имаше ли изобщо нещо за откриване? Дали кинжалът на Ейлтар беше тук? Ами повелителката Асинастра?

Ала ето, че след няколко часа Отрова намери нещо, макар че дори тя самата не бе в състояние да каже какво представлява.

Девойката тъкмо бе започнала да отчупва парченца от мебелите и да ги нарежда заедно с каменните отломки от стените в центъра на всяко помещение, откъдето минаваше, за да маркира пътя, по който бе дошла, защото не можеше да се отърве от натрапчивото чувство, че се върти в кръг. Очевидно това усещане бе плод единствено на въображението ѝ, тъй като нито веднъж не се натъкна на останените от нея следи. Това обаче ѝ подежда угнетяващо, понеже разбра колко голям е всъщност дворецът. Тя се изкачи по множество вити стълби и премина през голям брой помещения и коридори, докато не откри мъртвата жена.

Поне изглеждаше мъртва. Чернокосото момиче не можеше да каже със сигурност и се боеше да се довери на очите си. Цялото тяло на

жената бе покрито с паяжини, от което следваше, че от доста дълго време е в състояние на пълна неподвижност. Мъртвата седеше на огромен дървен трон, ръцете ѝ бяха положени на подлакътниците, краката ѝ бяха разтворени, а горната част на тялото ѝ бе приведена леко напред. Бе облечена с бяла рокля, изпокъсана и посивяла от старост, а под дългите мръсни коси, паднали пред лицето ѝ, се забелязваше воал, който скриваше чертите ѝ от челото до брадичката. Най-смустващ от всичко обаче, бе подутият ѝ корем. Жива или мъртва, жената явно се намираше в последните месеци на бременността си.

Самото помещение бе осеяно с древни съкровища. Отрова дори имаше чувството, че някой бе обиколил целия палат и бе събрал всичко, което представляваше някаква ценност, след което го беше донесъл тук. Ако преди девойката не бе успяла да намери нищо по-интересно от старинно писалище, тук я очакваше цяло състояние, оставено на произвола на съдбата. В ъглите се валяха внушителни доспехи; великолепни мечове бяха предадени в плен на ръждата; картини в златни рамки бяха избелели и покрити с плесен, а цели купища монети бяха позеленели от времето. И всичко това бе покрито от паяжини – десетки паяжини, въпреки че не се виждаше нито един паяк. Момичето до такава степен бе привикнало с резките движения на многокраките обитатели на двореца, че отсъствието им ѝ се стори не само озадачаващо, но и обезпокоително.

Тогава погледът ѝ се спря на нещо, от което сърцето ѝ подскочи. Кинжал с раздвоен връх, досущ като змийски език. Макар и потъмняло, оръжието не бе покрито с ръжда и стърчеше изпод забралото на един рогат шлем, омотан в порядъчно количество паяжини. Отрова не се усъмни и за миг, че най-накрая бе намерила това, заради което бе дошла в света на паяците – кинжала на Ейлтар.

Тя отправи бърз поглед към трупа на трона, преди кинжалът отново да привлече вниманието ѝ. Девойката прекоси на пръсти тъмното помещение, неспособна да прогони опасенията си, че и най-тихият звук ще пробуди покойницата от мъртвешкия ѝ сън. Нездравото любопитство едва не я накара да се пресегне и да докосне съсухрената ръка на жената, за да се убеди, че тя не представлява заплаха, ала детето, което продължаваше да живее в сърцето на Отрова, не ѝ позволи да направи това. Ами ако мъртвата внезапно се изправеше и се хвърлеше отгоре ѝ? „Забрави за нея, каза си девойката. Вземи кинжала.“ Тя прилекна до купчината доспехи в ъгъла. Белите нишки на паяжините, които ги покриваха, ги свързваха като дебели сухожилия, а раздвоеното острие на кинжала стърчеше изпод забралото на шлема. Неспособна да потисне страха си,

Отрова погледна още веднъж към неподвижната фигура на трона, след което хвана с едната си ръка шлема, а с другата бръкна в противната лепкава маса, изпълнила вътрешността му. Стомахът ѝ се сви от отвращение при мисълта, че ядосаните многокраки обитатели на доспехите ще пропълызат по ръцете ѝ и ще залазят из косите ѝ, ала нищо подобно не се случи. Пръстите ѝ напипаха ръкохватката на кинжала и девойката го извади без проблеми, при това, без да вдигне никакъв шум. Доволна, тя го повъртя в ръцете си в продължение на няколко секунди, след което се изправи с въздишка на облекчение и се обърна. Тронът беше празен.

Отрова почувства как кръвта изстива в жилите ѝ. Съвсем нормална реакция при сблъсък с отсъствието на нещо, което не може да изчезне само. Там, където бе седяла съсухрената жена, сега зееше огромна дупка в паяжините. Паниката я сграбчи в хватката си, а дълбоко вкорененият страх на всички хора от мъртъвците я прониза на подсъзнателно ниво. Девойката се озърна отчаяно наоколо, но в помещението не се виждаше никаква следа от господарката на трона. Озадачена, Отрова заотстъпва изплашено назад, при което се подхлъзна на една каменна плоча и падна по гръб, притваряйки инстинктивно очи; но пълната с дрехи и храна торба, висяща на гърба ѝ, смекчи удара, в резултат, на което тя почти не изпита болка. В следващия момент обаче девойката отвори очи и изкрещя.

Мъртвата жена беше на тавана. Костеливите ѝ пръсти се бяха впили в камъните и я придържаха с такава лекота, сякаш покойницата пълзеше на четири крака по земята. Тя бе извърнала главата си назад под невъзможен ъгъл и сплъстените ѝ коси висяха над мръсния воал. Самият воал вече не прикриваше лицето ѝ и Отрова забеляза, че очите на неживата приличаха на черни перли – досущ като очите на подхвърленика, който бе оставила в Чайкино. Тя усещаше ужасното бреме на този взор, който буквално я бе приковал на мястото ѝ. Внезапно покойницата разпери пръсти и полетя като камък надолу. Всичките инстинкти на Отрова закрещяха, че трябва да се хвърли встрани или поне закрие лицето си с ръце, ала момичето не помръдва дори и на сантиметър. И последната искрица живот сякаш бе напуснала мускулите ѝ. Жената се приземи леко на пръстите на ръцете и краката си, при което лицето ѝ се оказа на милиметри от очите на девойката, а подутият ѝ корем се притисна до лежащото ѝ възник тяло. Отрова трепереше неудържимо от ужас, но не можеше да стори нищо, за да отвърне взор от тези черни, празни, безизразни очи, които я бяха парализирали.

„граби-и-ител...“

Гласът беше отвратителен – не глас, а продран хрип, странен и жу-жаш, сякаш излизаше от уста, която не бе приспособена за човешка реч. Диханието ѝ вонеше на разложение и нещо парливо. Косите ѝ падаха върху лицето на Отрова и оставяха по кожата ѝ прашни паяжинки. Внезапно девойката осъзна с ужасяваща увереност, че кошмарното създание, с което се бе сблъскала, е самата повелителка Асинастра, пред която беше безсилна.

„съпругът ми каза“ „за нея ли?“ „за нея“ „повелителката знаеше, че ще дойдеш“ „аз?“ „аз, повелителката на паяжините“

Отрова едва долови тези думи, защото погледът ѝ бе прикован в черната бездна на тези чудовищни очи, чийто взор сякаш проникваше вътре в нея и я лишаваше от способността да направи и най-малкото движение. Единственото, което чуваше, беше бесния ритъм на изреченията, състоящи се от въпроси и отговори. Шизофреничният разговор, който Асинастра явно водеше сама със себе си.

„а съпругът ми не смее да дойде тук“ „той знае какво ще направи повелителката“ „да, знае“ „а когато се роди наследникът“ „няма ли да е чудесен“ „да, чудесен наследник на владенията“

Съпруг? До този момент смисълът на казаното убягваше на Отрова, но за какъв съпруг все пак ставаше дума?

„съпругът ми охранява двореца“ – промълви Асинастра, сякаш прочете мислите ѝ. – *„той ме дари с дете“*

Момичето се опита да поклати потресено глава, когато разбра всичко, но мускулите ѝ само потрепнаха лекичко. Възможно ли бе да има предвид онова чудовище отвън? Възможно ли бе да говори за гигантския паяк?

В този миг повелителката на паяците я хвана за ръката и допря дланта ѝ до подутия си корем. Девойката понечи да се възпротиви, ала нямаше никакви сили, докато чудовищната жена се взираше в очите ѝ. Отначало Отрова не почувства нищо. В следващия момент обаче, нещо отблъскващо замърда под избелялата рокля и под кожата – нещо голямо, мъхнато и многокрако. Момичето усети как от очите ѝ бликват сълзи на ужас и безсилие. Накрая Асинастра я пусна и ръката ѝ тупна безжизнено на земята.

„дете“

Дори и да не беше парализирана, Отрова пак не би могла да каже каквото и да било.

„тя иска кинжала“ – изхриптя повелителката и девойката си спомни, че оръжието все още бе в ръката ѝ, макар и да не можеше да го

използва. „*нашият кинжал?*“ „*моят кинжал*“ „*за какво ѝ е?*“ „*тя не знае*“ „*може и да знае*“ „*знаеш ли?*“

Мълчанието, което последва след този едва дочут диалог, накара Отрова да разбере, че последният въпрос бе адресиран към нея, но дори и да искаше, не можеше да отговори.

„*кой я е изпратил?*“ „*кой те изпрати?*“

Девојката отново се опита да изтръгне някакъв отговор от устата си и този път Асинастра сякаш осъзна какъв беше проблемът. Тя присви очи и Отрова почувства, че гърлото ѝ се разхлабва леко.

„*говори*“

Момичето си пое дълбоко дъх.

„*говори!*“

– Искам аудиенция – изхъхри тя. – По закона на Амрей.

Кошмарната жена изкрещя злобно и отскочи като ужилена настра-ни. Освободена от парализиращ взор на повелителката, Отрова усети как контролът върху двигателните функции на тялото и се завръща. Тя се надигна бавно от земята и се изправи на разтрепераните си крака, докато Асинастра сновеше ядосано из помещението и съскаше.

„*тя иска аудиенция*“ „*по закона?*“ „*по закона!*“

– И вие не можете да ми причините вреда – каза девојката, спомяйки си думите на Драскин. – Гаранцията е вашата чест.

„*о, тя се мисли за много умна*“ „*за страшно умна*“ „*но изобщо не е толкова умна*“ „*ние можем да почакаме*“ „*аз мога да почакам*“ „*докато свърши аудиенцията*“ „*а после повелителката ще получи своето*“

Ала Отрова нямаше никакво намерение да се държа на това място дори и миг повече. Като продължаваше да държи двуострия кинжал в едната си ръка, тя бръкна с другата в джоба си и извади оттам малката сфера – студената, черна сфера, която ѝ беше дал Ейлтар. В този момент гласът на Брам прозвуча в съзнанието ѝ със силата на сбъднато пророчество: „Напълно е възможно проклетото кълбо да те убие със същата бързина, с която би те умъртвил и този паяк! Вълшеблените са измамници, Отрова, а ти остави живота си в ръцете им!“

„*какво имаш там?*“ – изхриптя Асинастра, взирайки се в нея през завесата на сплъстените си коси. – „*какво има тя там?*“

Девојката нямаше никакъв избор. Вдигна миниатюрното кълбо над главата си и във внезапен пристъп на ярост реши, че трябва да се отплати на Ейлтар за всичко, което ѝ беше причинил досега. Ето защо събра цялата си смелост и заяви:

– Повелителко Асинастра, аз съм изпратена тук от повелителя на

вълшеблените създания.

„ейлтар!“ „ейлтар!“ – нададе хрипящия си вопъл господарката на паяците. – „грабител!“ „граби-и-и...“

Ала Отрова не чу нищо повече от думите и защото вече бе запратила черната сфера към каменния под. Кълбото се строши на стотици парченца и от него изригна мрак, който погълна момичето и заглуши дрезгавите писъци на господарката на паяжините.

НЕПРИЯТНОСТИ С ВЪЛШЕВЛЕНИТЕ СЪЗДАНИЯ

Когато Отрова дойде на себе си, пред погледа ѝ се разкри разкошно обзаведена стая.

Девојката примигна. Трябваша ѝ няколко секунди, за да преодолее изненадата си, и още малко време, докато осъзнае къде се намира. Накрая разпозна обстановката – това бе дворецът на повелителя на вълшеблените създания. Андерсен измяука до краката ѝ.

– О, с теб всичко е наред! – възкликна радостно Пиперено зрънце и се хвърли на врата ѝ.

Отрова я прегърна нежно, докато мислите ѝ се опитваха да подредят последните събития. Сферата ги бе пренесла обратно във Вълшеблените владения, но по-важното беше, че ги бе събрала отново заедно. Брам също беше тук и ако съдеше по вида му, не се радваше особено на обстоятелството, че светът внезапно се е преобърнал надолу с главата. Той подръпваше крайчеца на мустака си и се опитваше да изглежда спокоен, но Отрова знаеше, че се мъчи да преодолее шока от внезапното пренасяне от едно Владение в друго.

Внезапно тъмнокосата девојка усети как тежкото бреме на тревогата се вдига от душата ѝ. До последния момент се бе страхувала, че Ейлтар ще ги измами. Колкото и странно да звучеше обаче, явно повелителят не ги беше излъгал. Въпреки че я бе измъчил подобаващо с категоричния си отказ да ѝ обясни действията на сферата – нещо, което Отрова нямаше да забрави скоро, – именно неговият дар я бе спасил. Нищо чудно, че ѝ бе забранил да използва подаръка, преди да се сдобие с кинжала. Ейлтар изобщо не се интересуваше дали момичето ще оцелее, или не; единственото, което искаше, бе да получи онова, за което я бе изпратил в царството на паяците.

Вратата на помещението се отвори и вътре влетя Драскин, съпроводан от обичайната тълпа дяволчета, които непрекъснато му докладваха или го разпитваха за нещо. Както и преди, секретарят изстрелваше заповед след заповед към тях, а щом се приближи до хората, само махна с ръка и шумната му свита побърза да напусне залата.

Писарят се усмихна широко, при което разкри острите си зъби, приглади назад косата си и протегна ръка.

– Предполагам, че имате нещо за повелителя Ейлтар? – обърна се той към Отрова.

Чернокосото момиче сведе поглед към кинжала, който държеше в ръката си.

– Къде е той? – попита тя.

Усмивката на Драскин потрепери леко по краищата.

– Готви се за изключително важно съвещание – гласеше отговорът му.

– Тогава му предай, че искам да върне сестра ми, преди да му дам каквото и да било – заяви Отрова.

– Човешко отроче, ти май не разбираш – процеди секретарят през зъби. – В двореца току-що пристигнаха трима повелители, представящи три Владения – всеки със своята свита, капризи и прищевки, – а аз трябва да угодя на всички! Сега съзнаваш ли колко съм зает?

– В такъв случай не смея да те задържа – рече любезно, но твърдо девойката. – Кажу ми на Ейлтар, че ще почакаме, докато се освободи, и тогава ще обсъдим сделката.

Писарят изсумтя.

– Глупаво момиче! Вие, човечите, наистина страдате от мания за величие! Намирате се във Вълшеблените владения, кралството на моя господар. Тук не можете да предявявате никакви претенции!

Той вдигна ръка и в същия миг там се появи кинжалът с раздвоения връх, а под пръстите на Отрова остана само въздух. Тя сведе очи и се вгледа недоумяващо в празната си длан. Драскин се завъртя на пети и закричи към вратата.

– Ще чакате тук, докато повелителят ми не реши какво да прави с вас – нареди писарят, след което затвори вратата и пътешествениците чуха превъртането на ключ в ключалката.

– Гледай ти – въздъхна Пиперено зрънце в настъпилата тишина. – Това си беше грубичко.

– Щял да решава какво да прави с нас – подхвърли намусено ловецът на духове. – Това не ми харесва. Имам чувството, че някой тук не си пада много-много по честните сделки.

– И аз съм на твоето мнение, Брам – отбеляза Отрова и се огледа наоколо. – И започвам да си мисля, че ще е най-добре да сме се махнали оттук, когато Драскин се върне.

– Сигурна ли си? – попита Пиперено зрънце. – Ами ако повелителят наистина възнамерява да върне сестра ти?

– След всичко, което преживях, за него ще бъде най-добре наистина да го направи – изтъкна тъмнокосата девойка. – Просто ще бъде по-спокойна, ако не стоим заключени тук. Мисля си, че трябва да излезем и

да потърсим Ейлтар. Не искам да си въобразява, че може да ни разиграва както си ще. Той ми е длъжник.

Брам и Пиперено зрънце си размениха притеснени погледи зад гърба на Отрова. И двамата се съмняваха, че повелителят на вълшеблените създания ще спази обещанието си, но в същото време познаваха добре спътничката си, за да не изрекат това на глас.

Чернокосото момиче натисна дръжката на вратата – най-вече, защото не можеше да измисли нищо по-добро, а не, защото се надяваше, че това ще доведе до някакъв резултат, – след което отново огледа внимателно стаята. Въпреки разкошното обзавеждане, помещението изглеждаше добре подсигурано срещу нежеланите бягства на обитателите си. Единственият друг изход освен вратата бе малкият сводест прозорец, откъдето се откриваше панорамен изглед към Владенията. Пиперено зрънце вече бе застанала до него и се вираше навън. Отрова се досети какво ще каже златокъдрата девойка още преди да е отворила устата си.

– Страшно високо е – съобщи тя. – Но има перваз.

– Перваз ли? – Чернокосото момиче се завтече към нея и побърза да надникне навън, ала надеждите ѝ бяха попарени на мига. Онова, което Пиперено зрънце бе нарекла перваз, не беше нищо повече от декоративен корниз, широк няколко сантиметра, който опасваше кулата и се изгубваше от поглед. Отрова се загледа към приказно красивата езерна долина и потъна в размисъл.

– Може би по-нататък ще има и други прозорци – предположи русото девойче.

Отрова въздъхна примирено. Пиперено зрънце имаше невероятния талант винаги да пропуска най-важното.

– Напълно е възможно – каза, – но какво значение има това, ако не можем да стигнем до тях?

– Ние наистина не можем – отбеляза златокъдрата девойка. – Но виж, Андерсен...

Очите на тримата мигом се обърнаха към котарака и без да е слушал разговора им, той веднага разбра, че изведнъж се е превърнал в център на внимание. Засрамен от подобен интерес към персоната си, Андерсен внезапно се почувства неловко и се сви в най-близкия ъгъл.

– Ще можеш ли? – попита го Отрова. – Да минеш по перваза? – Тя почти бе свикнала да разговаря с Андерсен така, сякаш бе човек, а не животно.

Котаракът започна да ближе гордо лапичките си и да приглажда

козината на главата си, преструвайки се, че цялото му внимание е погълнато от това занятие. Отрова хвърли въпросителен поглед към Пиперено зрънце, но русото момиче само вдигна рамене, сякаш искаше да каже: „е, нали го знаеш какъв е“. В крайна сметка, когато реши, че е чакал достатъчно дълго, Андерсен скочи на перваза на прозореца и погледна надолу към бездната, след което обърна муцунка към Отрова. Трудно е човек да си представи, че погледът на един котарак може да изрази дълбоко съмнение в успеха на начинанието, но точно това вида тъмнокосата девойка в очите му. При това с такава яснота, сякаш любимецът на Пиперено зрънце бе отворил устата си и беше казал: „Ти наистина ли очакваш да направиш това?“

– Е, ако не можеш, ще потърсим някакъв друг начин – разпери ръце Отрова.

Котаракът изглеждаше засегнат. И как нямаше да е засегнат – котките са пословични с гордостта си. Той протегна предпазливо лапа към корнизата и с един грациозен скок се озова там. Чернокосото момиче можеше да се закълне, че преди да предприеме опасната си маневра, котаракът поклати глава като че ли казваше: „Не мога да повярвам, че правиш това.“ Пиперено зрънце хапеше разтревожено долната си устна, неспособна да скрие притеснението си.

– Надявам се, че нищо няма да му се случи – промълви тя.

Отрова се опита да намери някакви искрени и успокояващи думи, ала любезността не беше сред най-силните и страни. Тя беше пълна противоположност на Пиперено зрънце – там, където златокъдрата девойка бе глупавичка, безпомощна и до болка наивна, момичето с теменужните очи проявяваше твърдост, подозрителност и инициатива. В същото време се чувстваше едва ли не задължена да защитава Пиперено зрънце, сякаш й беше кръвна сестра, и се измъчваше от смътно чувство за вина, задето за малко не я бе изоставила в бърлогата на Мийб. Сега Отрова се чувстваше отговорна за нея, понеже я бе освободила от мрачното робство при Скелетната вещица и я бе извела до светлината. Освен това златокъдрата девойка се нуждаеше от някой, който да се грижи за нея, и тъмнокосото момиче бе открило, че колкото и странно да звучи, ролята на закрилница й допаднаше. Ала въпросът не се изчерпваше само с това. Отрова завиждаше на жизнерадостния, лъчезарен нрав на Пиперено зрънце, както и на нейната невинност и чистота. Самата тя бе израснала в затътените сумрачни дебри на Черните блата, но и русокосото момиче едва ли се бе радвало на щастливо детство. Въпреки това те нямаша почти нищо общо помежду си. Понякога на Отрова й се искаше да

прилича на Пиперено зрънце и никакви беди и нещастия да не могат да я разстроят, ала прекрасно знаеше, че това е невъзможно. Цинизмът беше път, по който можеше да се върви само в едната посока, а всички онези, които опитваха да се върнат назад, се изгубваха завинаги.

Тримата пътешественици чакаха, а времето се точеше бавно и мъчително. Неспособна да седи на едно място, без да прави нищо, Отрова започна да търси други начини да се измъкнат, в случай че рискованите усилия на Андерсен не доведат до никакъв резултат. Едва след като котаракът се скри от погледа ѝ, тъмнокосата девойка се замисли дали изобщо щеше да успее да направи нещо, дори и да съумееше да се освободи... Откъде щеше да намери помощ? Кой щеше да им помогне? И какво можеше да стори една котка?

Съмненията гризяха яростно съзнанието ѝ, когато нещо внезапно задраска от другата страна на вратата.

– Андерсен! – извика Пиперено зрънце и се втурна към източника на шума.

Брам и Отрова веднага я последваха и тримата се стълпиха пред вратата. Миг по-късно драскането престана и нещо издрънча.

– Какво беше това? – попита златокъдрата девойка.

– Ключът – отвърна ловецът на духове. – Май все още стърчи от другата страна на ключалката. Ключът отново издрънча; явно котаракът го удряше с лапа.

– Андерсен не може да го завърти – каза Отрова. – Трябва да го избутаме навън.

Четириногият им другар измяука утвърдително от другата страна на вратата.

Трябваша им няколко секунди, докато намерят нещо дълго и тънко, с което да избутат ключа от ключалката – заострена поставка за свещи, – и не след дълго ключът издрънча на каменния под от другата страна на вратата. Миг по-късно Андерсен го побутна с лапичка към тях. Пиперено зрънце плесна възторжено с ръка, а Отрова вдигна ключа и отвори вратата. Котаракът лежеше на земята и ближеше самодоволно черната си козина. Златокъдрата девойка го вдигна и започна да го гали, обсипвайки го с толкова ласкави думи, че на Отрова чак ѝ стана неудобно.

– В тази котка има нещо, дето не е никак нормално – за кой ли път измърмори Брам.

– Но не можеш да отречеш, че се справи блестящо, нали? – отвърна му Отрова.

Те огледаха пустия коридор, облицован със същия великолепен

нефрит, с който бе украсен почти целият дворец на Ейлтар.

– Сега накъде? – попита Брам.

Отрова погледна към котката.

– Дали ще можеш да ни помогнеш да намери Ейлтар? – обърна се тя към Андерсен. Вече бе разбрала, че когато става въпрос за необичайния им спътник, не бива да отхвърля прибързано и най-невероятните възможности.

Котаракът скочи на земята от обятията на Пиперено зрънце, отърси се и измяука.

– Това ми звучи като „да“ – рече златокъдрата девойка.

– Забележително – подметна саркастично Брам.

* * *

Ако преди Отрова бе смятала, че Андерсен е доста „странна“ котка, то през следващия половин час убеди, че е подценявала сериозно четириногия им другар. Зверчето имаше просто феноменални възможности за ориентация. То водеше безпогрешно приятелите си из лабиринта от коридори и ги прокараваше нагоре и надолу по множество стълбища, избирайки обиколни маршрути, които се използваша рядко от обитателите на двореца. По пътя се натъкнаха на няколко вълшеблени създания, но те ги отминаха с презрение и погнуса, което устройваше идеално Отрова и спътниците ѝ.

След известно време пътешествениците стигнаха до малка и невзрачна вратичка, разположена в една от нишите на пустеещ коридор, Андерсен очевидно искаше да влязат вътре, което и направиха. Четиримата спътници се озоваха в тесен пасаж, където можеха да се движат само в колона по един. Вътре цареше полумрак, разсейван едва-едва от слънчевите лъчи, проникващи през решетката нейде в далечината.

– Що за място е това? – попита Брам.

Отрова затвори вратата след себе си и тъмнината се съгъсти.

– Предполагам, че сме някъде между стените.

– Между стените значи... – повтори замислено ловецът на духове.

– В огромно съоръжение като това просто не може да няма празни пространства между отделните помещения – обясни тъмнокосата девойка. – Все пак въздухът трябва да може да прониква свободно във всички кътчета на палата. Дори вълшеблените създания имат нужда от него. Поне повечето от тях.

– Откъде знаеш всичко това? – попита Брам, леко раздражен, защото му се обясняваха толкова очевидни неща.

– Помниш ли онази история, която ти разказах? – попита Отрова. – За принца и тигрите? После той се възползвал от вентилационните отвори на двореца, за да стигне до принцесата. Ароматът на парфюма ѝ го довел право при нея, а накрая я откраднал под носа на везира.

– Колко романтично! – изчурулика Пиперено зрънце.

– Някой ден ще ти я разкажа цялата – обеща чернокосата девойка и сама се изненада от себе си.

– Мисля, че и аз бих я изслушал с интерес – избоботи Брам. – Тази история ми звучи повече като наръчник за оцеляване, отколкото като приказка. Отрова не отвърна на язвителната му реплика, защото в същия миг бе осенена от една странна и плашеща мисъл. Как можеше да бъде обяснено това натрапчиво усещане, което не ѝ даваше покой от момента, в който бе напуснала Чайкино – чувството, че сюжетите на приказките, които беше чела в книгите на Чевръстин, бяха започнали да се сбъдват?

– Сигурен ли си, че знаеш къде отиваме? – обърна се тъмнокосата девойка към Андерсен.

Котаракът измяука обидено в отговор.

– Не забравяй, че той се появи в къщата на Мийт от Вълшеблените владения – напомни ѝ Пиперено зрънце. – Той познава всички кътчета тук.

– Да не искаш да кажеш, че е бил тук и преди? – попита Отрова.

– В двореца? Златокъдрата девойка вдигна рамене.

– Защо не? Според мен той идеално съзнава къде върви. Сякаш е живял тук с години. Не знаех, никога не ми е казвал.

– Така ли е? – обърна се чернокосата девойка към котарака, но той явно предпочете да запази тайните си за себе си.

Краят на пасажа още не се виждаше. Пътешествениците вече имаха чувството, че са изминали цял километър, а в добавка към това и самият коридор лъкатушеше и се извиваше през най-различни завои. Съвсем скоро бяха плувнали в пот и покрити с прах и мръсотия от търкането в стените. От време на време минаваха покрай изкусно изработени решетки с най-различни размери, откъдето можеха да надзъртат в залите на двореца. В една от кухните се бяха струпали феи с остри зъби, които се караха за приготвянето на храната и се ругаеха една друга като пияни моряци. Друго помещение бе отрупано с толкова много скъпоценни камъни и злато, че заслепяваше очите. Пътешествениците минаха и покрай огромна библиотека с дълги, простиращи се сякаш в безкрайността редици книги, но всеки път Андерсен ги подканяше да продължат и

започваше да съска нервно, ако се забавеха.

Заради цялото това бързане Отрова не успя да забележи веднага, че Пиперено зрънце е изостанала от тях. Тя изохка изплашено и хвана Брам за ръката. Ловецът на духове веднага се спря, а Андерсен забърза назад, за да види какъв е проблемът.

– Почакай тук – прошепна Отрова, защото съзнаваше, че вълшеблените създания можеха да ги чуят през решетките. – Ей сегичка се връщам.

Тя откри Пиперено зрънце зад първия ъгъл. Златокъдрата девойка се бе надигнала на пръсти, за да може да надзърне зад изцялата решетка от ковано желязо, за която се държеше. Отрова се приближи внимателно до нея.

– Какво правиш! – прошепна учудено тя.

– Гледам – отвърна замечтано Пиперено зрънце. – Толкова е красива... Принцеса. Също като в приказката ти.

Отрова извърна лице, за да скрие усмивката си от златокъдрата девойка. Щом зърна обаче младата жена, за която говореше тя, скептицизмът ѝ мигом се изпари.

Тя приличаше на видение – на прекрасен сън, който незнайно как се бе възплътил наяве. Висока и стройна, със съвършено лице и стелещи се по раменете златисто-сребърни кичури, които се поклащаха като живи при всяко нейно движение, тя бе облечена в рокля от ефирна материя, блестяща като омарата в подножието на водопад. Кожата ѝ беше млечнобяла и неестествено безупречна, а чертите ѝ изглеждаха някак чужди и нечовешки, сякаш бяха изваяни от камък. Лишените ѝ от зеници очи представляваха езера от безкрайна синева, бистри и чисти, като небосвода в пролетна утрин.

Отрова я наблюдаваше като омагьосана. Вълшеблената принцеса бе просто възхитителна. Тя стоеше сама в помещението и явно очакваше някого, но и най-незабележимото ѝ движение бе изпълнено с толкова изящество, че спираше дъха. Непознатата въздъхна и звукът бе като шепота, с който есенният вятър раздвижва окапалите листа, или като пърхането на крилете на излитаща птица. Тъмнокосата девойка се запита каква беше тази жена, защо беше тук, какво чакаше... след което с усилие на волята се застави да прогони тези мисли. Нямаха време за безплодни фантазии. Като се бореше с изкушението да погледне отново към вълшеблената красавица, Отрова сграбчи Пиперено зрънце за ръката и я дръпна към себе си. Златокъдрата девойка изстена жално, ала не се възпротиви. Когато се върнаха при Брам, и двете имаха чувството, че са

оставили някаква част от себе си пред помещението с вълшеблената принцеса и че едва ли не са предали себе си, изоставяйки подобна красота.

– Къде се запиляхте? – изсумтя Брам и въпросът му ги смъкна от небето на земята.

Продължиха да вървят още цяла вечност (както им се стори) из тесния пасаж. Когато Андерсен най-накрая спря и те го настигнаха, вече се чувстваха напълно изтощени. Котаракът бе застанал пред една решетка, която по нищо не се различаваше от десетките други решетки, покрай които бяха минали, и едва се забелязваше в мрака. Отрова приклепна до четириногия си помощник и надзърна през орнаментите от ковано желязо. От другата страна се виждаше разкошно обзаведена зала, чиито стени бяха украсени с пищни гоблени, изобразяващи батални сцени. В помещението нямаше никой. Тъмнокосата девойка се намръщи.

– Андерсен, защо ни до... – започна тя, но веднага затвори уста, щом чу усиливащия се звук от приближаващи стъпки. Тя изгледа недоверчиво черната котка и отново насочи вниманието си към стаята отвъд решетката.

Можеше и сама да се досети кой щеше да влезе в помещението. Андерсен знаеше къде отива; навярно наистина бе скитал из плетеницата от тунели на двореца, преди да се появи в бърлогата на Скелетната вещица.

В следващия момент в изящно обзаведената зала пристъпи Ейлтар, придружен от Драскин – неговия раболепен и обидчив секретар. Значи това бяха покоите на повелителя на вълшеблените създания...

– Затвори вратата, Драскин – нареди червенокосият мъж. Тонът му издаваше гнева и раздражението му. Писарят изпълни заповедта.

– Трябва да измислим нещо – отсеке повелителят, докато крачеше нервно из помещението. – Това не може да продължава повече.

– Напълно съм съгласен с вас – кимна угоднически Драскин. – Трябва да се направи нещо.

– Човеци! – изсъска презрително Ейлтар и Отрова усети как кожата ѝ настръхва.

– Наистина, това е най-досадното и противно племе, повелителю мой – добави секретарят. – Мога ли да ви попитам дали поверителните ви преговори с другите повелители са донесли някакви резултати?

– Ха! – изсмя се горчиво червенокосият мъж. – Кога изобщо сме можели да се договорим за нещо? Гругарот продължава да се сърди заради Мигхогнимар и едва изтърпява присъствието ми, а Умбиликус е

толкова подозрителен, че не смее да направи каквото и да било. Единствено Гом има желанието и силата да бъде мой съюзник, но да си имаш работа с него е все едно да се мъчиш да обядиш разгневен бик. Той си няма и понятие от изтънченост.

Пиперено зрънце се приближи до решетката, любопитна да види какво става, и Отрова се отмести встрани, за да ѝ направи път.

– За какво си говорят? – прошепна златокъдрата девойка, но спътничката ѝ я сръга в ребрата да мълчи.

– Моят повелител не бива да пада духом – рече Драскин, повдигайки вежди над кръглите си очила. – Все пак визитата при Йерофанта те първа предстои. Повелителите на всички Владения ще са там. И мнозина са изплашени от това, с което се занимава в момента Йерофантът, повелителю мой. Те няма да му дадат подкрепата си.

– Че как няма да са изплашени! Кой би могъл да каже какво ще излезе от всичко това? – прогърмя гласът на Ейлтар и червенокосият мъж изведнъж застана пред решетката, откъдето надничаха Пиперено зрънце и Отрова. Златокъдрата девойка щеше да извика, но Брам реагира светкавично и запуши устата ѝ с длан.

– Колко нелепо е всъщност това – размишляваше гласно господарят на двореца. – Човеците стоят на най-ниското стъпало в йерархията на Владенията и въпреки това всички треперят от страх пред един единствен техен представител. Какво толкова има у тях, Драскин? Защо само те могат да стават Йерофанти?

Секретарят се позабави малко с отговора.

– Може би притежават нещо, което другите раси нямат? – предположи той.

– И какво е то? – изсмя се господарят му и тръсна огненочервената си грива. – Пълна неспособност за сътрудничество? Склонност към продължително и безсмислено изстребление на себеподобните си? Кълна ти се, че дори животните от нашите Владения са по-достойни за уважение в моите очи. Човеците пропиляват редкия дар на разума с егоистични и варварски постъпки. Някой ден обаче, когато изгубят безценния си пазител, аз ще нахлуя с войските си във Владенията им и ще ги изтрия от лицето на земята. Тогава всички ще ме смятат за герой – добави червенокосият мъж, без да спира да крачи из стаята. – Паразити! – изсъска той от другия ѝ край.

– Повелителю мой – прокашля се смутено Драскин и намести очилата си, – смея да ви напомня, че и аз самият съм наполовина човек.

– Трябва да се срамуваш от това – отбеляза Ейлтар. – Ако беше

чистокръвен обитател на Вълшеблените владения, щеше да бъдеш моя дясна ръка, а не просто секретар. Ти имаш всичко, което ми трябва, Драскин... Всичко, с изключение на произход.

– Да ви служи е истинска чест за мен, повелителю мой – отвърна смирено писарят. – Дори не смея да се надявам на повече.

– А сега... – Ейлтар си пое дълбоко дъх, за да успокои след тирадата си против човешкия род – ...трябва да приготвим кортежа. Събери свитата в библиотеката. Искам на часа да се отправим към замъка на Йерофанта.

– Господарю? – обади се писарят и в същия миг в ръцете му се появи голямата му книга. – Има още един въпрос, който очаква разрешението ви.

– За какво иде реч? А, онези човеци...

– Точно така.

– Трябва ли да ти казвам какво да направиш с тях.

– Уточнявам, защото не искам да разбера погрешно повелителя си и да постъпя неправилно – заоправдава се секретарят.

– Убий ги, Драскин – рече Ейлтар с равен глас, сякаш това се разбираше от само себе си. – Какво друго можеш да сториш с тях, освен да ги убиеш?

Отрова усети как кръвта замръзва във вените и.

– Така си и мислех – кимна Драскин и затвори книгата.

Двамата мъже излязоха от залата.

Пиперено зрънце и Отрова стояха в тесния пасаж и сезираха потресено една в друга.

– Да ни убият? – изписука златокъдрата девойка.

– Откога ви разправам, че вълшеблените твари само неприятности създават – измърмори Брам. – човек не може да им се довери даже за миг.

– Ей, сега ще разберат, че сме избягали! – гласът на Пиперено зрънце трепереше от надигащата се вълна на паниката. – А като не ни намерят там, ще започнат веднага да ни търсят!

– Не се тревожи – успокои я Отрова и теменужените ѝ очи сякаш засияха в душния мрак. – През това време ние ще избягаме оттук.

Гласът ѝ звучеше твърдо и непоколебимо, но тревогата ѝ не оставаще скрита за Брам. Думите на повелителя бяха потресли чернокосата девойка до дъното на душата ѝ, но не, защото се бе изплашила за живота си, а защото сега знаеше със сигурност, че Ейлтар още от самото начало е възнамерявал да ги предаде. Той никога не бе имал намерение да ѝ

върне Азалия и да спази своята част от уговорката. До този момент Отрова се бе надявала, че повелителят на вълшеблените създания ще върне сестричката ѝ, ала сега разбра, че се е самозалъгвала и е хранила напразни надежди. В продължение на един дълъг миг тя се колебаеше на границата на отчаянието, но после взе ново решение и то я изпълни с неподозирани сили. Щом повелителят на вълшеблените не желаше да ѝ върне Азалия, Отрова сама щеше да си я вземе. Каквото и да ѝ костваше това. И макар да беше прекалено слаба, за да причини каквото и да било на могъщо създание като Ейлтар, сега поне знаеше, че има и други същества, от които той се страхува.

– Ще избягаме, казваш? – попита ловецът на духове. – И къде ще отидем?

– Нали чу, че се отправят към замъка на Йерофанта – отвърна Отрова. – И бездруго възнамерявах да разменя няколко думи с него. Пък и, съдейки по думите на Ейлтар, там нищо не ни застрашава и ще бъдем в по-голяма безопасност в сравнение с където и да било другаде. Въпросният Йерофант поне е човек.

– Да не намекваш, че ще трябва да се скатаем в свитата на повелителя? – намръщи се мъжът.

– Досетлив си – усмихна се чернокосото момиче. – Точно това имам предвид.

Брам се замисли.

– Ще ми се да можем да измисля нещо по-добро... – подхвърли той.

– След онова, което преживяхме досега, ти се притесняваш от едно скатаване? – усмихна се Отрова и го потупа окуражаващо по рамото. – Толкова трудно ли ти се струва?

Сгушеният до краката ѝ котарак измяука подигравателно.

РАЗКАЗВАНЕ НА ИСТОРИИ

Замъкът на Йерофанта се издигаше на скалист планински хребет и от него струеше някакво зловещо сияние в тъмната и бурна нощ. Дъждът бичуваше яростно околните върхове и черният воал на набъбналите облаци периодично се разкъсваше от безшумните експлозии на мълнии-те, след което пейзажът бе раздиран от гръмотевичен грохот.

Замъкът изглеждаше като единствен признак на живот в тези студени и мрачни владения. Огромен и самотен, той бе разпрострял тежката си каменна снага върху скалистия хребет – стълпотворение от изсечени от планински скали кули, зъбери, парапети и шпилове. Бе издигнат на неравен терен, ето защо и той самият имаше неправилна форма и повтаряше контурите на голата скала, поради което западното крило се разполагаше по-ниско от основната му част. В тъмната нощ замъкът на Йерофанта изглеждаше непроницаемо черен на фона на небето и единственото, което го открояваше от околния мрак, бяха десетината светлинки, потрепващи в прозорците му, досущ звездички, разпръснати от човешка ръка.

* * *

Дори и Отрова да имаше план как да се скрият в свитата на повелителя, той така и не й потрябва. Човешкото й въображение бе нарисувало цяла процесия с каляски като онази, с която бяха пристигнали в двореца, но явно преминаването от едно владение в друго не бе обвързано с разстоянието. Спомняйки си думите на Ейлтар, Отрова и спътниците й се върнаха назад по коридорите до голямата библиотека, където бяха надзърнали през една от решетките. Малко напрегане на мускули (особено от страна на Брам) и препятствието бе отстранено. Те се промъкнаха вътре и се спуснаха по рафтовете на един от високите стелажи, след което се притаиха зад парапета на терасата, обрамчваща помещението. Не се наложи да чакат дълго появата на Ейлтар. Сърцето на Отрова се сви. Свитата на повелителя се състоеше само от десетина вълшеблени, четирима от които бяха стражи, а сред останалите се виждаха ундини, горски и речни нимфи. Драскин също беше тук и буквално не можеше да си намери място от безпокойство и раздразнение; без съмнение вече бе с открил, че човеците са избягали от затвора си. Тъмнокосата девойка се запита дали бе доложил за случило се на повелителя си, или още се

боеше да го стори? Удовлетворението, което изпита при вида на тревогата на секретаря обаче, не разсея по никакъв начин обхваналия я песимизъм. Нямаше никакъв начин да се промъкнат незабелязано в свитата на Ейлтар. Единственото, на което можеха да се надяват, беше да тръгнат подир кортежа и да се опитат ди го проследят.

Докато пътешествениците наблюдаваха приготовленията, Ейлтар се приближи до една голяма книга, лежаща на пюпитъра в края на съседната пътечка – внушителен том с пожълтели от старост страници и кожена подвързия. Повелителят го разтвори без никакви предварителни церемонии, намери една страница по средата и започна да чете на глас. Отрова изпъна шията си до краен предел и наостри уши, ала това не й помогна особено, защото червенокосият мъж говореше на някакъв непознат за нея език. Едва когато Андерсен започна да съска тихичко, тъмнокосата девойка забеляза, че нещо не е наред.

Козината на котарака бе настръхнала и той бе прилепил тяло до пода, сгушен зад Пиперено зрънце, сякаш се боеше, че таванът ще рухне отгоре му. Златокъдрото девойче също се бе свило от страх, а отделни кичури от косата ѝ се бяха издигнали във въздуха като наелектризирани. Въздухът наоколо се бе сгъстил и Отрова си даде сметка, че ѝ става все по-трудно да си поеме дъх. Брам се бе намръщил под периферията на широкополата си шапка, а мустаците му трепереха. Някаква невидима сила или незнайна енергия се натрупваше и концентрираше в библиотеката, а за голямо тяхно изумление те имаха сетивата да я почувстват. Изведнъж всичко сякаш се сгъна, а в следващия миг се върна в обичайното си състояние. От гърдите на Отрова се откъсна въздишка на облекчение.

– Какво беше това? – измърмори ловецът на духове. – Някаква вълшеблена магия?

– Вероятно – отвърна тъмнокосата девойка, без да откъсва поглед от Ейлтар, който тъкмо затваряше книгата. Сетне червенокосият мъж пое с бързи стъпки към изхода, последван от свитата си.

– Хайде – прошепна Брам. – Да ги проследим.

Пътешествениците напуснаха предпазливо терасата на просторната библиотека, а междувременно вълшеблените вече бяха излезли през големите дворни врати. Стъпките им отекваха в тишината, приглушени от тежестта на знанията, стаени между кориците на множеството книги в обширната зала. Щом стигнаха до изхода, Отрова открихна внимателно едното крило и надзърна навън, след което изгледа озадачено спътниците си за миг, преди да отвори широко вратата. Когато излязоха от

библиотеката, две момичета и ловецът на духове се озоваха на едно съвсем неочаквано място.

Пред тях се простираше коридор с „Г“ – образна форма. В това само по себе си нямаше нищо необичайно, ала самият дворец вече изглеждаше друг. Нефритовите стени и изящните декорации, с които блестеше палатът на повелителя, ги нямаше. На тях място се виждаха стени от черни каменни блокове, от които всичко изглеждаше мрачно и потискащо. Дори въздухът сякаш бе различен – влажен и студен. От стените се долавяше някакъв едва доловим и непрекъснат шепот. Брам наклони глава и се вслуша, но не можа да определи какво представляваше загадъчният шум. Едва когато над главите им отекна грохотът на злоеща гръмотевица, мъжът разбра, че това бе просто барабаненето на дъжда.

Отрова се замисли. Странните усещания в библиотеката, внезапната разлика в интериора и драстичната промяна на времето навеждаха на изненадващ, но напълно правдоподобен извод.

– Ние сме там – рече тя.

– Къде? – попита Пиперено зрънце, опитвайки се да измъкне Андерсен от ъгъла, където се беше сврял, изплашен от гръмотевицата.

– В замъка на Йерофанта – оповести тъмнокосото момиче.

– Точно така – чу се в същия миг някакъв глас. – Очаквах да дойдете.

Пътешествениците мигом се обърнаха, за да видят кой им говореше, но Отрова знаеше отговора на въпроса още преди да зърне високия, слаб старец. Въпреки че сега носеше красиви и елегантни одежди (а чернокосата девойка бе свикнала да го вижда единствено с избелялата жилетка и панталони, с които сякаш никога не се разделяше в мочурищата), тя щеше да разпознае този глас и със завързани очи. Та нали го бе слушала стотици пъти да ѝ разказва приказки, изпълнени с невероятни чудеса и страшни тайни – там, в онази къщурка в родното ѝ селце.

– Чевръстин? – възкликна невярващо тя.

– Добре дошла, Отрова – усмихна се старият ѝ приятел и девойката се хвърли към него с разтворени обятия. – По-леко! Имай милост към ребрата!

* * *

Огнището разпръскваше приятна топлинка из стаята. Андерсен се бе излегнал на килимчето и спеше спокойно, а гръдният му кош се издигаше и спадаше равномерно. Отрова, Брам и Пиперено зрънце се бяха разположили в креслата, наредени в уютната малка стаичка. Самите

кресла бяха стари и протрити от употреба, но точно поради тази причина бяха изключително удобни. Ловецът на духове вече клюмаше – натрупаната умора в съчетание с вкусната вечеря и приятната топлинка изведнъж бяха направили нуждата му от сън почти неудържима. Бодростта му обаче се възвърна, когато Чевърстин им поднесе шоколадово мляко с кафе – най-вкусната напитка, която Отрова и Пиперено зрънце бяха опитвали през живота си, понеже и двете бяха израснали далеч от хубавата храна. Възрастният им домакин седеше пред тях и ги разглеждаше с интерес, докато си подръпваше от изящно украсеното наргиле. Помещението, където се намираха в момента, приличаше доста на онази стая от хижата му в Чайкино, където двамата с Отрова обичаха с часове да си говорят за най-различни неща. Същото огнище, същите кресла, същите етажерки с множество книги, ръкописи и пергаментови свитъци... Очевидно Чевърстин бе човек, който неизменно обзавеждаше жилищата си според собствения си вкус. Тъмнокосата девойка въздъхна щастливо. За първи път от дълго време насам – толкова ли отдавна бе напуснала дома си? – се чувстваше на сигурно място. И понеже никак не й се искаше да помрачава тези хубави мигове, непрекъснато отлагаше момента, в който да зададе на стария си приятел всички онези въпроси, които се бяха натрупали в нея през последните седмици. Ето защо чернокосото момиче реши да му разкаже за пътешествието си – този път тя имаше история за него и тази история беше неоспоримо истинска и същевременно не по-малко завладяваща от вълшеблена приказка. Навън бушуваше страшна буря, ала каменните стени на замъка на Йерофанта защитаваха уморените пътешественици от неистовата ѝ ярост.

– Отговори... – промълви накрая Чевърстия. На фона на трепкащата светлина от огнището осеяното му с дълбоки бръчки лице приличаше на планински пейзаж. – Предполагам, че искаш да научиш отговорите на въпросите, които те измъчват.

Брам се размърда сънено. Явно тези неща не го вълнуваха особено. Отрова погледна неохотно към Чевърстин. Дали отговорите, които щеше да ѝ предостави, щяха да нарушат крехкото спокойствие, което бе намерила зад тези масивни стени? Пиперено зрънце бе на седмото небе от щастие от шоколадовото мляко с кафе и поради тази причина не обръщаше внимание на нищо друго.

– Какво става у дома? – попита Отрова. – Започни с това.

– По този въпрос не зная нищо повече от теб – отвърна виновно Чевърстин. – Напуснах Чайкино няколко дни след като ти тръгна. Баща ти и мащехата ти... ами, справяха се. С подхвърленика. А някои майки

от селото им помагат.

– Ами онова момиче? Със съобщението?

– Какво момиче? – учуди се старецът и Отрова трябваше да му разкаже за девойчето, което бе срещнала в Щитоград и което беше натоварила със задачата да отнесе извиненията ѝ на Сечко.

– И да се е появявала в Чайкино, това е станало след заминаването ми – отвърна Чевръстин.

Тъмнокосата девойка изведнъж се почувства овладяна от някаква странна тъга. Самият факт, че събеседника ѝ имаше толкова малко новини, показваше, че нещата въщи не бяха съвсем наред. А можеше ли изобщо да бъде другояче? Тя отхвърли тази мисъл, казвайки си, че предпочита да не знае.

– Не знаех и за Миногий, Отрова – продължи Чевръстин. – Съжалявам. Ако имах представа колко опасен е всъщност...

– Защо не ме взе със себе си? – прекъсна го уморено девойката. – Ти явно нямаш проблеми с това да напускаш Човешките владения, след като си тук. Можеше да ме заведеш направо в двореца на повелителя Ейлтар... Защо ме накара да мина през всичко това?

– Нямах никакво право да се намесвам – подчерта възрастният мъж. – Просто не можех. Ти трябваше да се справиш с всичко сама. Единственото, което бях в състояние да сторя, беше да те насоча в правилната посока.

– В думите ти има смисъл – подхвърли язвително Отрова. Миногий, Мрачин, а сега и Чевръстин... Беше ѝ дошло до гуша от тези безконечни загадки, намеци и увъртания. – Просто ми кажи кой си и какъв си, Чевръстин.

Старецът се съгласи и когато заговори, речта му започна да се лее в онзи равномерен, унасящ ритъм, с който омагьосваше Отрова с приказките си.

– Ние сме много, но колко точно, и аз не зная. Понякога се разпознаваме един друг, ала една от целите ни е да останем анонимни. Онези, които знаят за нас – а те не са много, – ни наричат Антикварии или Пазители на древността. Доста подходящо название според мен.

Той се протегна и прешлените му изпукаха, след което се намести по-удобно в креслото си и вдъхна дълбоко от изящно украсеното си наргиле.

– Ние пишем историята на Владенията – продължи Чевръстия спокойния си разказ. – Събираме животи. И не само ги събираме, но и участваме в тях, наблюдаваме ги и, ако възникне такава необходимост, им

помагаме. Пазителите на древността не принадлежат към някой конкретен народ или племе, нито пък се явяват поданици на някой повелител. Всеки може да стане антикварий, без значение дали е човек, трوليще, джуджер, вълшеблено създание или принадлежи към някоя от стотиците други раси. Ние вплитаме в себе си легендите, преданията, приказките и митовете на нашите народи и наблюдаваме възникването на нови сказания. Всички тези данни се съхраняват тук, в замъка на Йерофанта – в този момент Чевърстия направи известна пауза за по-голям ефект, дръпна от наргилето си и издиша тънка струйка ароматен дим. Сетне посочи към отрупаните с книги етажерки и добави: – Тук се съхранява цялата история на създанието – от времето, когато са възникнали Владенията, чак до днешния ден. Всяко важно нещо, което е било изречено, помислено или направено, се пази в библиотеките на този замък.

Очите на Отрова се разшириха от изумление.

– Не може да бъде! – възкликна тя. – Това е невъзможно!

– Йерофантът сам решава кое е възможно и кое – не – напомни й Чевърстия.

– Покажи ми.

* * *

Библиотеката на Йерофанта не се поддаваше на никакви описания.

Отрова никога досега не бе виждала толкова много книги. Още повече обаче я поразяваше присъствието на всички онези тонове, които не можеше да види, защото Великата библиотека представляваше невообразим лабиринт от етажерки, разположени толкова нагъсто, че никой не можеше да каже докъде се простираха. От коридора, където се намираха в момента, се виждаха шест разположени една над друга тераси, по една на всеки етаж от колосалното помещение. Всеки от седемте етажа, както и каза Чевърстин, се разполагал в своя собствена архитектурна плоскост, но по някакъв неразбираем за Отрова начин различните нива се пресичали и съединявали в определени точки. Понякога таванът надвисвал толкова ниско, че човек трябвало да се приведе, за да не удари главата си в него, а друг път се издигал на такива главозамайващи височини, че връзката между отделните етажерки се осъществявала посредством мостове и платформи. Проходите и коридорите се извиваха и лъкатушеха като живи и тъмнокосата девойка имаше чувството, че се намира във вътрешностите на огромна змия.

– Колко е голяма? – попита удивено девойката.

– Тук не можем да говорим за размер в обичайния смисъл на

думата – отвърна Чевръстия. – Великата библиотека не се ограничава от стени или дори от граници между Владенията. Тя прониква навсякъде, където се съхраняват книги. Чрез тези коридори можеш да попаднеш във всяка библиотека във Владенията, стига да знаеш къде да търсиш.

На Отрова внезапно ѝ се прииска Брам и Пиперено зрънце също да бяха дошли с нея, за да зърнат цялото това великолепиe, но умората в крайна сметка ги бе надвила. Спътниците ѝ бяха заспали в креслата си и тъмнокосата девойка реши да не ги буди.

– Може ли да разгледам някоя от книгите? – попита Отрова. – Ти как намираш сред всички тези книги точно онази, която ти трябва?

Старецът се засмя.

– Само не ме засипвай с въпроси! – разпери ръце той. – Задавай ги един по един. Всички Пазители на древността биват обучавани да се ориентират из библиотеката. Казано с две думи, това не е никак проста работа, затова не се отделяй от мен, иначе ще се изгубиш. Искаш да разгледаш някоя книга? Ей сегичка ще ти избера една...

Девойката го последва по тъмните коридори на Великата библиотека. По стените бяха закачени фенери, ала огромните размери на залата правеха невъзможно прогонването на мрака. Отрова тъкмо щеше да попита спътника си дали фенерите не застрашаваха целостта на книгите, но Чевръстин сякаш прочете мислите ѝ, защото изпревари въпроса ѝ.

– Не се тревожи – рече той. – Тук има повече магии, отколкото можеш да си представиш. Тези книги не могат да бъдат изгорени, нито пък можеш да разкъсаш страниците им с ръце.

Чернокосото момиче крачеше след стария си приятел и не можеше да откъсне поглед от него. Това си беше същият Чевръстин с непослушна посребрена коса, голям нос и добродушни очи. Разкошната мантия на учен изобщо не го беше променила. Сега обаче Отрова знаеше, че той е Антикварий, Пазител на древността и събирач на животи, което означаваше, че не е онзи Чевръстин, когото познаваше от Чайкино.

– Защо не ми каза това по-рано? – попита тя, докато вървяха между огромните стелажки.

– Сърдиш ли ми се? – попита старецът.

– Не – отвърна девойката. Тя наистина не се чувстваше излъгана от премълчаването на истината. – Не, просто бих искала да го узная от по-рано.

– Не можеш да ти каза – промълви мъжът.

– Така си и мислех – въздъхна Отрова. – Защото си ме наблюдавал?

– Много си досетлива – похвали я Чевръстин. – Да, именно защото

те наблюдавах. И не само теб. Нали знаеш, че много пътешествам. Но от всички хора, чийто живот държах под око, теб наблюдавах с най-голямо внимание.

Момичето кимна, докато размишляваше над тези думи.

– И защо?

– Имам нещо като инстинкт за тези неща – обясни старецът. – Всички, които се наричат Антикварии, го притежават в по-малка или в по-голяма степен. С времето се научаваш да забелязваш кълновете на авантюризма в сърцата на хората, дори и когато са още деца.

– Но ако Ейлтар не бе изпратил Плашилището да похити Азалия...

– Ти пак щеше да напуснеш Чайкино, Отрова – прекъсна я Чевърстин. – Рано или късно, сама щеше да го сториш. Намесата на Ейлтар просто ускори нещата. Ако не се бе случило това, щеше да е нещо друго. А можеше и да не стане така... – той вдигна рамене. – Непредсказуемостта е нещо обичайно в нашата работа и в нея непрекъснато има множество неизвестни. Често тези, които имат потенциала да станат велики, не се възползват от него. Обстоятелствата или съдбата често решават другояче. Ето защо ние разстиламе мрежите си, чакаме и наблюдаваме. Човек може да стане герой или злодей за едно мигване на окото, Отрова. Понякога пропускаш момента и трябва да прегледаш всички истории, сказания, приказки и легенди, за да откриеш чистите факти. Ала рано или късно всички знания идват при нас.

– Тук има ли книга за мен? – попита Отрова.

– Естествено – отвърна старецът.

– Мога ли да я видя?

Чевърстия се усмихна снизходително.

– Не и докато не е завършена.

– Ти ли я пишеш?

– Не – поклати глава събеседникът ѝ. – Ние само наблюдаваме. А посредством нас книгите се пишат сами.

– Нищо не разбирам – намръщи се тъмнокосата девойка.

– Гледай тогава – рече Чевърстин и свали от близката лавица един масивен том с желязна закопчалка. Той положи книгата на масата в една от нишите за четене, след което запали фенера и двамата с Отрова приседнаха на скамейката.

– „Аламбар Бърл“ – прочете на глас тя думите, гравирани на обшитата със злато корица.

Чевърстин разлисти страниците и разтвори книгата някъде по средата. Текстът бе написан с идеално равен почерк, без нито едно

мастилено петно или задраскване. Старецът се наведе напред и започна да чете:

И въпреки че мъжете и жените до него падаха мъртви на земята, Аламбар не напусна полесражението. Сякаш беше омагьосан – стрелите на вълшеблените създания пронизваха въздуха но нито една от тях не попадна в гърдите му. Той вдигна високо меч си и отправи зов към съратниците си. Людете на Джемар чуха призива му и той вля кураж и доблест в сърцата им. Те се хвърлиха в битката с нови сили и щом вълшеблените създания зърнаха това, разтрепериха се и се хвърлиха в бяг. А бранителите започнаха да посичат редиците им и земята пред стените на Джемар почерня от вълшеблена кръв.

Когато Чевръстин спря да чете, Отрова вече бе прегледала няколко абзаца по-напред.

– Какъв е бил този Аламбар Бърл? – попита тя.

– Герой от последните дни на Междуособната война – обясни събеседникът ѝ. – Когато нашият народ изгубил единството си и хората започнали да се избиват помежду си, се появили вълшеблените създания. Тогава имали друг повелител, но като изключим това, почти не са се променили през последвалите години. Битката била жестока – ние сме се съпротивлявали яростно, ала в крайна сметка вълшеблените успели да ни прокудят от плодородните равнини в планините, клисурите, рудниците и мочурищата. Аламбар е бил велик воин и легенда дори в онези времена.

– Как е загинал? – поиска да узнае момичето и започна да прелиства по няколко страници наведнъж, докато не стигна до последната.

Очите ѝ бързо се плъзнаха по заключителните абзаци.

И тогава Аламбар пое ръката на Сизела, погледна я в очите и заяви с тържествен тон: Кълна ти се, че няма още дълго да се крием в сенките. Бедите и нещастията само ще ни направят по-силни. Някой ден ще се обединим и тогава никой не ще може да ни спре; кръвта, която тече във вените ни, ще покаже силата си, и ние ще възвърнем владенията си.

Сизела знаеше, че съпругът ѝ говори истината. Оплели ръце, двамата се върнали в планинското поселище, където силуетите на недовършените постройки се чернеели на фона на притъмняващото небе.

Отрова изглеждаше объркана.

– Мислех си, че това са биографии – изтъкна тя. – Как може да завършиш нечия биография, ако героят, за чийто живот разказваш, е още жив?

– Недей да прибързваш с изводите, Отрова – усмихна се Чевръстия. – Биографиите не завършват непременно с нечия смърт. Те не са жалейки. Аламбар е живял до дълбока старост заедно с жена си Сизела. Кончината му е документирана другаде – добави домакинят ѝ и посочи към безкрайните редици книги. – Това просто е неговата история. Въпреки че е продължил да живее, същинската му история свършва тук. Искаш ли да ти кажа къде е началото ѝ? Девојката кимна. – Историята на живота му започва с включването му като доброволец в бойните действия. Тогаваш Аламбар е бил още младеж, а Междусобната война тепърва започвала. Постепенно виждаме как той възмъжава и става герой, но всичко завършва с поражението, което вълшебелените създания нанасят на човешките армии. Какво е било преди това и какво след, не е толкова важно. Ние сме разказвачи, Отрова, и се трудим за Йерофанта, който се явява главният разказвач. Разказвачите не се занимават с подробностите, освен ако не е крайно наложително. Оставили сме тази скучна работа на историците.

– Мисля, че разбирам – кимна момичето. – Значи човек може да има само една история?

– Не е задължително – каза Чевръстин. – Някои имат по две, три, че и повече истории. Понякога тези разкази са свързани в едно голямо сказание, но може да бъдат и напълно самостоятелни. Повечето хора нямат и по една история. Макар и да сме много на брой, ние, Пазителите на древността, не можем да опишем живота на всеки човек. Ето защо избираме само онези животи, които са най-важни за света. Онова, което виждаме и узнаваме, се предава на книгите посредством магията на Йерофанта. А после книгите се пишат сами.

– Значи моята история вече е започнала? – попита Отрова и отметна черните си коси зад ушите.

– Да.

– Тогаваш защо не мога да я погледна?

– Защото всички страници са празни. Девојката повдигна учудено вежди. – Не можеш да разкажеш половин история, Отрова – изтъкна Чевръстин. – Не можеш да напишеш половин книга. Онова, което решиш да сториш напред, може да промени коренно всички предишни събития. Ако изведнъж решиш да убиеш приятелите си, докато спят...

– И защo да правя това? – прекъсна го Отрова.

– Изслушай ме до края – каза търпеливо старецът. – Ако направиш това, цялата история ще придобие нова светлина. Вместо да разказва за пътешествието на Отрова от Чайкино, която се подложила на всевъзможни опасности, за да спаси сестра си, това ще бъде зловещият разказ за това как едно момиче се е превърнало в хладнокръвен убиец. Самият начин, по който историята ще бъде написана, ще бъде коренно различен. Разбираш ли? Ами ако ти умреш в този момент, докато си говорим? Тогава ще се окаже, че това изобщо не е твоята история, а историята на Брам и Пиперено зрънце, в която ти си просто един от второстепенните персонажи. Преди да се запише една история, тя трябва да бъде добре известна, в противен случай всичко може да се измени до неузнаваемост. В това е цялото очарование на мисията, която са призвани да изпълняват Пазителите на древността, Отрова. Никога не знаеш какво ще се случи по-нататък. Едва когато историята завърши, ще можеш да видиш нейния текст, понеже той просто не съществува преди това.

Отрова се почеса по носа. Не беше лесно да осмисли всичко това.

– Тогава с какво започва моята история? – попита тя.

– С напускането на Чайкино, предполагам – отвърна Чевърстия. – Или малко преди това. Как си получила името си също е изключително интересна история. Сигурен съм, че трябва да знаем повече и за семейството ти, и за похищението на Азалия...

– Това не ми се струва редно – отбеляза Отрова. Чувстваше се едновременно уморена и объркана. – Това си е моят живот, Чевърстин. Отвялякоха моята сестра... моите сълзи капеха, когато плаках за нея... Колко пъти бях изплашена до смърт и за малко да ме изядат жива... И ти ми казваш, че всичко това е само една история!

– Всичко е история – отвърна старецът. – Казвал съм ти го и преди. Зависи единствено от това как ще то погледнеш.

АУДИЕНЦИЯ ПРИ МЕЛХЕРОН

– Искаме да видим Йерофанта! – прогърмя в залата гласът на Ейлтар.

– Йерофантът няма да приеме никого, докато не завърши работата си – отвърна гаргойлт.

Кокалчетата на Отрова бяха побелели от стискане на каменния папапет на терасата, откъдето наблюдаваше сцената, разиграваща се под нея. При вида на повелителя на вълшеблените създания и неговия секретар в нея отново закипяха яростта и отвращението, защото в тях съзираше чудовищата, които бяха похитили сестричката ѝ и отгоре на всичко я бяха измамили, когато трябваше да ѝ я върнат. Защо изобщо им бе нужно да отвличат Азалия? Тъмнокосата девойка нямаше никаква представа. И къде беше сестра ѝ сега? Какво ли бе преживяло момиченцето, откакто Плашилицето го бе завлякло във Вълшеблените владения? Дали изобщо бе жива? Отрова се опита да прогони тези мисли. Не биваше да се поддава на отчаянието. Всичко трябваше да завърши добре. Имаше изход и тя нямаше да се предаде.

Залата, в която се намираха в момента, бе една от многото подобни в замъка на Йерофанта. Беше просторна, с висок таван от черен камък и масивни колони, поддържащи широката тераса, където стояха Отрова, Чевръстин и неколцина други наблюдатели. По стените висяха избелели от времето знамена, а на покрития с красиви килими под се бяха събрали всички повелители и повелителки на Владения, които бяха решили да дойдат. Отрова ги наблюдаваше внимателно.

Най-отпред бе застанал Ейлтар със своята свита. Той тъкмо спореше с огромния каменен гаргойл, който бе заел заплашително изгърбена поза на широкото стълбище, пазейки двойните врати за горните нива. На тъмнокосата девойка ѝ трябваша няколко минути, за да се убеди, че очите ѝ не я лъжат. Ако повелителят на вълшеблените създания бе висок два метра и половина, гаргойлт беше поне три, а размахът на ципестите му криле надхвърляше четири метра и половина. Зъбатата му муцуна бе разтеглена в хищна усмивка, а очите му горяха като въглини.

– Той не може да ни отпрати! – извика възмутено Ейлтар, изгубвайки контрол над гнева си. – Тук са се събрали господарите и господарките на всички Владения! Настояваме за аудиенция!

– Настоявайте колкото си искате – избоботи каменният исполин, –

но повелителят Мелхерон няма да ви приеме в момента. Той пише и по-моли да не го безпокоят.

– Много добре знаем, че пише – изсъска червенокосият мъж. – Точно затова сме тук! Сега ни пусни да минем!

– Във Владението на Йерофанта, както и във вашите Владения, неговата дума е закон. Не мога да ви пусна.

Отрова обходи с поглед и другите присъстващи. Вече бе попитала Чевръстин за имената им, но не беше успяла да запомни всичките. Едно име обаче ѝ направи особено впечатление – Гругарот, Подземният повелител, кралят на тролицата.

Единствено той от всички присъстващи не отстъпваше по ръст на гаргойла. Имаше къси, дебели крака, могъщи мишци и огромна долна челюст, от която стърчаха две бивни (едната беше счупена). Чевръстин ѝ бе разказал, че Гругарот я счупил в тридневната ожесточена битка със своя предшественик Мъгуор, от когото получил мантията на властта. Кожата на Подземния повелител бе кафява и покрита с остра четина – толкова твърда и гъста, че приличаше на жива броня. Доколкото Отрова можеше да види, изцапаните му одежди бяха издържани в кафяви и аленни тонове, на рамото му почиваше чук с невероятни размери, а на покритото му със сажди лице блестяха налети с кръв очи. Това чудовище живееше в планините, в дълбоките шахти и гърлата на вулканите, ето защо беше почерняло от мръсотия. Най-важното обаче беше друго – Гругарот бе смъртен враг на Ейлтар.

– Чевръстин? – прошепна тя.

– Да?

– А кой или какво е Мигхогнимар? Чернокосото момиче бе запомнило това име най-вече заради непроезносимостта му. Ейлтар го бе споменал в разговора си с Драскин.

– Това е мечът, който Ейлтар носи – отвърна старецът. – Изкован е от легендарния майстор-джджер в дълбоките мини в кралството на Гругарот. Казват, че това е най-съвършеният меч, размахван някога. Преди много столетия между вълшеблените създания и подземните обитатели се разрази война и Ейлтар – който по онова време бил прославен пълководец, – разгромил и съсякъл Нуиглан, природения брат на Гругарот, в битката при Карската ковачница. Ейлтар взел меча му като боен трофей. Впоследствие подземните жители успели да изтласкат вълшеблените създания от земите си, но Гругарот нищо не е забравил. Той ненавижда Ейлтар и всеки път, когато зърне Мигхогнимар, жаждата му за мъст се възпламенява отново.

Известно време Отрова наблюдаваше краля на тролицата с неподравен интерес, след което отново погледна към другите повелители в залата. Те бяха десетина на брой и имаха всевъзможни форми и размери, а придворните от всяка свита не откъсваха очи от останалите. Тук беше повелителят на демоните, чиято кожа бе черна като смола, както и Духът на Вечността – искрящ човекоподобен силует без лице. Говореше се, че именно това създание следи за съблюдаването на природните закони в различните светове – горното да си стои горе, долното – долу, а времето да тече само в една посока и да не забавя хода си. Тъмнокосата девойка забеляза и Умбиликус, глашатая на повелителя на призраците. Господарят му не можеше да придобие телесна форма, ето защо му се налагаше да говори чрез устата на това отвратително създание, което се рееше във въздуха, сякаш висеше на невидима касапска кука, а от мъртвешкото му туловище струеше зловещо зеленикаво сияние. Гом, за когото бе споменал Ейлтар в библиотеката, явно отсъстваше. Но имаше и още някой, когото Отрова търсеше внимателно сред събралите се повелители, надявайки се с цялото си сърце да не е тук... Тя почувства как нещо я гъделичка по горната страна на дланта, погледна към парапета, за който се държеше, и изтръпна от ужас. По ръката ѝ бавно пълзеше едър беззникав паяк. Потрепервайки от отвращение, Отрова махна рязко с ръка и запрати членестоногото към насъбралите се повелители долу.

– Какво има, Отрова? – попита Чевръстия, забелязвайки трескавата ѝ реакция.

– Паяк – отвърна девойката и се заозърта разтревожено. Какво странно съвпадение – тази гадина да се появи точно в момента, когато си мислеше за... О, не. Ето я и нея.

Асинастра стоеше в края на терасата, изгърбена под противния безпорядък на мръсните си коси. Лицето и зловещият ѝ взор бяха прикрити от бял, прояден от молци воал. Отрова не можеше да зърне черните, парализиращи очи, ала знаеше, че повелителката на паяците се визира зло-радо в нея.

Тъмнокосото момиче усети как кръвта се вледенява в жилите ѝ, но запази привидно самообладание и отвърна с достойнство на скрития под воала поглед. Асинастра не бе забравила кой е откраднал кинжала ѝ.

– Тя не може да ти стори зло – прошепна Чевръстин. – Не и тук. Защитата на Йерофанта се простира над всички, които се намират в границите на Владенията му.

Отрова продължаваше да гледа към господарката на паяците.

– Надявам се да си прав – промълви тихо тя. Страховитата жена и момичето сезираха една в друга още известно време, след което Аси-настра се обърна и излезе през близката врата. Когато чудовището се скри от погледа ѝ, Отрова изпита невероятно облекчение, но в следващия момент то бе помрачено от мрачно предчувствие. Повелителката на паяците беше тук, което означаваше, че рано или късно щеше да дойде за Отрова. Единствено покровителството на Йерофанта ѝ осигуряваше някаква защита, но тази защита бе доста тъничка – колкото една дума.

– Защо всички са се събрали тук? – попита тя и посочи към повелителите и повелителките под тях.

Старецът се прокашля.

– Йерофантът започна да пише – осведоми я той. – Понякога Йерофантът сам започва да пише дадена история. А тази история е от огромно значение, в много отношения е по-важна от повечето други легенди и сказания.

– Но те се боят от него – изтъкна Отрова. – Защо?

– Защото историите на Йерофанта не са просто истории – отвърна Чевърстия. – Те могат да променят нещата. Пазителите на древността например само събират различни данни и факти. Това, което узнаваме, отива в книгите на Великата библиотека, които се пишат сами. Ние можем само да наблюдаваме. Йерофантът обаче е творец. Написаното от него се сбъдва, превръща се в неоспорима истина и закон. Вече си запозната със закона на Амрей. В момента, в който Йерофантът го е написал, всички повелители и повелителки вече били принудени да се съобразяват с него и да му се подчиняват. Забележи, не по свое собствено желание, а по принуда. Те просто не могат да откажат аудиенция на човек и не могат да му сторят зло, докато тази аудиенция не е приключила. За тях е невъзможно да нарушат този указ. Амрей го е създал, за да осигури по-справедливо отношение към хората в различните Владения и ако не друго, поне да бъдат изслушвани. Сега повелителите искат да разберат какви закони ще възникнат след създаването на новата история, която Йерофантът пише в момента. И треперят от страх.

– А той какво ще направи? – попита Отрова.

– Кой може да каже? – вдигна рамене Чевърстин. – А ти как би постъпила?

– Бих измислила някакъв велик водач на човечеството – заяви девойката, без да се замисли. – Такъв като Аламбар Бърл, но даже още подобър. Герой, който да ни обедини и да ни поведе срещу вълшеблените създания, за да можем най-накрая да ги прогоним от земите си. Тогава

няма да има повече отвлечени деца и хората няма да умират заради лошите места, където сме принудени да живеем сега. Бих го сътворила – него или нея – и бих го дала на нашия народ, за да можем да отвоюваме обратно онова, което ни принадлежи по право.

– Идеята ти е достойна за възхищение – рече одобрително възрастният ѝ събеседник. – Именно от нещо подобно се страхува Ейлтар. Но няма как да разберем. Историята не може да бъде прочетена, докато не бъде завършена. Също като книгите във Великата библиотека, текстът не може да се види, докато не е написан и последният ред. Единствено Йерофантът знае какво сътворява.

Докато Чевърстия говореше, побеснелият от гняв Ейлтар отвърна глава от гаргойла и случайно вдигна очи към терасата. Отрова срещна погледа му и видя как лицето на повелителя моментално помръква като буреносен облак. Сърцето ѝ се сви и тя трябваше да напрегне всичките си сили, за да запази самообладание и да отвърне на предизвикателството с пронизващия си теменужен взор. Драскин проследи погледа на господаря си и пребледня като мъртвец, когато червенокосият мъж се обърна към него. Девоjkата се досети, че писарят не бе казал на Ейлтар за бягството на хората. Внезапно повелителят на вълшеблените създания закричи бързо напред, а Драскин и другите му придворни забързаха след него. Гругарот се озъби, когато Ейлтар мина покрай него, а джуджерите, людоедите и тролещата, които го обкръжаваха, заръмжаха заплашително към вълшеблените, но те не им обърнаха никакво внимание.

По челото на Отрова изби студена пот; изобщо не трябваше да идва тук. Струваше ѝ се, че е допуснала голяма грешка. Беше най-добре Ейлтар да не знае къде се намира, а ето, че сега местонахождението ѝ му бе станало известно. На всичкото отгоре и зловещата Асинастра я беше видяла. Девоjkата си каза, че дори и да искаше, едва ли би успяла да събере на едно място двамината си смъртни врагове.

– Не се страхувай, Отрова – помъчи се да я успокои Чевърстия. – Всички гости на замъка се намират под покровителството на Йерофанта – напомни ѝ той. – Никой няма да посмее да ти навреди.

– Зная, нали вече ми каза – отвърна момичето, макар че се съмняваше в надеждността на тази защита. Тя загледа как повелителите и повелителките бавно напускат залата, а лицата им – тези от тях, които имаха лица, – бяха разочаровани и сърдити.

– Отрова? – попита я внезапно Чевърстия. – Искаш ли да се срещнеш с Йерофанта?

Тя примигна изненадано.

– Но аз си мислех...

– Той няма да приеме никого от тях – намигна й старецът. – Но съм сигурен, че няма да има нищо против едно мъничко натрапване от наша страна.

Предложението и бездруго звучеше примамливо, а в допълнение към това момичето просто изгаряше от желание да се махне от мястото.

– Защо не?

* * *

Като се стараеха да не вдигат шум, те се промъкнаха тихичко в покоите на Йерофанта. Чевърстия приближи показалец до устните си, преди да се шмугнат през малката странична врата, и двамата влязоха на пръсти в помещението. Отпред имаше пазител – гаргойл досущ като онзи пред двойните врати под терасата, откъдето искаше да мине Ейлтар, – но той не им обърна никакво внимание.

– Обучени са да пропускат определени хора – обясни шепнешком старецът, – и аз съм един от тях. А тебе те възприемат като мой придружител и затова не те спират.

В голямата стая, както и трябваше да се очаква, високите етажерки с книги закриваха всички стени, с изключение на четвъртата, която представляваше огромен кръгъл прозорец. В единия ъгъл на помещението имаше голям плюшен креват с балдахин, а през изработената във вид на концентрични кръгове рамка на прозореца се виждаше как дъждът плющи по стъклото с дива ярост. От време на време проблясваше светкавица и отекваше гръм, но напоследък Отрова бе привикнала до такава степен към бурята, че почти не забелязваше яростните ѝ изблици.

Йерофантът седеше зад широко писалище, украсено с дърворезба, и пишеше с перо в една дебела книга с кожена подвързия. Изглеждаше стар като света – мършав и сбръчкан старец с дълга бяла брада, която стигаше чак до коленете му. Олисялата му глава бе покрита с множество старчески петна, подутини и бенки. Дебела роба от зелено кадифе се спускаше от раменете му и скриваше очертанията на слабото му тяло.

В продължение на няколко минути Отрова разглеждаше с интерес приведената фигура на Йерофанта пред нея. Единственият звук в стаята, като се изключоха гръмотевиците и барабаненето на дъжда, беше проскърцването на перото му. Старецът със зелената роба се вираше съсредоточено в страниците пред себе си през кръглите стъкла на очилата и изписваше ред подир ред с шеметна бързина. Накрая спря, въздъхна и вдигна поглед към посетителите си. Въпреки че Отрова и Чевърстия не

бяха издали по никакъв начин присъствието си, старикът през цялото време беше знаел, че са тук.

– А, Отрова! – възкликна Йерофантът с тънък и леко пресипнал глас. – Колко се радвам, че най-накрая те виждам със собствените си очи! Аз съм Йерофантът Мелхерон.

Тъмнокосата девойка хвърли неуверен поглед към Чевърстия.

– Да се запозная с вас е голяма чест за мен – рече тя. – Не знаех, че очаквате посещението ми.

– Всички посещения са очаквани – отвърна старецът. – Знаех, че ще дойдеш, защото аз те доведох тук.

– Как така? – попита Отрова, неспособна да скрие недоверието в гласа си.

Мелхерон не отговори на въпроса ѝ. Вместо това ѝ даде знак да се приближи към него.

– Ела по-близо. Искам да те разгледам. Чевърстин, ще ни оставиш ли за минутка?

Старият познайник на Отрова се поклони почитателно.

– Ще чакам отвън – каза той и излезе от стаята.

Момичето пристъпи към Йерофанта със смесени чувства на тревога и неохота. Не ѝ допаднаше маниерът му да говори с недомлъвки и загадки, както и възникналото у нея впечатление, че старецът знае повече, отколкото казва. Когато се приближи до него, девойката погледна крадешком към книгата, в която Мелхерон пишеше. Както беше казал Чевърстия, страниците ѝ бяха празни. Освен това в мастилницата имаше не мастило, а някаква полупрозрачна течност, подобна на лепкава вода.

Йерофантът присви очи и Отрова забеляза, че те са пожълтели от старост и имат цвета на дъвен пергамент.

– Да, да, виждам, че съм бил прав. Ти знаеш, нали?

– Какво да знам? – попита машинално девойката и в същия миг се смърми вътрешно, задето бе отвърнала точно по начина, по който се очакваше от нея. Както можеше да се очаква, репликата на Мелхерон бе уклончива и неясна.

– Знаеш, само че не исках да го признаеш пред себе си. Опитваш се да уловиш скрития смисъл в думите ми. Познах, нали? Възхитително! Изумително!

– Помните ли Мрачин? – внезапно попита Отрова.

Старецът се усмихна и възкликна още по-радостно:

– Възхитително! Изумително! Сменяш темата, преминаваш в контраатака! Ти ще станеш истинска перла, моя малка Отрова! – Той свали

очилата си и изтри една сълза от ъгълчето на окото си с костеливите си пръсти. – Мрачин, казваш? Да, помня го. Клетото създание!

– Той също ви помни – отбеляза момичето. – Казва, че не сте си направили труда да обмислите подробностите. Например, с какво ще се храни, ако не успее да улови риба. Разбирате ли какво означава това?

– Естествено! – увери я Мелхерон. – Аз винаги правя така! Не мога да мисля за всички дреболии на света, Отрова! Че аз ще полудея!

Изражението на момичето показваше, че според нея старецът и без друго вече си бе изгубил ума.

– Въпреки това – продължи Йерофантът с по-сериозен тон, – Мрачин не е единственият, който се оплаква от съдбата си. Такива неща се случват все по-често напоследък. Хората започнаха да забелязват. Как мислиш, дали съм започнал да забравям, Отрова? Паметта ми вече не е същата както преди. Смяташ ли, че те виждат пукнатините?

– Какви пукнатини? – попита девойката. Разочарованието, което се бе пробудило в нея, не спираше да расте.

– Пукнатините! – извика Мелхерон. – Пукнатините в сюжета! Търпението на Отрова вече се бе изчерпало.

– Ще ми кажете ли какво означава всичко това? – изкрещя тя, изгубвайки самообладание. – Никой от тези, които съм срещнала, откакто напуснах родното си поселище, не ми е дал конкретен отговор! Какво означава това? Защо непрекъснато попадам в ситуации, които сякаш са излезли от вълшеблени приказки? Защо Мрачин смята, че вие сте виновен за стогодишния му глад? Кой изобщо сте вие?

Ала тирадата ѝ не направи никакво впечатление на Мелхерон.

– Ти вече знаеш, Отрова – произнесе бавно и отчетливо той. – Няма нужда да ти обяснявам каквото и да било.

Изведнъж ѝ се стори, че попада в студена и тъмна бездна, зейнала вътре в нея. Наистина знаеше. Семената на подозрението бяха започнали да зреят в нея от самото начало, а всяка следваща случка само доизбистряше смътната идея, която бе възникнала в съзнанието ѝ. Тази идея обаче, беше прекалено ужасна, за да бъде взета на сериозно, прекалено ужасна дори да си я помислиш...

– Ти знаеш – изхрипя старикът. – Дори и да не искаш да го признаеш пред себе си.

– Искам да съм сигурна в това, което зная – натърти Отрова. – Искам да чуж истината от вас.

– Не е ли за предпочитане да останеш в неведение? – попита я Йерофантът. – С течение на времето можеш да забравиш. Да се убедиш, че

просто си сглупила и толкова. Така ще бъдеш като всички онези, които никога не си задават въпроси. Като Ейлтар, като Брам и Пиперено зрънце, дори като Чевръстин... Дори и той не знае. Никой освен теб не знае. Само аз и такива като Мрачин, ала те не са никак много. И виж какво се случи с него.

В думите му се криеше съблазън, на която Отрова просто нямаше сили да се противопостави. Искаше ѝ се да закрие очите си с длани, да затули ушите си и да побегне надалеч от всичко това. Искаше да си остане в щастливо неведение. Но това нямаше да е тя. Постъпеше ли така, означаваше да тръгне срещу себе си.

– Кажете ми – прошепна тя.

Мелхерон въздъхна и наведе мрачно глава.

– Всичко – Владенията, повелителите, повелителките, твоите родители и даже ти, Отрова – е една измислица. Всички вие сте плод на моето въображение. Ти, Брам, Чевръстин, Пиперено зрънце, Ейлтар... всички вие играете по моята свирка, независимо дали го искате, или не. Моите думи определят съдбата ви. Аз съм ви сътворил – всичко, което сте били преди, и всичко, което сте сега, е мое творение. Ти, Отрова, си просто един мой персонаж – изключително важен, но въпреки всичко просто персонаж. Казано с други думи, ти си измислица. Моя измислица. Мелхерон надигна глава и я погледна в очите.

– Всичко, което знаеш, Отрова, е една история. А аз съм разказващът ѝ.

Вътрешната пустота раззина паст, заплашвайки да я погълне цялата. Девојката почувства как силите я напускат и трябваше да се хване за писалището на Йерофанта, за да не падне.

– Аз... аз не разбирам – заекна тя.

– Аз съчинявам истории, Отрова, и ти просто си част от тях – търпеливо повтори старикът. – Съзнавам, че не е лесно да се осмисли, но е така. На Мрачин също не му беше лесно. Той беше част от друга приказка, която написах преди много, много време. Там трябваше да бъде незначителен персонаж, чието предназначение се изчерпваше с това да тласка другите герои в нужното за сюжета направление. Той обаче се сбеси, когато разбра. Не трябваше да го правя толкова съобразителен...

– Лъжете – поклати глава девојката. – Вие не можете... не можете да управлявате света.

Йерофантът се изкикоти.

– Естествено, че не мога. Но мога да управлявам твоя свят, Отрова. Владенията са били създадени в незапомнени времена от първия

Йерофант и дори историците не знаят нищо за тази дълбока древност. Оттогава насетне са се сменили безброй негови последователи, всеки от които е разказвал свои легенди и е добавял нови штрихи в общата картина. Както всеки разказвач прекрасно знае, в един момент персонажите започват да живеят свой собствен живот. Историята, част от която бе Мрачин, завърши преди цял век, но сама забелязваш, че той продължава да съществува някъде. Сега виждаш, че целият заобикалящ те свят е просто едно огромно стълпотворение от сказания, живеещи вечно, което се развива по свои собствени закони. От време на време обаче, се налага да се намесваме и да вземаме нещата в свои ръце, за да помогнем на света. – Мелхерон почука с показалец по сбръчканото си чело. – И с това се занимавам аз.

– Това е абсурдно! – възрази отчаяно Отрова. – Вие сте просто един умопобъркан старец!

– В дълбините на сърцето си усещаш, че словата ми са правдиви, Отрова – отвърна й спокойно Йерофантът. – Знаеш го. Ти просто не съществувахте, преди да те измисля. И Черните блата не съществуваха, и твоето семейство, и ловците на духове. Аз ги сътворих. Това са най-скорошните ми допълнения към този свят. Сътворих и теб, защото бе необходима за историята ми. Естествено, Ейлтар е на този свят от доста време и не ми се налагаше да го измислям. Той обаче е също толкова безсилен пред мощта на моите сказания, както и всеки друг... И дори той не знае нищо.

– Защо правите всичко това? – прошепна девойката. Раменете ѝ бяха увиснали, а коленете ѝ трепереха.

– Кое? – попита съвсем невинно събеседникът ѝ.

– Защо ми разказвате всичко това? Защо ме измъчвате по този начин?

Мелхерон я изгледа с уморените си, воднисто жълти очи.

– Защото ти сама го пожела – рече той. – Такъв е характерът ти. Аз те сътворих такава.

СМУТ И РАЗРУХА

Вече не можеше дори да заплаче. Просто нямаше никакъв смисъл.

Отрова лежеше в кревата на Чевърстин, свита като зародиш и завита плътно с няколко одеяла. Лежеше така вече няколко дни. Къде спеше самият Чевърстин – и спеше ли изобщо – тя не знаеше и не я бе грижа.

В началото имаше много плач – нескончаем порой от сълзи. Сякаш сърцето ѝ бе изтръгнато с касапска кука и кухнята, зейнала на мястото му, се бе напълнила с толкова много тъга и болка от измамата, че девойката трябваше да изплаче всичко това, за да не се удави в злочестината си. Скръбта ѝ безпокоеше и озадачаваше Чевърстин – Отрова не искаше да говори с него за онова, което беше преживяла, и това го притесняваше още повече. От друга страна, момичето съзнаваше, че старият ѝ приятел не може да вникне в истината, защото и той бе измислица като всички останали.

„Той не иска да узнае истината. Никой не иска да узнае истината. Ох, ако можех и аз отново да потъна в неведение.“ Но как да изтръгнеш от себе си онова, което веднъж вече си узнал?

Чевърстин я бе сложил да си легне. Тя помнеше как Брам и Пиперено зрънце се суетяха около нея, потресени да видят непоклатимата си спътница в такова състояние. Отрова не можеше да намери сили дори да отговори на въпросите им. И защо изобщо да го прави? Те бяха плод на нечие въображение, също като нея. Те не бяха истински. Нищо не беше истинско. При мисълта за това тъмнокосата девойка просто се предаде.

Колко лесно беше всъщност... Само няколко думи от Йерофанта – и не и останаха никакви сили за борба, сякаш най-естественото нещо на света беше да рухнеш и да престанеш да се съпротивляваш. Мисълта за това, че Мелхерон можеше да лъже, дори не ѝ мина през ума. На някакво инстинктивно ниво Отрова усещаше, че Йерофантът говори истината. И тя знаеше истината още преди да и я каже. Някъде в дълбините на душата си вече бе подредила всички парченца на главоблъсканицата. Нищо не беше истинско. Нищичко. Отрова живееше във вълшеблена приказка и беше една от многото марионетки на историята... както всички останали. Всички решения, които бе взела, всички усилия, които беше положила, всички страдания, които бе понесла... всичко това беше само илюзия за свободна воля. Това не беше тя. Тя просто следваше хода на сюжета.

Дали наистина всичко, което бе направила, бе следствие от нейния избор, или беше само илюзия за самостоятелност?

Това беше твърде много. Земята бе изтръгната изпод краката ѝ и целият ѝ свят се бе сгромолясал и зейналата бездна. Всичко бе станало безсмислено. Нищо нямаше значение. Какъв смисъл имаше да прави каквото и да било, ако играеше по нечия чужда свирка? Как можеше да взема решения отсега нататък, като знаеше, че каквото и да стори, изпълнява волята на автора и само ѝ се струва, че избира сама?

При това положение трябваше ли изобщо да си прави този труд?

Ето защо остана в постелята си. Андерсен спеше, свит на кълбо върху корема ѝ. Брам, Пиперено зрънце и Чевръстия се редуваха да стоят до нея и постоянно гледаха да поддържат някакъв разговор, разпитвайки я какво се е случило, защо не се чувства добре, какво не бе наред... Тъмнокосата девойка не им отговори нито веднъж. Ловецът на духове предполагаше, че Отрова е узнала за смъртта на Азалия и скръбта бе разбила сърцето ѝ. Щом разбра за това, ѝ се прииска да се изсмее на догадката му. Смъртта на Азалия бе нищо в сравнение с разкритията на Йерофанта. Трябваше ли да я е грижа за сестричката ѝ? Та нали и тя бе само една измислица, която играе нищожната си роля.

Но я беше грижа и точно там бе същината на проблема. Именно за това я болеше толкова много. Дори и след онова, което бе узнала, животът – такъв, какъвто си беше – продължаваше. Отрова продължаваше да усеща парещите следи от сълзите по бузите си. Продължаваше да чувства топлинката на черния котарак, който дремеше върху одеялото. Продължаваше да страда от загубата на Азалия и знаеше, че би било чудовищно предателство да остави сестричката си на произвола на съдбата. Нямаше никакво значение колко пъти си повтаряше, че живее в нечия фантазия – сърцето ѝ просто не можеше да се примири с това. Колкото и болезнени да бяха тези мисли обаче, те все още не бяха достатъчни, за да възпламенят волята ѝ за живот.

Дните отминаваха, макар че никой не можеше да каже дали става-ше дума за дни, за седмици или за часове. Кой знаеше до каква степен се изкривяваше времето в чуждите Владения? Чевръстин ѝ четеше от старите книги, които Отрова бе поглъщала с интерес като малка, без да осъзнава горчивата ирония, че чете вълшеблена приказка, а те самите живееха в такава. Нима всички герои от тези книги бяха също толкова живи като нея? Дали знаеха онова, което знаеше и тя? Вероятно те също се заблуждаваха, че съществуват наистина... Ами Йерофанта, създателят на света? Възможно ли е и той също да бе плод на нечие

въображение, но да не подозира за това? Ето това се казваше хубава шега! Като две огледала, поставени едно срещу друго, в които се отразяват множество светове, във всеки от които се крие друг свят, и така до безкрайност...

Само от една такава мисъл човек можеше да си изгуби разсъдъка.

Чевръстия през цялото време гледаше да разказва на Отрова забавни неща, за да пробуди у нея интерес към ставащото в замъка. Някои от повелителите вече се бяха разотишли, озлобени и разочаровани, задето Йерофантът не бе пожелал да ги приеме. Гругарот например си бе тръгнал заедно със свитата си от тролища, но Ейлтар си оставаше непреклонен и дори бе започнал да сипе заплахи, ако молбата му за аудиенция не бъде уважена в най-скоро време.

Отрова почти не слушаше стария си приятел. Откакто бе легнала в кревата му, не бе слагала нищичко в устата си и не бе изпила дори капка вода, Девојката изглеждаше болезнено бледа и дори излъчваше миризма на болест, а черните ѝ коси се бяха сплъстили и се спускаха пред лицето ѝ като тъмна завеса. Бе започнала да бълнува насън. Приятелите ѝ – колко безсмислена ѝ се струваше сега тази дума се опитваха да я накарат да сложи поне зальк в устата си, ала Отрова бе изгубила всякакъв апетит и усещаше глада единствено като далечна, тъпа болка, гложеща я нейде отвътре.

Девојката бе до такава степен погълната от мъката си, че не забелязваше какво се случва около нея, докато не станеше прекалено явно.

Веднъж, докато Чевръстия ѝ четеше, Отрова произнесе първите смислени думи от момента, в който се бе сгушила в постелята.

– Чевръстин... – изхриптя тя. Старецът веднага погледна към нея, а в очите му грейна пламъчето на надеждата. – Чевръстин, ти си болен.

Той наистина беше болен. Отрова го виждаше съвсем ясно. Очите му бяха хлътнали навътре, бузите му бяха увиснали, а той самият сякаш се бе стопил. Все едно старикът гладуваше, а не тя. И в същото време... ставаше въпрос за нещо повече от недохранване. Със сигурност се дължеше на нещо, което не бе свързано с физическа слабост или заболяване, но съзнанието ѝ бе дотолкова замъглено от глада, че не можеше да вникне в истинската причина за състоянието му.

– Всички сме болни, Отрова – рече ѝ Чевръстин.

– И Пиперено зрънце и Брам ли? – попита девојката и усети как тревогата пропълзва в сърцето ѝ. – Ами Андерсен?

– Всички – въздъхна старият ѝ приятел. – Слугите, Пазителите на древноста, дори повелителите и повелителките. Дори на Ейлтар му е

зле.

– Какво се е случило? – промълви чернокосото момиче.

– Не зная – вдигна рамене Чевръстин. – Сякаш целият замък се е напълнил с призраци. Всички са равнодушни, всички са някак... уморени. Лечителите не могат да установят причината. Говорят за чума и други болести, ала със сигурност не е нещо такова... Просмукало се е даже и в стените... Самият замък вече не е тъй здрав и солиден както преди. – Той въздъхна. – Сякаш всичко избледнява и изчезва малко по малко...

– Но... – започна Отрова. – Как...?

– Не зная... не зная... – прошепна събеседникът ѝ. Самият той не приличаше на себе си – нямаше нищо общо с онзи твърд, жилив и жизнен Чевръстин, когото познаваше от Чайкино. Мъжът надигна глава и я изгледа с уморените си очи. – Отрова, чух какво бълнуваше насън. Това е безсмислено, аз... аз... нищо не разбирам... Съветвам те да престанеш да правиш така.

– Аз? – девойката бе толкова изненадана, че дори не можа да се разсърди. – Че аз нищо не правя. Само си лежа. – Колкото и странно да звучеше, явно все още можеше да се шегува, макар и не особено удачно.

– Ти... ти говореше за някакви истории. Какво ти каза Йерофантът? Какво точно се случи?

Ала Отрова се замисли за онова, което ѝ беше казал Мрачин в колбката си край езерото. Как светът се объркал, когато вдичарят се отказал от ролята си и се опитал да заживее друг, различен живот. „Някога и аз имах своя история, но тя не ми харесваше и се опитах да я променя. Съветвам ви никога да не се опитвате да правите това.“ Той не им бе обяснил какво означаваше това, но сега, в един миг на кристална яснота, всичко бе дошло на мястото си.

– Всичко е заради мен – произнесе Отрова с изпръхналите си устни. – Заради мен. Аз съм виновна.

– Как така, Отрова? Защо? – Болката в гласа на стареца притисна сърцето ѝ като оловен къс.

– Престанах да се подчинявам – отвърна момичето.

– На кого? – попита старецът.

Отрова се надигна на лакти.

– Ти не разбираш, Чевръстин – заяви тя. – Не разбираш, защото не искаш да разбереш. Но всичко това е една вълшеблена приказка и нищо повече. Вълшеблена приказка, съчинена от Йерофанта. Аз не искам да бъда част от нея, защото не желая да бъда пионка в неговата игра... пионка, с която може да се прави всичко. Щом не мога да решавам сама за

себе си, по-добре да не правя нищо. Щом не мога да имам свободна воля – момичето сведе поглед, – по-добре да умра.

Тя видя как събеседникът ѝ посырна, докато говореше. Същевременно обаче си личеше, че старецът се мъчи всячески да вникне в смисъла на думите ѝ. Отрова му беше представила една невероятна концепция за света, която беше отвъд способностите му за възприемане.

– Не разбирам – поклати глава Чевърстин. – Не Мога. Не мога да разбера какво общо има между това и тази... болест, която ни поразя. Виждам обаче, че е свързано с теб, Отрова. Какво толкова ужасно се е случило, че не искаш да живееш повече? Нима не осъзнаваш, че така обричаш на гибел и нас?

Тъмнокосата девойка щеше да заплаче, но просто не ѝ бяха останали сълзи.

– Вие всички сте измислици – промълви тя и добави: – Както и аз.

– Откъде пък ти хрумна това? – възкликна Чевърстин. Внезапно се беше оживил. – Та ние чувстваме, обичаме, плачем, страдаме, кървим, жертваме се... Ако това не е живот, тогава какво изобщо е животът? Какво е твоето определение за живот, Отрова? Откъде ти хрумна, че Йерофантът може да те управлява по някакъв начин? Нима не вземаш сама решенията си? Не избра ли сама да се отправиш на това пътешествие?

– Може и така да е – въздъхна момичето и се отпусна обратно на възглавницата. – Не зная. Имам нужда от доказателство, че самостоятелният ми избор не е илюзия и виж какво става, когато откажа да е подчиня на волята му. Историята започва да се разпада. Защо не мога да се откажа?

Чевърстин не знаеше как да отговори на това. Отрова се завъртя с гръб към стареца и не след дълго той излезе от стаята, оставяйки я сама.

* * *

Откакто проговори отново, приятелите ѝ започнаха по-често да я навещават. Според тях това беше обнадеждаващ признак, ала Отрова изобщо не смяташе така. Тя просто искаше да им каже, че съжالياва за онова, което се случва. Брам, Пиперено зрънце и Чевърстин не разбираха нищичко от думите ѝ, но я умоляваха да хапне нещо, за да възстанови силите си. Те самите умираха, чезнеха и постепенно се превръщаха в нищо, докато историята около нея се разпадаше. Как сега да се измъкне от бездната, в която бе пропаднала? Как да заживее със съзнанието, че е нечия измислица? Отрова изтърпя и сълзите на Пиперено зрънце, и млчанието на Брам, без да може да каже, кое бе по-лошото. Имаше обаче

нещо, което знаеше със сигурност, и то бе, че никога нямаше да се предаде. По-скоро би умряла и би причинила гибелта на приятелите си заедно със своята. Това бе единственият избор, който можеше да направи, и ако смъртта ѝ нарушеше плановите на Йерофанта, значи така му се падаше. Мелхерон я беше направил такава – не някой друг, а той самият бе измислил толкова упорит и твърдоглав персонаж. И колкото повече я мачкаха, толкова по-енергично щеше да се съпротивлява.

* * *

Отрова ту идваше на себе си, ту отново потъваше и мрака, а слабостта периодично я поглъщаше и изплюваше обратно. Денят и нощта вече не означаваха нищо за нея. Времето се бе разпаднало на краткотрайни моменти на просветление. Организмът ѝ изнемогваше от глад и жажда и от време на време тя се будеше с влажни устни, когато някой от грижовните ѝ другари се опитваше да я подкрепи с мляко или мед, надявайки се, че Отрова ще преглътне машинално напитката. Това обаче не бе достатъчно, за да се спре неизбежното. Момичето с теменужните очи умираше и знаеше това... но поне тя сама бе взела това решение.

Една нощ Отрова се събуди в полумрака и видя, че Брам седи на ръба на леглото ѝ. На масата гореше един-единствен фенер и сиянието му осветяваше половината от лицето на ловеца на духове, а другата половина беше в сянка. Очите му не се виждаха, скрити под периферията на неизменната му шапка.

– Брам... – произнесе с усилие момичето и се усмихна измъчено.

Мъжът не каза нищо. Отрова не можеше да види изражението му, но въпреки това усещаше мрачното настроение, обхванало приятеля ѝ.

– Брам, какво има?

– Мислих за някои неща – въздъхна тежко той. – И искам да изслушаш това, което ще ти кажа.

Ловецът на духове завъртя главата си настрани и лъчите на фенера осветиха цялото му лице. Девојката ахна. Черепът му прозираше под изпитата му плът, мустациите му бяха оредели и проскубани, а масивният му врат се бе стопил и сбръчканата кожа висеше, нагъната като хармоника. Очите му бяха покрити с кървавочервената мрежа на капилярите.

– Ох, Брам... – изстена Отрова. Видът му пронизваше сърцето ѝ като с нож.

– Спести ми съчувствието си – отсече мъжът с хрипящ глас. –

Вече съм слушал извиненията ти. Не ме интересуват.

Девојката бе изумена от внезапната промяна в поведението му, но се чувстваше прекалено слаба, за да отвърне на удара.

– Ти си една егоистка – избоботи събеседникът ѝ. – Виж какво направи. Разгледай ме добре. Виждала ли си Пиперено зрънце? А Чевърстия? Или онази проклетата котка? Видя ли до какво водят твоите принципи? Ти ни убиваш, разглезена малка гадино, и то само защото не искаш да поемеш отговорност за постъпките си!

Отрова потрепери при неприкритата злост в гласа му. Не бе подозирала, че Брам е способен на това. Щом една толкова добра душа като него се бе променила до такава степен...

– Ти не си истински... – възрази немощно тя.

– Да, да, и на това се наслушах! – озъби се ловецът на духове. – Не съм бил истински... Глупости! Аз съм не по-малко жив от теб, а ти си не по-малко жива от Йерофанта. Ние всички сме живи, Отрова. Както и да ни наричаш, сме си живи. Дори и да си мислиш, че някой друг ти е подарил живота. Всеки от нас има мечти и желания, мисли и планове, а ти ни ги отнемаш. – Той се надигна от леглото и махна отвратно с ръка. – Някога вярвала ли си в Бога, Отрова?

– Когато бях малка... – промълви тя.

– Добре де, какво му е толкова различното сега?

– Тогава вярвах... – прошепна с труд тя, – че мога да управлявам съдбата си.

– Толкова ли не можеш да разбереш! – извика мъжът. – Ти доказва това, което искаше! Ти наистина управляваш съдбата си! Избра да умреш и реши да убиеш и нас заедно с теб. Никой не можа да те спре. Никой не може да го стори. Никой... освен самата ти. Няма значение какви са последствията от решението ти – важното е, че го взе сама.

Отрова бе изумена, че Брам бе достигнал самостоятелно до този извод.

– Това не е... достатъчно – каза тя и отметна сплъстените коси от лицето си. – Ако единственият начин да оправим света е... като се подчиним на волята на Йерофанта... значи сме лишени от каквото и да било право на избор.

– Ти нямаш никакво право да ни убиваш! – изкрещя ѝ ловецът на духове.

– Откъде знаеш... – контрира го тя, – че изобщо си жив?

– А откъде го знаят всички? Как изобщо някой може да знае нещо със сигурност? Верни отговори не съществуват, Отрова. Всичко е

относително. Просто такъв е животът. Единственият начин да се справяме с него е като го живеем. Това малко ли ти се струва? Всичко, което искам от живота, е да се върна у дома, да си купя къщичка в планините и никога вече да не си мисля за вълшеблени твари и Йерофанти! Ти ме лишаваш от тази моя мечта, Отрова! Кой ти е дал правото да се разпоглеждаш с нас и да решаваш кой заслужава да живее и кой – не?

– Вие всички... – прошепна момичето – ... умирате. Умирате, защото и аз умирам. Кой ви е дал правото да ме принуждавате да живея! Как можете да ме направите отговорна за целия свят?

– Ти си отговорна за целия свят! – заяви победоносно Брам. – И знаеш ли какво означава това?

Отрова се намръщи.

– Не...

– Това означава, че живеем в твоята история, глупачке! – кресна й той.

Девојката бе смаяна. През цялото време си бе мислила, че Брам, също като Чевръстин, не е способен да прозре, че е кукла на конци, ала ето, че сега той самият спореше с нея, използвайки нейната логика. Като се имаше предвид колко трезвомислещ и земен човек беше, навярно бе положил ужасно големи усилия, за да приеме идеята на Отрова. Дали наистина вярваше в думите си, или просто искаше да я надхитри?

– Това означава, че имаш също такава власт над историята, както и Йерофантът! – изтъкна ловецът на духове. – Ако аз умра, ако Пиперено зрънце умре... ами, светът няма да рухне. Но ако ти издъхнеш, цялата приказка ще стане на пух и прах! Не разбираш ли? Ти си главната героиня! Това е твоята история. Без теб не може да има нищо! – Очите на Брам пламтяха с лудешки ентузиазъм. – А щом това е твоята приказка, вземи нещата в свои ръце! Бори се! Направи нещо!

– Какво да направя? – попита унило Отрова. – Как мога... как мога да се боря?

– Не зная! – заяви Брам и закричи нервно из стаята. – Нали ти си умната. Успя да се справиш с всички задачи, които той ти възложи досега. Докато се бориш, ще има и надежда да промениш положението си. Да не би да искаш да убиеш себе си – и нас, – без дори да си се опитала да сториш нещо? Направи поне един опит! Нищо не губиш! А ако нищо не се получи, винаги можеш пак да легнеш и да захвърлиш всичко. Брам беше прав. Наистина беше прав. обстоятелството, че Отрова можеше да докара света на Йерофанта до границата на изчезването, доказваше, че тази история бе наистина нейна. Цялата тази приказка бе създадена за

нея и щеше да рухне без главната си героиня. Това означаваше, че все пак притежава някаква власт. Девојката почувства как в нея започва да се надига прастаро и отдавна забравено чувство, което някога бе наричала с протичката дума „надежда“. Може би наистина бе способна да промени нещо. Може би все още не бе твърде късно да преобърне събитията.

Наистина ли беше жива? Ами Брам? Та нали все още има моменти, в които си мисли, че той е единственият жив човек, а всички останали са просто второстепенни актьори в пиесата. И кой можеше да каже къде е истината и къде – лъжата?

Не. Брам беше прав. Трябваше да направи още един опит. Иначе и до самата ѝ смърт, а може би и след това, щеше да се измъчва от съмнения и угризения. Каквато и да бе истината за живота, който водеше, не си заслужаваше да умира заради нея.

– Хапни нещо – избоботи Брам и подаде на девојката купата със студена супа, която стоеше на масата, откакто Пиперено зрънце се бе опитала да я нахрани за последен път. – Хапни, проклета да си! Не смей да мислиш само за себе си. Ставай, събирай сили спри да се самосъжаляваш.

Момичето погледна към купата и очите ѝ трескаво заблестяха. Да се огъне сега, когато бе толкова близо... Можеше ли да каже със сигурност, че в думите на Брам има смисъл?

Ала слабо то пламъче на надеждата, подарена и от ловеца на духове, се оказа онази искрица, която не достигаше на собствената ѝ воля, за да се пробуди към живот. И от тази искрица се разгоря огънят на неподчинението. Нямаше смисъл да се опълчва на Йерофанта със смъртта си; щеше да се бори с него с живота си. Не бе необходимо да разрушава плановете му. Трябваше да го победи в неговата собствена игра. Изход непременно щеше да се намери.

Отрова взе купата и загреба с лъжица от студената супа. Блудкавото вариво ѝ се стори като най-сладък нектар, защото възвърна силите, без които тя не можеше да се бори.

Ловецът на духове приседна отново на ръба на леглото и въздъхна с облекчение, докато гледаше как девојката се храни.

– Много ме изплаши, Отрова – прошепна той. – Много ме изплаши.

– Вярваш ли ми? – попита тихо момичето. – Че всичко около нас е просто една измислена история?

Мустаците на Брам потрепнаха над кривата усмивка, изписала се на лицето му.

– Не вярвам на нито дума от това – отвърна той. – Но зная, че ако се справиш, тази болест, която ни изядва, ще изчезне. Повече не ми трябва.

* * *

Възстановяването на Отрова протичаше с бързи темпове и след няколко дни тя стана от постелята. През това време болестта, разяждаща замъка на Йерофанта, започна да отшумява като лош сън. Бузите на обитателите му отново поруменияха, те самите възвърнаха радостта си от живота и започнаха да изглеждат доста по-добре. Дори стените станаха по-здрави и отново се превърнаха в предишното несъкруσιμο каменно убежище, а бурите се нахвърлиха върху замъка с подновена ярост.

Но освен чудодейното изцеление се случи и още нещо. Всички забравиха за странната болест, както човек забравя за кошмара, когато съмне и от страшните видения остане само спомен. Всеки път, когато Отрова споменаваше за болестта, всички, дори и Брам, се удивляваха и сякаш не разбираха за какво им говореше. Казваха й, че тя още не се е възстановила от собствената си слабост. Приятелите й си мислеха, че се е разболяла от някаква тежка настинка, и се грижеха за нея до пълното й оздравяване. Попиташе ли ги за подробности обаче, те неизменно отклоняваха въпросите й.

И Отрова се отказа да дълбае в тази тема. И бездруго в момента я занимаваха съвсем други неща. Тя обмисляше как да победи създателя на това място; как да надхитри този, който бе измислил целия й досегашен живот. През дългите дни, докато лежеше в постелята си, девойката градеше най-различни планове, а когато ставаше на крака и обикаляше трескаво из стаята, челото й се смръщваше и погледът й ставаше още по-пронизващ.

В крайна сметка се оказа, че няма нужда да се измъчва толкова. Всичко се случи от само себе си. Един ден Чевърстин я обяви за напълно здрава и й съобщи, че Йерофантът е убит.

УБИЙЦИ

Иерофантът лежеше по очи върху голямата книга с кожена подвързия, в която пишеше, когато Отрова го беше видяла за последен път, а мъртвите му пръсти продължаваха да стискат перото. Човек би си казал, че Мелхерон просто е заспал по време на работата си, ако между плешките му не стърчеше ръкохватката на кинжала на Асинастра. Отрова не можеше да откъсне поглед от това оръжие – оръжието, което бе откраднала от повелителката на паяжините, сега бе забито до дръжката в гърба на Йерофанта.

Нямаше кръв. Сякаш раздвоеният връх на кинжала просто я бе изпил до последната капка. Разтворените страници, върху които лежеше, също бяха безукорно чисти и по тях не се забелязваше нито едно петънце от кръв или мастило.

Навън бурята продължаваше да бушува и дъждовните капки барабанаха по големия кръгъл прозорец, заемащ едната стена на помещението. Отрова обходи с поглед останалите присъстващи в стаята. Гаргойлите бяха престанали да пазят вратите, когато се изясни, че господарят им е умрял, но четирима Антиквари с дълги роби стояха на стража около тялото и бдяха никой да не го докосва. Почти всички повелители и повелителки от желеащите аудиенция бяха тук. Мъртвецът бе открит едва преди няколко минути и всички искаха да го видят с очите си. Отрова, Брам, Пиперено зрънце и Андерсен бяха дошли с Чевърстин и поради тази причина никой не ги изгони. Тъмнокосата девойка изпита облекчение, когато не успя да намери Асинастра сред присъстващите.

Ейлтар обаче беше тук и преливащият му от омраза взор я пронизваше изпод яркочервения му перчем. Момичето му отвърна с не по-малко дързък поглед. Кинжалът, който бе донесла от Владенията на паяците, бе забит в гърба на Йерофанта. Не бе особено трудно човек да се досети кой беше виновният.

Имаше обаче нещо, което безпокоеше Отрова по-силно от всичко друго. Тя тъкмо бе успяла да се възстанови след потресаващите разкрития, които ѝ бе направил Мелхерон, ала ето, че сега сърцето ѝ се свиваше при една нова мисъл, която още с появата си заплаши да срине душевния ѝ мир.

Йерофантът беше убит. Разказвачът бе убит от един от измислените от него персонажи. Кой тогава пишеше историята сега?

Нямаше много време за разсъждения по въпроса, тъй като в този момент в помещението се появи неземно красиво видение, облечено в ефирна сребърна рокля, която искреше като кристално чиста езерна повърхност, огряна от слънчевите лъчи. Непознатата пристъпваше из стаята с такава грация и елегантност, че мигом прикова в себе си погледите на всички присъстващи. Те се отдръпнаха, за да ѝ сторят път, и тя се приближи до писалището на Мелхерон.

– Това е тя – прошепна Пиперено зрънце с благоговееен трепет.

– Коя? – попита Брам.

– Виждали сме я – каза Отрова с нотка на подозрение в гласа си. – В двореца на Ейлтар.

Бездънните сини очи на вълшеблената красавица огледаха трупа на Йерофанта и тя въздъхна горестно. Въздишката ѝ приличаше на шумоленето на гробищна трева, раздвижвана от есенен вятър.

– Наистина ли? – прошепна Чевръстин. – Сигурни ли сте?

– Абсолютно – кимна тъмнокосата девойка. Такова създание не се забравяше лесно. – Защо питаш?

Очите на събралите се бяха вперени в лицето на прелестната вълшеблена. В този момент по свършената ѝ бледа кожа се търкулна кристално чиста сълза.

– Това е Париаза, принцеса на ериадите – информира ги Чевръстин. – Тя е съпругата на Йерофанта.

– Съпругата? – Отрова се обърна изумено към Антиквария. – Йерофантът е имал съпруга?

Чевръстин кимна.

Отрова се замисли дълбоко и на лицето ѝ се изписа съсредоточено изражение. Всичко се връзваше. Кинжалът, вълшеблената принцеса, Ейлтар...

– Трябва да тръгваме – прошепна чернокосото момиче на спътниците си. – Боя се, че не разполагаме с много време.

* * *

Носеха се по мрачните каменни коридори на замъка на Йерофанта – Отрова бе начело, Андерсен тичаше в краката ѝ, Пиперено зрънце и Чевръстин ги следваха, а Брам пхътеше и сумтеше най-отзад. Тъмнокосата девойка се оглеждаше нервно настрани, като се стряскаше от всяка сянка и хвърляше подозрителни погледи на всеки, когото срещнеха.

– Какво има, Отрова? – попита златокъдрата девойка. – Закъде сме се разбързали?

– Махаме се отгук – отвърна й Отрова. – Грози ни сериозна опасност. Всички нас.

– Опасност ли? – изпуфтя ловецът на духове. – Каква опасност?

Тъмнокосото момиче внезапно спря, за да може едрият мъж да си поеме въздух. В същото време Чевръстин, който бе поне с двадесет години по-стар от Брам, дори не се бе изпотил.

– Чуйте ме – рече Отрова, озъртайки се наоколо. – Ние сме единствените, които знаят за кинжала. Всички останали – ако изобщо знаят нещо – ще решат, че Асинастра е виновна. Не разбирате ли? Този, който е убил Йерофанта, ще се опита да погуби и нас, защото сме единствените хора, които могат да отклонят подозренията от господарката на паяците и да посочат истинския извършител.

– А кой е той? – попита ловецът на духове.

– Ейлтар! – заявиха в един глас Отрова, Пиперено зрънце и Чевръстин.

Брам намести шапката на главата си.

– Звучите ми доста единомисленици – измърмори той, донякъде засрамен, заедно не се бе сетил.

– После ще ти обясня – рече тъмнокосата девойка. – Сега трябва да си потърсим някакво скривалище, където ще бъдем в безопасност.

– Почакай – възпря я ловецът на духове, за да удължи още малко почивката. – Защо просто не кажем на всички за това? Мислех си, че в този замък не ни застрашава нищо.

Пиперено зрънце изпръхтя изнервено.

– Преди бяхме под покровителството на Йерофанта – изтъкна тя. – Но след като е мъртъв, май вече не може да се разчита много-много на тази защита, нали?

Брам не каза нищо.

– Пък и аз все още не мога да обвиня Ейлтар – добави Отрова. – Нужни са ми някакви доказателства или поне нечия подкрепа. В момента нищо не може да го спре, ако реши да ни погуби. – „А ако не е той, току-виж Асинастра го сторила“, помисли си момичето, припомняйки си последната им среща на терасата.

– Доказателства... – измърмори Чевръстия и внезапно очите му запламтяха.

– Библиотеката! – Какво има в библиотеката?

– Там е историята на Мелхерон! – отвърна старецът. – Йерофантът беше Антикварни като всички нас – нещо като главен Антикварни, ако трябва да сме точни, – ето защо всичко до момента на смъртта му

трябва да бъде записано в книгите. Ако е успял да зърне своя убиец...

– ...Това ще бъде записано в книгата на живота му! – довърши Отрова. – Книгата знае всичко, което знае и Мелхерон! Забележително!

– Мислех си, че ще отидем някъде, където ще сме в безопасност! – изхленчи Пиперено зрънце.

– После – обеща ѝ тъмнокосата девойка. – Първо трябва да намерим историята на Мелхерон. Само Ейлтар да не ни изпревари...

– Тогава стига сме се мотали тук! – избоботи Брам, сякаш се бавеха заради някой друг, а не заради него. – Да вървим!

* * *

Великата библиотека бе зловещо пуста.

Приятелите пристъпваха внимателно из лабиринта от коридори, а извисяващите се от двете им страни книги ги караха да се чувстват нищожни и маловажни. В края на островчетата от светлина, разпръсквани от фенерите, дебнеше хищен мрак, а тишината сякаш поглъщаше всеки звук. Всички Пазители на древността бяха другаде – по всяка вероятност вестта за кончината на Йерофанта ги бе накарала да напуснат библиотеката – и Отрова започваше да си мисли, че бяха дошли напразно. В този безконечен лабиринт можеха да се натъкнат на какво ли не и нищо нямаше да ги спаси.

Те вървяха след Чевръстия по проходите между етажерките, като ту изкачваха разни стълбища, ту прекосяваха тесни мостчета. По какъв начин Антиквариат се ориентираше и намираше пътя в библиотеката си оставаше загадка за тъмнокосата девойка. Дори Андерсен явно бе решил, че сега е по-разумно да върви след хората, а не да подтичва най-отпред, както правеше обикновено. Когато Чевръстин най-накрая спря, се оказаха в тясно помещение, където имаше само два големи стелажа, възправили се един срещу друг, и старинно писалище, осветено от фенер. Отрова изведнъж се запита защо фенерите тук никога не гаснеха, но после си каза, че навярно това се дължеше на някаква магия. А може би бе просто поредното недоглеждане на Йерофанта? Май нямаше голям смисъл от подобни въпроси, които можеха да ѝ докарат единствено главоболие – особено когато навярно съществуваше съвсем логично обяснение за фенерите, – ала момичето просто не можеше да се въздържа.

„Явно Брам се оказа прав в крайна сметка, каза си тъмнокосата девойка, докато гледеше как Антиквариат търси по лавиците книгата с името на Мелхерон. Като нищо щях да се предам и да умра без борба,

ако не ме беше убедил да не постъпвам така. Сега обаче Йерофантът е мъртъв. Значи ли това, че съдбата ми е само в моите ръце? Ами ако той никога не е имал власт над мен?“

Имаше толкова много неща, в които не беше сигурна. Как можеше светът да продължава да съществува без Мелхерон, който го беше създал, и защо, когато тя се люшкеше на границата на живота и смъртта, всичко бе започнало да се разпада? Очевидно в тази история тя беше значително по-важна от човека, който претендираше, че я е съчинил. Ами ако Йерофантът грешеше? Ами ако над него имаше друг, по-висш, невидим Йерофант, който бе сътворил Мелхерон, както Мелхерон бе сътворил Отрова? И за този по-висш Йерофант тя бе по-важна от него? Тъмнокосата девойка изведнъж се почувства непоносимо малка и самотна от тази разтърсваща мисъл.

– Няма я – обяви Чевръстия. Той отново провери рафтовете, сякаш не можеше да повярва на очите си, след което поклати глава. – Наистина я няма.

Отрова посърна.

– Сигурен ли си? – попита тя, търсейки сламка, за която да се хване.

– По-сигурен от това не мога да бъда – въздъхна Антиквариат. – Най-вероятно убийците са планирали кражбата още преди покушението. Взели са книгата, защото са знаели, че може да бъде използвана срещу тях.

– Как може някой да открадне книга оттук? – удиви се тъмнокосата девойка. – Нали това място беше защитено с магия!

– Книгите не могат да бъдат унищожени – осведоми я Чевръстия – и повечето хора не могат да ги изнесат от библиотеката. Малцина са тези, които са способни да сторят това – пазителите на древността и онези, на които Мелхерон се е доверявал. Ако Йерофантът беше жив, със сигурност щеше да разбере за кражбата с помощта на магията си.

– Значи книгата е била открадната след убийството на Мелхерон – заключи Брам. – И го е сторил някой от близкото обкръжение на Йерофанта.

– Точно така – съгласи се Отрова.

– А вие сигурни ли сте изобщо, че го е направил Ейлтар? – измърмори ловецът на духове, докато си играеше с крайчеца на единия си мустак. – Не мога да си представя, че Мелхерон е доверявал тайните си точно на него. А и как този вълшеблен фръцльо се е промъкнал в покоите на Йерофанта? Онези гаргойли не биха го пуснали за нищо на света.

– Защото не е действал сам – изгъкна чернокосото момиче. – Да се омитаме оттук.

Внезапно Андерсен изсъска рязко и всички мигом застинаха безмълвни, сякаш котаракът им бе извикал: „Слушайте!“ Приятелите наостриха уши. Призрачната тишина, царяща във Великата библиотека, сякаш бе станала по-угнетяваща отвсякога. Отрова се вираше в безкрайните проходи между етажерките, които лъкатушеха и чезнеха в мрака. Само преди миг в паметта ѝ заглъхна някакъв неясен, едва доловим звук, който бе прекалено тих, за да бъде уловен от човешко ухо... Но котаракът явно го беше чул. Нещо... Неиде далеч, отвъд пределите на слуха ѝ, се разнасяше ефирният звън на малка сребърна камбанка.

Отрова усети как сърцето ѝ ускорява бясно ударите си, а кръвта се оттича стремително от лицето ѝ. Долу в краката ѝ Андерсен се наежи и започна да ръмжи гърлено. Призрачният звън се дочу отново и този път отекна из цялата библиотека. Явно се усилваше.

– Това е то – прошепна тъмнокосата девойка, спомняйки си как...

...от страниците се протяга ръка... нокътят докосва китката ѝ... Тя почувства как главата ѝ се замайва от ужас. – Плашилището е тук.

– Кой? – изписука уплашено Пиперено зрънце.

– Ейлтар го е изпратил подире ни – каза Отрова и хвана русокосото момиче за ръката. – Да бягаме!

Никой не се нуждаеше от повторна подкана. Спътниците се втурнаха между стелажите и излязоха от малката стаичка, след което преминаха по тясно каменно мостче, извило се като арка над осеяната с книги пропаст. Щом го прекосиха, отново се гмурнаха в укритието на тунела между стелажите и само след миг се озоваха пред звездовидно разклонение, където се сливаха пет коридора. Отрова веднага се завтече по единия от тях, но в последния момент Чевръстин я улови за лакътя и я дръпна назад.

– Не бързай толкова, Отрова – рече Антикварият. – Ако се изгубиш тук, ще загинеш.

– Тогава ти ни води – извика му тя.

– Къде отиваме? – попита Чевръстин.

– Ти каза, че оттук човек може да се прехвърли в библиотеката на което и да е Владение, нали? – Тя дори не изчака старецът да кимне утвърдително. – Отведи ни при Гругарот.

– Във Владенията на троищата? Защо?

Камбаният звън се разнесе отново. Кристално чистата мелодия сякаш отекваше директно в мозъците им.

– Просто направи това, което ти казвам! – изкрещя тъмнокосата девойка.

Антиквариат вдигна примирено ръце.

– Оттук – посочи той.

– Благодаря – натърти язвително Отрова и спътниците отново побягнаха, този път начело с Чевърстин.

– Не искам да ходим при тролицата! – простена Пиперено зрънце. Полите на роклята ѝ се развяваха и се заплитаха в краката ѝ.

– Тогава защо не останеш при Плашилището? – изсъска ѝ тъмнокосата девойка. Лицето на Пиперено зрънце обаче изразяваше такава уплаха, че тя реши да смекчи донякъде острия си тон. – Слушай – каза задыхано, докато се спускаха тичешком по едно стълбище. – Не можем да се върнем у дома, защото Ейлтар ще ни намери. И аз няма да се предам, докато не намеря сестра си. Единственото безопасно място сега е Владението на някой друг повелител.

– Но защо при тролицата?

Отрова въздъхна отчаяно и вдигна очи нагоре.

– Защото техният повелител мрази Ейлтар. Както и ние. Следователно имаме нещо общо.

– Аз не мразя никого! – възрази златокъдрата девойка.

– Сигурно – измърмори Отрова с нотка на завист в гласа си. – Да, навярно си права.

Те продължиха да тичат, гмуркайки се от един коридор в друг с главозамайващо темпо, след което се спуснаха по още едни стълби и Отрова предположи, че навярно вече се намират на приземния етаж на библиотеката. Звънът на сребърните камбанки на Плашилището ставаше все по-силен и отчетлив – явно нито лъкатушещите проходи, нито усилията на Чевърстия да го обърка и заблуди можеха да го спрат. Чернокосото момиче усещаше как паниката започва да я овладява, ала се стараеше да се въздържа. Тя тичаше, държейки Пиперено зрънце за ръката, и почти усещаше страха, който се излъчваше от пръстите на златокъдрата девойка. Най-отзад пъхтеше Брам, понесъл на ръце Андерсен, защото котаракът имаше опасния навик да се бута в краката им, а това можеше да се окаже фатално в сегашната ситуация.

Излязоха от тесния тунел между стелажите и забързаха по един сравнително просторен коридор. Внезапно Чевърстин се закова на място и се заозърта. И в двете посоки се виждаха безкрайни редици стелажки, губещи се в далечината. Единствената светлинка наоколо идеше от фенера, поставен върху близкото писалище, който хвърляше странни

коси сенки по лицата им.

– Защо спряхме? – попита Отрова.

– Мисля, проклетници такива! – озъби се Чевръстин насреща ѝ, с което я изненада не на шега. Очевидно тя не беше единственият човек, чиито нерви бяха обтегнати до краен предел. Вероятно онова, което важеше за Брам, се отнасяйте и за Антиквария – той се ядосваше изключително рядко, но когато се поддадеше на раздразнението, гневът му бе доста по-силен от този на другите хора. – Да не си мислиш, че е много лесно да се ориентираш в този гигантски лабиринт?

– Нали си Антикварий! – възкликна тъмнокосата девойка. – Нали това беше призванието ти!

– Замълчи, Отрова – изсумтя сърдито Брам. – Не му помагаш особено.

Момичето с теменужените очи бе толкова изненадано, че не намери какво да каже. Наложил се да се подчини, макар че изгаряше от гняв. Чевръстин я изгледа сурово и отново се върна към усилията си да определи по-нататъшния им маршрут. И точно в този миг Отрова си даде сметка, че сребърните камбанки бяха замлъкнали.

Секунда по късно тя видя как искрящият пращец, подобен на ефирни снежинки, започна да се сипе върху тях, и погледна изплашено нагоре.

Плашилището стоеше на мостчето, минаващо над коридора, и се вираше в групичката със зловещите си жълти очи. Те бяха единствено то, което се виждаше от лицето му, защото шапката му закриваше нечовешките му черти и те тънеха в мастилено черен мрак. Съществуващото разпръскваше сънния си пращец във въздуха и той бавно се стелеше отгоре им.

– Отрова, спи ми се... – прозя се зад нея Пиперено зрънце и тъмнокосата девойка почувства как пръстите на приятелката ѝ внезапно омекнаха.

– Махнете от себе си тази гадост! – изкрещя Отрова и започна да изтупва трескаво дрехите и косите си.

Вече усещаше как сънливостта обхваща и нея. Опита се да отстрани и някаква част от пращеца, полепнал по Пиперено зрънце, ала беше прекалено късно – русокосото момиче се строполи с тежка въздишка на пода и заспа сред тънкия слой искрящи снежинки. Чевръстия и Брам вече бяха осъзнали опасността и последваха примера ѝ, но вълшеблената субстанция бе полепнала по тях и те започнаха да губят сили. Ловецът на духове изпусна Андерсен, който едва успя да се приземи на четири

крака, преди да потъне в мъртвешки сън, а коленете на Антиквария се подкосиха. Брам се тупаше енергично с мощните си ръце и от периферията на шапката му падаха цели валма пращец. Едрият мъж полагаше всички усилия да държи очите си отворени, но сънотворните снежинки продължаваха да се стелят отгоре им.

Отрова усещаше как топлите вълни на сънливостта я гаят нежно и изкусително. Тя видя как Чевръстин легна на пода, потъвайки в безметежен сън, и се запита дали не би било чудесно да се предаде. И бездруго ръцете ѝ вече бяха натежали и изтръскваха съвсем вяло полепналия по дрехите ѝ пращец. Очите ѝ започнаха да се затварят и тя почувства как и последните капчици енергия я напускат, оставяйки я без сили, за да се пребори с магията на вълшебленото създание. В този момент тъмнокосата девойка чу зад гърба си някакъв стон, придружен от приглушено тупване, и разбра, че Брам също се бе проснал в несвяст. Това означаваше, че бе останала само тя. Тя и Плашилището. Отрова не знаеше как кошмарното същество се бе спуснало от мостчето на пода. Не бе успяла да забележи дали бе скочило, прелетяло или се бе преместило по някакъв друг начин. Едва успяваше да балансира на границата на съня и бодърстването, като по чудо задържайки се на крака, а чудовището се приближаваше все по-близо и по-близо, сякаш всичко това бе кошмарен сън. Тънки, сбръчкани ръце се подаваха от ръкавите на дългата му, дрипава роба, а изпод периферията на шапката му (която бе доста по-широка от тази на Брам) пламтяха зловещите жълтеникави процепи, които му служеха за очи. В едната си ръка Плашилището държеше миниатюрна камбанка, чийто призрачен звън хипнотизираше Отрова и я примамваше в лоното на покоя. Момичето едва се държеше на краката си и не можеше да намери сили да отърси от себе си прилепчивите снежинки. Заспеше ли, щеше да загине... Но въпреки че съзнаваше това, Отрова не можеше да спре надигащата се вълна на съня. Плашилището отново разлюля камбанката си.

Девойката залитна към близката маса и едва успя да се подпре с длани на нея, преди краката ѝ да се подкосят. А и от фенера струеше толкова успокояващо сияние...

– Не... – изсъска през стиснатите си зъби. В паметта ѝ изникна споменът за малката Азалия, лежаща в кошарката си. Азалия, която бе отвлечена от това чудовище. Спомни си за подхвърленика, за изчадиято с черните бездни вместо очи, което бе оставено на нейно място. Плашилището бе виновно за всичко. Именно заради тази вълшеблена твар ѝ се бе наложило да изтърпи толкова много страдания. Тя стисна юмруци и

се опита да събере цялата омраза и ярост, които можеше да изцеди от тази мисъл. Жадуваше отмъщение, преди всичко това да приключи, и искрата на този неистов стремеж възпламени последните остатъци от силите ѝ, които се надигнаха в нея за един финален, отчаян ход.

Тя се обърна, надавайки немощен вик, сграбчи фенера и го запрати с все сили към Плашилището. Светилникът уцели изчадието точно в гърдите и се пръсна на парчета. Вълшебленото създание изкрещя, когато пламъците обхванаха тялото му и затанцуваха бясно по дрехата му. То замаха безпомощно с ръце и се замята насам-натам, удряйки се в стелажите с книги, но те не се запалваха, понеже бяха защитени от магия. Колкото по-буйни ставаха пламъците, толкова по-силно крещеше Плашилището. Въздухът се изпълни с противната миризма на обгорена плът. Изгубила и последната си капчица сила, Отрова се олюля и се строполи тежко на пода. Докато забвението спускаше булото си над съзнанието и, в ушите на девойката продължаваше да ехти предсмъртният вой на жълтоокото изчадие. Клепачите ѝ бяха станали неимоверно тежки, но въпреки това тя полагаше всички усилия да държи очите си отворени, опитвайки се да фокусира погледа си върху огнения стълб, който се издигаше над тлеещата купчина дрипи – всичко, което бе останало от похитителя на сестричката ѝ.

Сетне от плещите ѝ сякаш падна някакво тежко одеяло и в същия миг умората напусна тялото ѝ. Отрова почувства как силите ѝ се възвръщат, мускулите ѝ се раздвижват, а сетивата ѝ се изострят. Тя отърси окончателно остатъците на съня и се надигна от земята. Със смъртта на Плашилището искрящият пращец бе изгубил силата си. На лицето на девойката се изписа широка усмивка. Не можеше да повярва, че го е победила. Бе убила изчадието, отвлякло Азалия.

Останалите също се размърдаха, идвайки на себе си след вълшебления сън. Отрова помогна на всеки да се изправи и помоли Пиперено зрънце да вземе Андерсен на ръце. Русокосото момиче се подчини и вдигна вяло котката.

Когато приятелите ѝ се свестиха, Отрова разгледа черната купчина изгорели дрипи, която бе останала от Плашилището. Тя си припомни вихрения танц на оранжевите пламъци по тялото му и веселата игра на виещия се черен дим, и усмивката, изгряла на устните ѝ, стана още поширока.

Никога досега отмъщението не ѝ се бе струвало толкова сладко.

ПОДЗЕМНИЯТ ВЛАСТЕЛИН

Замъкът на Гругарот буквално бе надвиснал над зейналата паст на огромен вулкан, в чието гърло клокочеше нажежена лава и изхвърляше във въздуха отровни изпарения. Гигантското магмено езеро се озаптяваше от стените на колосална пещера, погребана под каменна плоча с невероятна тежест нейде дълбоко в черната, спечена почва на Владението на тролицата. Самият замък се издигаше върху исполински железен пръстен, който на свой ред бе поддържан от пет вериги, всяка от брънките на които беше с десетметрова дебелина. Пръстенът опасваше замъка в основата – там, където архитектурната конструкция се съединяваше с каменния фундамент, а въпросният фундамент висеше във въздуха под пръстена и долната му част завършваше с гигантски, заострени скални късове. Погледнато отстрани, гигантското съоръжение създаваше впечатлението, че е било изтръгнато из корен от земята, където първоначално е било построено, след което е било оковано в железния обръч и закачено над клокочещата огнена преизподня. Което, съдейки по историята на замъка, почти отговаряше на истината.

Крепостта на подземния повелител беше ужасяваща гледка – черно съоръжение от желязо, широко и сплеснато в горната си част като чудовищна наковалня, с множество остри ръбове и шипове, стърчащи по краищата му. Аленото сияние от бездната придаваше на замъка демоничен вид, а четириъгълните му прозорци се вираха злобно и навъсено в магменото езеро. В края на широкия мост, съединяващ крепостта с края на страховитата пещ, имаше подвижна решетка, наподобяваща стиснати стоманени зъби. Колосалната конструкция висеше над бездната, напук на всички закони на физиката – замъкът просто не можеше да съществува в действителност, – ала никой не можеше да отрече реалното ѝ присъствие в пространството.

Стените и подът на пещерата представляваха истински лабиринт от дървени площадки, стълби, колони, трегери и напречни греди. Стените бяха прорязани от входовете на дългите тунели, в земята зееха дълбоки ями и навсякъде сновяха тролица – джуджери със сплескани лица добиваха руди в шахтите, гноми с грапава кожа чертаеха схеми и карти, людоеди тласкаха огромни каменни блокове насам-натам. Въздухът бе просмукан с отвратителната воня на пот и сяра. От огромните железни механизми хвърчаха искри, а разтопеният метал съскаше оглушително,

когато го потапяха в ледената вода. Навред отекваха виковете на надзирателите и монотонните напеви на работниците, които раздробяваха рудата на малки късчета за своя господар Гругарот.

Подземният повелител седеше на огромен трон, изкован от черно желязо, разположен сред алените сенки на просторна зала. Той се бе привел напред, пръстите му барабанаха по облегалките на трона, а малките му очички блестяха изпод гъстите му вежди. Гигантският му чук беше подпрян наблизко. Подземният властелин бе прекарал последните няколко часа в размишления – беше узнал за смъртта на Йерофанта, защото дори той имаше шпиони, макар и като цяло да не обичаше хитростите и уловките, когато можеше да действа с прямота и груба сила. Сега повелителят обмисляше чутото и бавно и методично си правеше изводи. Той не можеше да се похвали с пъргавия ум или проникновения интелект на някои от другите повелители, ала за сметка на това беше коварен и жесток. Именно затова тронът, на който седеше в момента, продължаваше да е негов.

Появата на един гном, чиято глава стигаше до коляното му, остана напълно незабелязана за Гругарот и се наложи притесненото създание да се покашля, за да привлече вниманието на господаря си. На третия път подземният повелител погледна към пришълеца и изсумтя изненадано, когато видя навъсената млада девойка, която пристъпваше след поданика му.

– Моля за извинение, Ваше величество – произнесе почтително гномът. – Името ми е Бабгхох, аз съм ваш покорен слуга и един от пазиелите на величествената ви каменна библиотека. Гругарот ни най-малко не се интересуваше от това, ала притежаваше желязно търпение, ето защо остави гнома да довърши. – Ваше величество, съвсем наскоро във Владенията ви пристигнаха група човеци – продължи библиотекарят. – Един от тях, тази млада особа на име Отрова, ви моли за аудиенция, позовавайки се на закона на Амрей.

Някъде от гърдите на Гругарот се разнесе басово ръмжене, което навярно служеше за утвърдителен отговор.

– Има и още нещо – изтъкна Бабгхох. – Тя ме помоли да ви кажа, че разполага с ценна информация, която иска да сподели с вас. За повелителя на вълшеблените създания Ейлтар. Помоли ме да ви кажа, че тя и ваше величество имате общ враг.

Гругарот повдигна бавно вежда и очите му се завъртяха към Отрова.

– Нека говори – избоботи той.

* * *

Във Владенията на Йерофанта нямаше ден и нощ – само непрекъснатото бушуваща буря. Поради тази причина беше трудно да се следи хода на времето. Според човешките представи обаче, бяха минали двадесет часа, откакто Отрова и Гругарот бяха разговаряли, и ето, че сега Подземният повелител се завърна в замъка на Йерофанта, съпроводен от своите тролища.

Никой не беше изненадан. Мнозина от повелителите и повелителките, които се бяха прибрали във Владенията си, недоволни от отказа на Йерофанта да ги приеме и да изслуша притесненията им по повод последното му творение, се бяха завърнали през последните няколко часа. Смъртта на Мелхерон бе променила сериозно ситуацията. Трябваше да бъде определен негов наследник, защото Йерофантът нямаше ученици и не бе обявил кой ще бъде приемникът му. Едно от изискванията към този наследник бе да е с човешка кръв – също като закона на Амрей, това не подлежеше на промяна.

Тази неизвестност плашеше и тревожеше повелителите и повелителките. Обикновено Йерофантът измисляше за своя ученик някакво тайно изпитание – най-често неизпълнимо, – което щеше да покаже дали послушникът е достоен да носи титлата на Йерофант и законодател. С времето тези изпитания ставаха все по-опасни и сложни, докато от един момент нататък вече не можеха да се приемат за изпитания. Ала никога досега историята не се беше сблъсквала със случай, в който Йерофантът да умре, без да успее да предаде пълномощията си. Такова нещо просто не се бе случвало и за първи път длъжността Йерофант беше свободна.

Но кой човек би дръзнал да я заеме? Не ставаше въпрос просто да се обявиш за Йерофант. Повелителите и повелителките щяха да разкъсат на парчета всеки нежелан за тях кандидат. Никой нямаше да получи властта над всички Владения без борба.

Появата на Гругарот само засили всеобщия ужас, овладял присъстващите. Той обяви, че свиква извънредно съвещание на господарите в главната зала на замъка, на което трябваше да присъства и Ейлтар.

Никой не пренебрегна поканата, защото в такива времена дори най-незначителното на пръв поглед събрание можеше да се окаже съдбоносно.

Всички повелители и повелителки се събраха под големите каменни сводове на залата и застанаха в кръг сред масивните колони,

поддържащи тавана. Огромният железен полилей, който висеше от центъра му, озаряваше фантастичното сборище. Придворните от кортежите наблюдаваха господарите си от страни, заели позиции в прилежащите на помещението галерии, а неизменният дъжд атакуваше с неугасим устрем високите прозорци от двете страни на залата. Най-накрая всички се бяха събрали.

– Тук сме, Гругарот – подхвърли с насмешка Ейлтар. На кръста му висеше мечът Мигхогнимар и повелителят на вълшеблените създания се наслаждаваше на мисълта как тази гледка просто вбесява господаря на тролицата. – Доjde време да ни разкриеш причината, поради която сме се събрали тук. Нещо важно ли имаш да ни кажеш?

Гругарот изръмжа предупредително, смръщи страховитите си вежди и стисна ъгловатите си челюсти.

– Отрова – избоботи той, – пристъпи напред.

Тъмнокосата девойка така и стори. Пиперено зрънце я бе стиснала за ръката, опитвайки се да ѝ вдъхне кураж, а Брам положи покритата си с ръкавица длан върху рамото ѝ. Сетне Отрова трябваше да си пробие път през тълпата от всевъзможни джуджери, гноми, тролица и людоеди, докато се добере до Гругарот. Девойката изглеждаше толкова дребна и нищожна на фона на повелителите и повелителките, които я гледаха отвисоко, но в същото време бе твърде непокорна и дръзка, за да се изплаши от тях.

– Пак ли тази! – въздъхна Ейлтар. – Ако знаеш колко си ми омръзнала!

Гругарот изобщо не го удостои с внимание.

– Бъдете свидетели – прогърмя гласът му из залата. – Това човешко момиче и спътниците ѝ се намират под моята закрила. Никой да не се опитва да им причини зло.

Отрова имаше чувството, че никой не чу тези думи. Повелителите и повелителките чакаха с безизразни физиономии да видят какво ще се случи по-нататък. Погледът на тъмнокосата девойка обходи присъстващите: безплътният труп на Умбиликус, който се рееше във въздуха; огнената снага на повелителя на демоните, увенчана с огромни рога и копита; огромният голем Гом, който приличаше на могъщо дърво; неземно красивата Париаза, вдовицата на Йерофанта... Имаше и други, които не разпознаваше, ала Асинастра отново отсъстваше. Дали господарката на паяците се бе върнала във владенията си, защото съзнаваше възможността да я обвинят в убийството на Мелхерон? Или се спотайваше някъде наблизо, чакайки удобна възможност да изравни резултата?

Въпреки сделката, която бе сключила с Гругарот, Отрова не се чувстваше в по-голяма безопасност. В замяна на закрилата му тя му бе предложила помощта си, за да отмъсти на заклетия си враг. Просто и ясно. Но отвореше ли веднъж устата си пред тези чудовища, щеше окончателно да подпише смъртната си присъда. Тогава Ейлтар и всичките му съюзници щяха да поискат смъртта ѝ на всяка цена.

Защо изобщо правеше това? Защо просто не изчезнеше? Не, Отрова знаеше отговора на този въпрос. Ако не се разправеше с повелителя на вълшеблените създания сега, той щеше да я издирва и преследва, докато не я погуби. Тя просто знаеше твърде много. Не биваше да забравя и Азалия. Ако не успееше да уличи Ейлтар в убийството на Мелхерон, червенокосият мъж никога нямаше да върне сестра ѝ.

А Отрова вече не можеше да си представи лицето на Азалия, без да зърне в съзнанието си черните очи на подхвърленика.

– Аз зная кой е убил Йерофанта – заяви тъмнокосата девойка с изненадващо за самата нея звънлив и силен глас. – Вината за това носят Ейлтар, повелителят на вълшеблените създания, и Париаза, принцесата на ериадите.

В залата се вдигна невъобразим шум. Придворните в галериите също се включиха в ропота, като част от тях се възмущаваха на наглостта на нищожната девойка, дръзнала да обвини един повелител, а други я поддържаха. Ейлтар бе най-могъщият и влиятелен повелител – може би най-могъщият в момента, – но далеч не всички го обичаха. Той имаше редица врагове и изявлението на Отрова разпали в тях надеждата за дългоочакваното възмездие.

Що се отнася до обвиняемите, те останаха невъзмутими. Повелителката Париаза си даде вид, че изобщо не е чула думите на тъмнокосата девойка, и само се взираше в нея с бездънните си, неземно сини очи, а на лицето на Ейлтар бе застинала високомерна, презрителна усмивка. Той вдигна ръка, призовавайки събралите се за тишина, и сякаш по команда всички замлъкнаха едновременно.

– Обясни – рече той с възможно най-снизходителния си тон.

Отрова задържа погледа си върху него прекалено дълго. Бе сериозно притеснена и тревогата ѝ си личеше. А повелителят на вълшеблените си оставаше все така самоуверен и нагъл, въпреки предявените обвинения. Дали имаше някакъв скрит коз в ръкава си?

Тъмнокосото момиче преглътна, опитвайки се да се избави от буцата в гърлото си. Стотици очи я пронизваха с изгарящите си погледи.

– Преди известно време дойдох в двореца на Ейлтар с молба да

върне сестра ми, която бе похитил – започна Отрова и думите ѝ сякаш се изгубиха в настъпилата тишина. – Тогава той ми предложи сделка – аз трябваше да открадна нещо за него, а той щеше да върне сестра ми цяла и невредима. Това, което трябваше да открадна, бе един кинжал – кинжал с развоен връх, – който принадлежеше на повелителката Асинастра.

– Не отричам това – заяви Ейлтар и отметна един огненочервен кичур от челото си, след което скръсти ръце пред гърдите си.

В залата се разнесе приглушен ропот.

– Значи не отричаш, че именно този кинжал бе намерен забит в гърба на Йерофанта?

– Има само един като него във всички Владения – вдигна рамене Ейлтар. – Нож-кръвопиец, една от най-ценните принадлежности на повелителката Асинастра според скромното ми мнение. Този кинжал е просто безценен.

– ... човекът наемква, че кинжалът, с който си се сдобил, е бил използван, за да убие Йерофанта...

Отрова не можа да съобрази веднага откъде идва този шепот и едва когато проследи погледа на Ейлтар, разбра на кого принадлежеше той. Умбиликус, реещият се над земята мъртвец, от когото струеше зловещо зеленикаво сияние, бе проговорил. Или по-точно духът, който се бе вселил в него.

– Зная какво наемква – отсече Ейлтар. – Оставете я да довърши.

Непоколебимата самоувереност на Ейлтар продължаваше да тревожи Отрова. Тя се вгледа в лицето на вълшеблената принцеса, но то си оставаше все така непроницаемо.

– След като откраднах кинжала, Ейлтар затвори мен и моите спътници в една от стаите на двореца си. Ние обаче успяхме да избягаме и подслушахме разговора с един от подчинените му, в който повелителят издаде заповед да бъдем убити. Все пак сме единствените, които знаят за кинжала. Дори Асинастра няма представа кой го е откраднал.

„Само дете аз ѝ казах, добави наум тъмнокосата девойка, наслаждавайки се на прозорливостта си. Снабдих те с още един враг, Ейлтар. Приеми го като подарък от мен, задето отвлече сестра ми.“

– Продължавай – махна с ръка червенокосият мъж.

– Това е същият кинжал, с който бе убит Йерофантът. Извършителят на престъплението обаче не е Ейлтар, а Париаза, съпругата на Мелхерон. Кой друг би могъл да мине покрай стражите гаргойли, охраняващи подстъпите към покоите му? Естествено, всеки от Антиквариите

също би могъл да стори това, но какъв би бил мотивът им? Видях повелителката Париаза в двореца на Ейлтар малко след като се върнах от Владенията на паяците. Мога да заявя, че за разлика от Пазителите на древността, тя има сериозен мотив, за да желае смъртта на мъжа си.

Докато говореше, Отрова наблюдаваше самодоволното, надменно лице на повелителя на вълшеблените създания, и с удоволствие забеляза, че последните й думи нарушиха каменното му спокойствие. Той погледна към Париаза, която не отделяше взор от тъмнокосото момиче. Откъде можеше Ейлтар да знае, че Отрова и Пиперено зрънце бяха видели Париаза в двореца му?

– Тя е принцеса на ериадите – продължи Отрова, черпейки сили от моментната слабост на своя враг, – а ериадите са вълшеблени създания, ето защо тя е предана на своя повелител Ейлтар. За никого не е тайна, че Йерофантът работеше над нещо ново, което тревожеше всички вас. Но бихте ли извършили убийство, за да преустановите заниманията му? Бихте ли се решили на подобна стъпка? Или Ейлтар вече е знаел какво пише Мелхерон и поради тази причина е бил готов на всичко, за да го спре?

Тези думи имаха желаня ефект. Негодувание и ропот. Гругарот приклекна до тъмнокосата девойка и огледа свирепо всички присъстващи. Този път се наложи да почака малко, докато повелителите и повелителките замлъкнат.

– Според мен Париаза е знаела. Навярно Йерофантът ѝ е разказвал за работата си. И това е съвсем нормално – едва ли е подозирал, че собствената му съпруга ще го предаде. Вероятно и през ум не му е минавало, че тя ще отиде при своя повелител и ще му разкаже всичко. Спомнете си, че повелителят Ейлтар най-много от всички настояваше Мелхерон да разбули тайните около новото си творение. Това е било само представление за пред вас. Ейлтар вече е знаел истината, знаел я е още преди всички ние да дойдем тук, и тази истина не е била никак добра за вълшеблените създания. Ейлтар се е наговорил с Париаза и тя е убила Мелхерон, защото в този случай трудът на Йерофанта никога нямало да бъде завършен, никой нямало да може да го прочете и той нямало да се превърне в закон. Впоследствие вие сяхте да установите, че двузъбият кинжал принадлежи на Асинастра и сяхте да решите, че тя е отговорна за убийството на Мелхерон, а единствените хора, които знаят истината – аз и приятелите ми – вече сяха да са мъртви.

– тя говори доста убедително... – прошепна Умбиликус. Мъртвешкото му тяло висеше неподвижно във въздуха. – Само че обвиненията й

не са подкрепени от никакви доказателства – изтъкна Ейлтар.

– Доказателствата са нужни на човешките съдилища – избумтя гласът на Гругарот.

Ейлтар вдигна рамене.

– Прав си, разбира се – рече той. – За щастие, на нас не ни трябва всички онези досадни, уморителни и въпреки това неефективни процедури, без които хората просто не могат. Това не е съд и вие не сте съдии. Косвените улики – ако бяха верни – щяха да са напълно достатъчни, за да ме осъдят във вашите очи. – Червенокосият мъж започна да разглежда ноктите на ръцете си. – За съжаление обаче това, което чух, е лъжа. Признавам, че наредих да я убият, след като се върна от Владенията на паяците – прекрасно знаете за безмерната любов, която изпитвам към хората – добави той и всички вълшеблени създания в залата се закикотиха. – Но не и поради назоваването от това момиче причини. Всичко е много просто. Тя не изпълни своята част от уговорката. Така и не успя да ми донесе кинжала.

– Това е лъжа! – извика Отрова.

– Така ли? – усмихна се лукаво мъжът с огненочервената коса. – Предполагам, че никой, освен теб и твоите човешки приятелчета не те е виждал с кинжала?

– Драскин ме видя – изтъкна девойката със свито сърце.

– Драскин? – извика Ейлтар и само след миг раболепният му секретар вече беше застанал редом с него. – Това вярно ли е? – попита повелителят с превзет тон.

– Ни най-малко – отвърна с усмивка писарят. – Тя се върна с празни ръце.

Ейлтар се обърна към присъстващите и разпери ръце.

– Виждате ли? Да, аз я изпратих да открадне кинжала. Да, много ми се искаше да го имам. Но това си беше просто един каприз от моя страна. Възложих ѝ неизпълнима задача, защото исках да я накажа за наглостта, с която дръзна да поиска аудиенция от мен. Изпратих я там, при кръвожадните паяци на Асинастра, понеже бях абсолютно сигурен, че ще загине. Но за да не ме сметнете за толкова жесток, ще ви кажа, че ѝ дадох средство за спасение, в случай че по някакво чудо ѝ се удаде начин да се сдобие с желанието от мен кинжал. Обожавам да рискувам. Дори и да ми донесеше кинжала, пак нямаше да върна сестра ѝ. Мислите ли, че ще падна толкова ниско, че да сключвам сделки с човек? – Този път сред по-голямата част от тълпата избухна смях. – Типично за цялото и страхливо племе, това девойче предпочете да се върне с празни ръце.

Съмнявам се, че изобщо се е опитала да направи каквото и да било.

Отрова чувстваше как гневът ѝ кипи вътре в нея и беше сигурна, че шията и страните ѝ бяха пламнали от настъбралата се ярост.

– Що се отнася до повелителката Париаза, ако, разбира се, тя ми позволи да говоря в нейна защита, ние изобщо не сме се срещали, откакто тя се омъжи за Йерофанта. Без съмнение поданиците ми могат да кажат къде съм бил от аудиенцията, която дадох на това човешко девойче, до настоящия момент. Почти не съм оставал сам – проведох няколко важни срещи с повелителите, които гостуваха в двореца ми, след което веднага се отправих насам.

Той отново се обърна към публиката и заговори с приповдигнат тон:

– Да, може и да съм искал смъртта на Мелхерон, както искам смъртта на всеки човек, защото ненавиждам това гнусно племе. Но не аз съм погубил Йерофанта, нито пък повелителката Париаза е сторила това. Това девойче е родена фантазюрка и си измисля невероятни небивалици. Истината обаче е следната – тя просто се мъчи да ми отмъсти. Преди много години аз отвлякох сестра ѝ и оттогава тя ми има зъб. Гърлото на Отрова внезапно пресъхна. „Преди много години?“

Тя си припомни онова, което Брам ѝ бе казал преди да се отправи към свърталището на Скелетната вещица: „Времето там не тече като времето тук.“

– Какво излиза в крайна сметка? – повиши глас повелителят на вълшеблените създания. – Безпочвените обвинения на това девойче срещу моята дума на повелител и тази на принцеса Париаза.

– Не – дочу Отрова собствения си глас, макар че бе толкова потресена, че едва можеше да говори. „Преди много години?“ – Има още един свидетел и това е самият Йерофант. Книгата на Мелхерон е била открадната от Великата библиотека съвсем скоро след убийството. Това означава, че убиецът е знаел, че името му ще бъде споменато на страниците ѝ. Книгите знаят онова, което знаят и Антикварните, а Мелхерон беше Главният Антикварни. Той със сигурност е видял кой го е убил, ето защо името на престъпника трябва да е записано в книгата, а след убийството текстът е станал видим, тъй като историята е завършила. Само един от нас би могъл да вземе тази книга – този, върху когото не действа магията на Йерофанта. Париаза е била негова съпруга и той ѝ се е доверявал. Тази книга е неунищожима. Намерим ли книгата, ще намерим и убиеца.

Залата се изпълни с възмутени възгласи, а девойката забеляза как

върху лицето на Ейлтар се спусна сянката на тревогата. Повелителите и повелителките чуваха за първи път за кражбата на книгата.

– Претърсете покоите на Ейлтар и Париаза – рече Отрова – и навярно ще открием отговора.

– Възразявам! – извика повелителят на вълшеблените създания и в помещението мигом се възцари тишина.

– Да не би да криеш нещо? – изръмжа господарят на тролищата.

– Ни най-малко – усмихна се презрително Ейлтар. – Но мисълта разни гадни тролища да ровичкат из нещата ми ме изпълва с неописуемо отвращение.

Този път ропотът, който се разнесе сред присъстващите, бе направо оглушителен. Чернокосото момиче потръпна. Не биваше да хвърля подобни оскърбления сред такава непредсказуема публика, особено като се имаше предвид, че вече не можеше да разчита на закрилата на Йерофанта. Никой не беше неуязвим в едно владение без повелител.

– Почакайте! – извика Отрова и слабият ѝ глас учудващо успя да усмири тълпата. – Почакайте! Зная какво трябва да се направи. Изпратете Антиквариите. Те не са на ничия страна и ще се отнесат с най-голямо внимание към принадлежностите ви!

Ейлтар се замисли за миг.

– Само без този – каза и посочи с пръст към Чевръстин, който стоеше сред тролищата. – Иначе съм съгласен. Можете да претърсите както моите покои, така и покоите на принцеса Париаза, но едва ли ще намерите книгата на Мелхерон там. А междувременно ние – всички ние – ще останем тук, докато проблемът не бъде разрешен.

– Съгласен съм – избумтя гласът на Гругарот.

Пазителите на Древността напуснаха залата, за да изпълнят поръчението си. Останалите нямаха друг избор, освен да чакат завръщането им.

Възникналата ситуация беше доста напрегната. Отрова погледна към принцесата на ериадите, която беше обвинила в убийството на собствения ѝ съпруг. Не беше лесно да осъдиш такова прелестно създание, но абсолютната увереност във вината ѝ просто не ѝ позволяваше да постъпи другояче. Тъмнокосата девойка се обърна към Брам, Пиперено зрънце и Чевръстин. Златокъдрото момиче кършеше притеснено пръсти, а другите я наблюдаваха с мрачни изражения на лицата си.

„Как стигнах дотук? – замисли се Отрова. – Какъв е смисълът на всичко това? Просто исках да си върна Азалия. Ако това наистина е просто една история, как ли ще се развие занаят? И кой я пише, след

като Мелхерон е мъртъв? Вече нищо не мога да разбера.“

– Е, какво пък – наруши мълчанието Ейлтар след известно време. Той изпъчи покритите си със сияйни сребърни доспехи рамене и дари насъбралото се множество с не по-малко ослепителна усмивка. – След като нямаме какво друго да правим, освен да чакаме, и при положение, че не се съмнявам в невинността ни, ви приканвам да обсъдим още един въпрос. Всички присъстващи се заслушаха с интерес.

– Йерофантът умря, без да посочи свой наследник. Такова нещо не се е случвало преди. Длъжни сме да определим нов Йерофант. Ето защо предлагам всеки от нас да издигне своите кандидати.

– ...Йерофантът трябва да има човешка кръв... – прошепна Умбиликус. – ... така повелява законът...

– Абсолютно вярно – съгласи се Ейлтар. – Така и ще бъде. Ще си изберем кандидати от Човешките владения. Нека всеки от вас потърси нашир и длъж най-великите и най-мъдри мъже и жени. В най-скоро време ще се съберем отново и ще решим заедно кой да бъде новият Йерофант.

Това предложение се стори справедливо на по-голямата част от повелителите и повелителките и те се съгласиха, макар и с известна неохота.

– И тъй, многуважаеми повелители и повелителки, позволете ми да ви представя своя кандидат – произнесе Ейлтар с тържествен тон. – Признавам, че се подготвих предварително, в случай че възникне подобна неприятна ситуация. Човешкият живот е толкова кратък, не мислите ли? Просто трябва да се въоръжим с търпение.

Кандидатът направи крачка напред и Отрова усети как земята сякаш изчезна изпод краката и. Сега всичко се изясняваше. Парченцата от главоблъсканицата се бяха наредили по местата си.

„Йерофантът трябва да има човешка кръв, спомни си тъмнокосата девойка. Но никой не казваше дали кръвта му трябваше да бъде изцяло човешка.“

– Повелители и повелителки, радвам се да ви представя своя предан секретар Драскин – обяви Ейлтар, а Отрова се олюля и почувства, че всеки миг ще се строполи в несвят на пода. Повелителят на възшеблените създания я изгледа със злорад блясък в очите и тя мигом разбра какви бяха намеренията му. „Той ще ни изтреби до крак. Ще ни изтрие от лицето на света. Целите Човешки владения.“

В същия миг Отрова бе обзета от такъв ужас, че едва чу как Антиквариите се върнаха и обявиха, че не са могли да открият никаква книга

на Мелхерон в покоите на обвиняемите.

НЕВЪЗМОЖЕН ИЗБОР

– Трябва да направим нещо – проплака Пиперено зрънце.

– Да кажем на някого – добави Брам. – Само ако знаеха... – Те много добре знаят – изтъкна Отрова, докато крачеше напред-назад из стаята на Чевърстия, подобно на див звяръ в клетка.

Андерсен ги наблюдаваше внимателно, сгущен пред огнището. Несекващият дъжд барабанеше както винаги по дебелиите стъкла на прозорците, но никой в стаята не обръщаше внимание на гръмотевиците и светкавиците. Дори котаракът, който винаги досега се стряскаше от бурята, сякаш бе претръпнал към свирепата и ярост.

Чевърстия седеше в любимото си кресло, подпрял брадичка на ръцете си, а на лицето му бе изписано замислено изражение.

– Отрова е права – каза той. – Те знаят всичко. Каквато и да е истината, Ейлтар със сигурност е свързан с това по някакъв начин. Знаех, че ненавижда хората, но не съм и предполагал, че омразата му е така силна...

– Тогава защо не го спрат? – попита Пиперено зрънце. Тя се бе сгушила до ловеца на духове, който я бе прегърнал със силната си ръка, и очите ѝ бяха почервенели от плач. Откровенията на Отрова ѝ бяха дошли в повече.

– Не е толкова просто – отвърна уморено Чевърстин. – Ейлтар е най-могъщият повелител и притежава най-силната армия. Единствената причина, поради която не унищожи хората по време на Междусобната война, беше само защото Йерофантът се намеси. Никой от другите повелители или повелителки не може да му се противопостави.

– Но ако те всички се обединят... – предположи Отрова.

– И защо да го правят? – прекъсна я Антиквариат. – Никой от тях не го е грижа за човечеството. Всеки е всемогъщ в собствените си Владения, но сега в този свят няма господар и той е отворен за нашествие. Всички тези опити да се избере нов Йерофант са просто блъф. С издигането на кандидатурата на Драскин Ейлтар всъщност иска да каже: „Аз предявявам права над това Владение. Кой ще дръзне да ми се противопостави?“ Повелителят на вълшебните създания действа безнаказано, защото знае, че може да бъде победен само ако всички останали повелители и повелителки се обединят. А това е нещо, което те никога няма да сторят. Те са разединени; между тях тлее ненавист и отдавнашни

вражди. И какво ще се случи? Известно време ще беснеят и ще протестират, но в крайна сметка няма да предприемат нищо и Ейлтар ще завземе Владенията на Йерофанта без никаква съпротива.

Отрова се взираше в пламъците, които танцуваха в огнището, и отраженията им искряха в теменужените ѝ ириси.

– Ейлтар ще направи Драскин Йерофант и тогава вече нищо няма да му попречи да ни унищожи – заяви тя. – Драскин може и да е наполовина човек, ала е предан до гроб на вълшеблените създания. Това означава, че с Човешките владения е свършено.

– Ти знаеше, че няма никаква надежда – изсумтя недоволно Брам и се обърна към Чевръстия. – Тогава защо и позволи да стори това? Защо я остави да обвини публично Ейлтар?

Тъмнокосата девойка погледна към ловеца на духове и се усмихна тъжно.

– Трябваше да опитам, Брам – въздъхна тя и вдигна очи към Антиквария. – И ти също знаеше това, нали, Чевръстин? Просто трябваше да опитам.

– Сега поне сме сигурни, че всички знаят – каза глухо Пазителят на древността. – Не всичко е изгубено.

– Не всичко е изгубено – повтори някак отнесено Отрова и хвърли особен поглед към ловеца на духове. – Ти ме научи на това, Брам. Кога то бях на косъм от смъртта. Ти ме върна към живота.

Едрият мъж изглеждаше смаян. Малките му очички се ококориха изпод широката периферия на шапката му.

– Какво рече? За какво говориш, момиче? Тъмнокосата девойка се усмихна на собствената си глупост. Естествено, той нищо не си спомняше. Никой от тях не си спомняше. Болестта, която едва не ги вкара в гроба, се бе изтрила напълно от паметта им.

– Няма значение, Брам – махна с ръка Отрова. – Просто приеми, че съм научила от теб доста важни неща.

– Какво ни остава? – попита Чевръстин. – Какво можем да направим?

– Изчезналата книга още не е намерена – напомни му Отрова.

– Историята на Мелхерон? – замисли се Антикварият и се понадигна на стола. – Дори и да успеем да я открием, каква полза ще ни донесе това? Ще имаме доказателства, но пак няма да можем да спрем Ейлтар.

– Сигурно си прав – отвърна тъмнокосата девойка, – ала поне ще узнаем какво толкова е наплашило повелителя на вълшеблените. Сигурно съм, че ще го има записано в книгата на Мелхерон.

– Вярно! – възкликна Чевръстин и скочи на крака. – Права си!

В този момент някой похлопа на вратата и Пиперено зрънце подскочи стреснато. Антиквариат се намръщи и отиде да отвори.

На прага стоеше Драскин, както винаги облечен като за парад, със зализани коси и излъскани до блясък очила. Той се усмихна злорадо, разкривайки малките си остри зъбки.

– Тук ли е Отрова? – попита писарят. – Моят повелител Ейлтар иска да поговори с нея.

* * *

Наложи се да я уговорят дълго, докато девойката се съгласи да пристъпи в покоите на Ейлтар. Повелителят на вълшеблените настояваше за лична среща без никакви свидетели. Отрова заяви, че в никакъв случай няма да отиде сама, въпреки уверенията му, че нищо няма да й се случи. И как можеше да бъде сигурна в своята безопасност, при положение, че Ейлтар веднъж вече беше нарушил обещанието си?

В крайна сметка самият Гругарот реши да я придружи, съпроводен от десетина тролища. Не ги пуснаха да влязат в покоите на Ейлтар, но поне им разрешиха да останат отвън. Подземният властелин обеща на тъмнокосото момиче, че само да изкрещи веднъж, отрядът му веднага ще нахълта вътре, за да я защити. Това не действа кой знае колко успокояващо на Отрова – ами ако нямаше време да изкрещи? Единственото, на което се надяваше, бе, че повелителят на вълшеблените би трябвало да се въздържа (поне засега) от такова явно убийство, най-малкото заради заплахата на Гругарот, която никак не беше голословна. Масивните тролища имаха всички шансове да нахълтат в покоите му, преди стражите да успеят да ги спрат.

Вратата зад нея се затвори и Отрова остана сама с Ейлтар. Помещението бе украсено с множество гоблени, които да скрият студените черни стени и макар и да не бе обзаведено тъй бляскаво и разточително като двореца на Ейлтар, излъчваше вкус и елегантност. Повелителят на вълшеблените създания седеше на украсено с изящна дърворезба диванче – едновременно спокоен и готов за нападение като хищна котка от джунглата – и държеше бокал с вино в ръка. Девойката приседна на отсрещното диванче. Известно време двамата се гледаха над светилника от пъстроцветно стъкло, в който се мяташе и жужеше блатно духче. Блатно духче! Девойката искаше да се изсмее. Всичко бе започнало с блатните духчета...

– Ти си един ужасен трън в петата ми, Отрова – каза бавно

червенокосият мъж.

– Радвам се да го чуя – отвърна момичето.

Устните на повелителя се изкривиха в ехидна усмивка и той я изгледа над ръба на бокала си, докато отпиваше от виното.

– Знаеш ли, твоето малко... обвинение усложни много нещата за мен. Всичко щеше да протече гладко и спокойно, ако не беше ти. Сега повелителите и повелителките ми създават само проблеми. Мислят си, че аз съм убил Йерофанта и искам да сложа своя марионетка на мястото му.

– А нима не е така? – попита Отрова.

– Естествено, че не е така – заяви Ейлтар. – Аз просто се възползвах от възникналата ситуация. Подготвих се за подобен развой на събитията в продължение на толкова години, колкото вие, човеците, не можете да си представите. Но не съм кроял никакви планове да убивам Мелхерон. – Събеседникът ѝ отново отпи от виното си. – За разлика от Драскин – добави той. Тъмнокосата девойка се усмихна пренебрежително. Въпреки страха, който пораждаше у нея близостта с врага ѝ, лицето ѝ продължаваше да изразява презрение. Това беше най-добрата ѝ защита.

– Ако искаш, ми вярвай, ако искаш – недей – продължи повелителят, – но според мен на Драскин просто му е дотегнало да чака. Той никога не би могъл да се издигне в йерархията на вълшеблените създания заради смесената си кръв. Поради тази причина и аз го наричах „мелез“ – усмихна се Ейлтар. – Драскин е неимоверно амбициозен. Ще трябва добре да го наглеждам.

– Нима очакваш да ти повярвам? – повдигна вежда девойката. – Че не си знаел нищо за убийството?

– Уверявам те, човешко девойче, че случилото се беше изненада както за теб, така и за мен. Казах истината, когато заявих, че не съм получил кинжала на повелителката Асинастра от теб. Признавам, че ти възложих тази задача, защото си мислех, че изобщо няма да се справиш. Обаче очевидно си успяла и, както твърдиш, си дала кинжала на Драскин. Подозирам, че той го е връчил на повелителката Париаза, а тя го е забила в гърба на Йерофанта. Както виждаш, самият кинжал не е бил толкова важен за плановете на секретаря ми. Всеки обикновен нож би свършил същата работа. Но когато си се върнала с двузъбия кинжал, който както всички знаят, принадлежи на Асинастра, той е зърнал прекрасна възможност да отклони подозренията на другите властелини от себе си. Просто една щастлива случайност – сигурен съм, че секретарят ми е планирал убийството на Мелхерон години преди ти да се появиш.

Драскин е умен и много добре е преценил ситуацията – бил е сигурен, че не мога да предложа друг кандидат за мястото на Йерофанта. Без съмнение е знаел, че ще издигна именно него.

– Ами принцеса Париаза? Тя защо би...

– Мелхерон беше много стар и навярно съвсем скоро щеше да умре. Мога да предположа, че Париаза е възнамерявала да се омъжи за новия Йерофант – Драскин. Сигурно това е било част от сделката им. Така тя ще може да съхрани властта си. Колко е просто, не мислиш ли? Това обаче е само една моя теория. Мога да заповядам на секретаря си да ми каже истината, но според мен е по-добре да не го правя. Мисля, че вие, човечите, наричате това „право да се мълчи и да не се отговаря на въпроси“.

Тъмнокосата девойка се загледа в лицето на събеседника си. Жестоките му очи, красивите му и в същото време остри черти, огненочервените му коси... Ненавиждаше го от дъното на душата си. Ох, колко го ненавиждаше само!

– Защо ми казваш всичко това? – попита тя.

– За да спечеля доверието ти – каза повелителят на вълшеблените създания. – Може да съм коварен и безпринципен, но не аз съм виновен за убийството на Йерофанта. Освен това имам още едно предложение за теб.

Момичето не реагира по никакъв начин на думите му. Ейлтаг остави бокала, стана на крака и отиде в другия край на стаята. Там махна с ръка и въздухът сякаш внезапно застина и заблестя, след което се завихри и постепенно започна да се сгъстява, придобивайки форма. Отрова затаи дъх.

Пред нея стоеше момиче на нейната възраст, облечено в елегантна черна рокля. Русите ѝ коси бяха завързани на плитка, която се спускаше по гърба. Беше хубава – определено по-хубава от Отрова, – но не бе някаква превзета и наконтена красавица. Изкусно нанесеният грим подчертаваше още повече привлекателността ѝ. Девойката стоеше със сведена глава, сплела пръстите на покритите си с дълги черни ръкавици ръце. В нея имаше нещо до болка познато на Отрова, но колкото и да напругаше паметта си, тя не можеше да си спомни къде бе виждала това лице.

– Кое е това момиче?

– Засрами се, Отрова! – усмихна се Ейлтаг. – Не можеш ли да познаеш собствената си сестра?

Краката на тъмнокосата девойка се подкосиха и тя усети как

всичките ѝ сили я напускат изведнъж. Сега разбра защо момичето ѝ изглеждаше толкова познато. Същите очи, същият нос... Приликата беше неоспорима, просто тя не можеше да си представи малката си сестричка голяма, защото я помнеше единствено като бебето в кошарката. Азалия обаче бе пораснала. Мъничките ръчички и краченца се бяха издължили и невинното пухкаво мъниче бе останало в миналото. Според вътрешния часовник на Отрова бяха минали само няколко седмици, но очевидно времето се бе изкривило неимоверно с пътешествията ѝ между различните Владения. Съдейки по външния вид на сестра си, от отвлечането ѝ бяха минали дванадесет години или дори повече.

Отрова усети как от очите ѝ бликват сълзи и ги изтри с рязко движение на ръката си. Дванадесет години, откраднати от нея. Дванадесет години, през които можеше да бъде до Азалия, да я гледа как расте, да си играе с нея и да ѝ помага да върви по трудните пътища на съзряването. Сестричката ѝ беше най-близкият ѝ човек в семейството и тъмнокосата девойка тайно си мечтаеше, че двете ще станат неразделни приятелки. Така най-накрая щеше да се отърси от самотата си. Ейлтар обаче бе разбил всички тези надежди на пух и прах. Значи това беше тайният коз, който бе крил в ръкава си през цялото време...

– Тя не е тук – произнесе червенокосият мъж с хладен глас. – И не може да ни види. Ти не можеш нито да я докоснеш, нито да говориш с нея.

Отрова не можеше да откъсне поглед от призрака на сестра си. Вече бе открила толкова много черти от пухкавото мъниче в прелестното златокъдро създание, че се чувстваше не на себе си от преживения протрес.

– Защо! – въздъхна тежко тя. – Защо я отвлече?

Повелителят на вълшеблените създания се разсмя.

– А защо изобщо отвлечаме човешки деца? За развъждане, естествено. За да имам под ръка идеален кандидат за мястото на Йерофанта. Похищаваме ги, когато са още малки, и ги отглеждаме, като следим дали ще развият подходящите качества. Някои връщаме обратно малко след като сме ги отвлекли, а други остават завинаги при нас. Ние развъждаме хората, както се развъждат животни – отбираме и засилваме тези черти, които са необходими на един добър Йерофант. Драскин например е продукт на дълга, дълга поредица от експерименти. Той е изключителен, почти идеален екземпляр – предан на своя повелител, интелигентен, безжалостен, достатъчно образован и опитен, за да заеме тази длъжност... – заизброява червенокосият мъж, след което внезапно се

усмихна: – О, не се тревожи – твоята сестра още не сме я... използвали. И може би изобщо няма да се стигне дотам.

Тъмнокосата девойка се взираше в повелителя на вълшеблените създания с непримирима злост и омраза, ала това явно само го развесели още повече.

– И всичко това е... само за да унищожиш човешкия род? – процеди тя.

– Да унищожа човешкия род? – прихна Ейлтар. – Мислиш, че съм предложил Драскин за поста на Йерофанта само заради това! Ласкаеш се, повярвай ми.

Човеците напоследък са твърде нищожни, за да занимават мислите ми. Единственото, което ме вълнува, е Йерофантът да е на моя страна. Ти обаче си извънредно досетлива. Повелителката Париаза наистина знаеше над какво работи Мелхерон, и мога да те уверя, че трудът му представляваше сериозна заплаха за нас. Тя разказа на Драскин, който ми предаде всичко. Но секретарят ми беше този, който реши да вземе нещата в свои ръце, а не аз. За благо на вълшеблените създания.

– Мислиш ли, че това те оневинява? – извика Отрова, но в следващия момент се засрами, задето не бе могла да озапти яростта си, и отново се превърна в ледена статуя. – Каж ми какво предлагаш.

– Това не е твоя битка, Отрова – каза повелителят, докато наблюдаваше момичето, килнал глава настрани. – Ти дойде тук единствено за да си върнеш Азалия. Нямах да я отвлечем, ако знаех, че сестра ѝ ще се превърне в такъв трън. Избрахме я напълно случайно – не си мисли, че някой те е наказал. Което и да е друго човешко дете щеше да ни свърши същата работа. Просто ми трябваше утроба.

– Ще ми я върнеш ли? – попита тъмнокосата девойка с глух, безизразен глас.

– Ако се отречеш публично от думите, които изрече пред всички повелители и повелителки – отвърна Ейлтар. – А после се прибереш у дома и кракът ти никога повече не стъпи тук.

Отрова се намръщи.

– Това има ли някакво значение за теб? – Твоите обвинения подеиха малко... смущаващо на другите властелини – изтъкна червенокосият мъж. – Каж им, че всичко, което си казала, е лъжа, и те ще се успокоят.

Чернокосото момиче го изгледа съсредоточено. Вече бе научило от собствен опит, че не бива да вярва и на една-единствена дума на повелителя на вълшеблените създания. И бездруго това, в което я

уверяваше, противоречеше напълно на думите на Чевърстин. Според Антиквария Ейлтар можеше да заграби властта, без значение дали на останалите повелители и повелителки това им харесваше, или не. Ето защо дори и Отрова да се откажеше публично от изявлението си, това нямаше да промени нещата по никакъв начин.

– Ще трябва да помисля над предложението ти – рече тя.

– Отрова, това е сестра ти – изтъкна червенокосият мъж и посочи към русото привидение.

– Нима? – попита тъмнокосата девойка. – А може би е просто една илюзия. Дори да приема предложението ти, бъди сигурен, че няма да заявя нищо пред властелините, докато сестра ми не застане до мен. Вашето племе е по-коварно и от най-гнусните блатни змии.

Лицето на Ейлтар се изкриви от гняв и Отрова разбра, че ударът ѝ е попаднал точно в целта.

– Върви тогава – процеди през зъби червенокосият мъж. – Ще чакам завръщането ти. Обаче запомни добре думите ми, човешко девойче! Ако не приемеш условията ми, не само, че няма да върна сестра ти, ами ще направя така, че да прекара остатък от живота си в непоносими мъчения! Колкото и да ѝ беше трудно, Отрова успя да запази самообладание.

– Ще се върна – каза тя и излезе от стаята.

* * *

Когато се върна в стаята на Чевърстин, Пиперено зрънце скочи радостно от мястото си и се хвърли на шията ѝ, ала тъмнокосата девойка дори не почувства прегръдката ѝ.

– Вече си мислехме, че повече няма да те видим! – възкликна Пиперено зрънце. Брам също се надигна от стола си и я изгледа съсредоточено.

– Какво има, Отрова? – попита разтревожено той. – Какво ти каза?

– Предложи да върне Азалия – каза глухо Отрова над рамото на златокъдрата девойка, която продължаваше да я прегръща. – Ако се отрека публично от думите си, върна се у дома и никога вече не стъпя във Вълшеблените владения.

Пиперено зрънце се отдръпна от нея и я изгледа с разширените си от изумление сини очи.

– И какво ще направиш? – попита тя.

– Не зная – въздъхна Отрова и седна на незаетия стол до камината. Всички я гледаха – дори и Андерсен. – Не зная – повтори тя.

Ловецът на духове приседна до нея и Отрова им разказа подробно за всичко, което се бе случило в покоите на Ейлтар. Пиперено зрънце закръпши отчаяно пръсти, Андерсен скочи в скута ѝ и се сви на кълбо, а Чевърстин пушеше мълчаливо, свъсил гъстите си вежди.

Тъмнокосата девойка сякаш усещаше с кожата си тревогата и съчувствието им. Това едва ли би допаднало на предишната Отрова, ала нещата явно се бяха променили. Тя изведнъж си даде сметка, че Пиперено зрънце, Брам и Чевърстин са нейни приятели – при това единствените, които имаше. Изпитваше привързаност дори към котката. Беше се откъснала от света на детството с неговата самота и отчуждение, за да поеме по трънливия път на съзряването, и най-неочаквано бе срещнала тези хора, за които си струваше да се държи. Да, беше преминала през много изпитания и бе насъбрала много болка, но поне бе открила тези четирима приятели. Може и да не се чувстваше като част от човечеството, но определено принадлежеше към хората.

Тази мисъл навярно би я утешила в други времена, но сега сякаш я разкъса на части. Да, можеше да спаси сестра си, но прекрасно знаеше какво ще се случи, ако планът на повелителя на вълшеблените създания се изпълни. Въпреки онова, което ѝ беше казал Ейлтар, с влизането на Драскин в покоите на Йерофанта човечеството щеше да се лиши и от последния си закрилник. Тогава нищо нямаше да попречи на вълшеблените армии да нахлуят в Човешките владения и да предприемат поголовно изтребление.

В същото време Отрова не можеше да се отърси от усещането, че е виждала и другаде онова момиче, което ѝ показва Ейлтар. Да, тогава тя изглеждаше по-различно, но въпреки това чернокосата девойка бе сигурна, че е същият човек. Дали бе възможно да наслажда образа на сестричката си върху съвсем различен спомен? За съжаление нямаше как да узнае със сигурност.

– Нещо не ми се връзва – рече Чевърстин. – Защо изобщо трябва да ти предлага това? Съмнявам се, че другите повелители и повелителки ще дръзнат да му се противопоставят.

– И аз си задавам същия въпрос – съгласи се Отрова. – Каква вреда мога да му причиня аз?

– Е, очевидно го застрашаваш по някакъв начин – предположи Брам. – Иначе не би ти отправил това предложение. Явно просто иска да те махне от пътя си.

– В цялата тази работа има нещо... – рече замислено Отрова. – Нещо, което пропускам.

Но нито тя, нито останалите обаче, можеха да се сетят какво.

Най-лошото от всичко бе това, че тъмнокосата девойка не можеше да им разкаже за онова странно парченце от главоблъсканицата, което те бяха изтрили от паметта си. Само тя си спомняше какво се бе случило, когато бе на прага на смъртта и цялата история бе започнала да се разпада, и само тя знаеше, че живее в приказка. Нещо повече – това беше нейната приказка. Бе разбрала това, защото светът просто отказваше да съществува без нея.

Но нали Йерофантът си мислеше, че той пише историята ѝ, а сега беше мъртъв. Кой тогава стоеше зад всичко това? Ако изобщо стоеше някой?

„Някога вярвала ли си в Бога, Отрова? Добре де, какво му е толкова различното сега?“

Брам ѝ беше казал това, докато лежеше в постелята на Чевръстин, потресена от откровенията на Мелхерон. Може би ловецът на духове беше напълно прав. Може би никога нямаше да узнае кой или какво стои зад всичко това. А може би авторът на тази приказка също като нея вярваше, че всеки е господар на собствената си съдба и в същото време се съмняваше в това. В крайна сметка обаче, всичко това бе едно безсмислено умуване, от което нямаше кой знае каква полза в този момент. Отрова се чувстваше свободна и истинска. Можеше някой друг да определя избора ѝ, но ако тя вярваше, че това е нейният избор, нямаше да има никаква разлика. Не можеше да каже със сигурност кое от двете беше вярно. Дори и непрекъснато да се опитваше да предугади действията си, пак нямаше да разбере. Сега трябваше да направи тежък избор. Вариантите бяха два – или да обрече сестра си на вечни мъки, или да постави под заплаха цялото бъдеще на човечеството.

* * *

От задната част на стаята на Чевръстин започваше тясна и тъмна вита стълба. Закътана между камината и отрупаната с книги библиотечка, тя почти не се забелязваше. Водеше към помещение, наречено от Антиквария „стаичка за размисъл“ – малък кабинет с пожълтели карти по стените и отрупана с книги маса. Едната стена и таванът бяха направени от дебело стъкло и оттам се откриваше изглед към суровия скалист пейзаж, заобикалящ замъка. Назъбените планински вериги се простираха докъдето поглед стигаше, озарявани от краткотрайните проблясъци на мълниите и бичувани от непрекъснатия дъжд.

Именно тук Отрова реши да остане насаме със себе си и да потъне

в размисъл. Не можеше да вземе това решение, като поиска съвет от приятелите си; имаше нужда да остане сама. Девојката се разположи в едно масивно старо кресло, разположено срещу потискащата панорама. В помещението не бе запален нито един фенер, но това изобщо не я притесняваше – Отрова обичаше студените сенки, лепкавия мрак отвън и ослепителните експлозии на светкавиците. Сълзите на дъжда пълзяха по стъклото и хвърляха искрящи отблясъци по лицето на девојката, създавайки впечатлението, че тя плаче.

Бе изправена пред невъзможен избор. Ако избере да спаси Азалия и да се прибере у дома, Ейлтар щеше да направи Драскин Йерофант и хората щяха да останат без защитник, а повелителят на вълшеблените създания щеше да има всички възможности да унищожи ненавистния му човешки род. Отрова изобщо не вярваше на приказките му, че в момента има достатъчно важни дела, за да се занимава с човеците. Всички вълшеблени създания бяха лъжци – нали бе чула със собствените си уши разговора между Ейлтар и писаря в двореца. А погине ли хората, Отрова и Азалия също щяха да загинат.

Другият вариант също не бе за предпочитане. Да остави Азалия на произвола на съдбата и да се опълчи срещу господаря на всички вълшеблени създания. И каква полза щеше да има от това? Явно в Отрова имаше нещо, което тревожеше Ейлтар – както бе казал Брам, защо иначе щеше да ѝ предлага тази сделка? Тя обаче нямаше никаква идея от какво се боеше червенокосият мъж и как можеше да се възползва от страха му. Можеше ли да се примири с мисълта, че ще обрече Азалия на доживотни мъки, ако в крайна сметка се стигнеше до същия резултат? Драскин пак щеше да стане Йерофант и човечеството да загине.

Тъмнокосата девојка усещаше, че не ѝ достига съвсем мъничко – някакъв миниатюрен, но жизненоважен фрагмент от главоблъсканицата. Откриеше ли го, всичко щеше да се намести и цялостната картина щеше да изпъкне пред погледа ѝ с цялата си сложност. Тя прехвърляше в съзнанието си догадка след догадка, опитвайки се да открие какво ли беше това, което я превръщаше в заплаха за Ейлтар, но всеки път стигаше до задънена улица. Накрая просто остана да седи в мрака, заслушана в тътена на гръмотевиците и бясното тактуване на дъжда. Никога преди не се беше изправяла пред толкова непосилен и жесток избор.

„граби-и-ител...“

Хрипящият шепот, който прозвуча в тъмното помещение, я накара да подскочи от изненада. Миг по-късно съзнанието ѝ бе зашеметено от силата на прозрението, което я връхлетя с кошмарна яснота. Този

зловещ глас ѝ бе познат. Асинастра. Отрова скочи на крака и се заозърта изплашено. Ъглите на стаята тънеха в мрак. Изведнъж небето бе прорязано от начупеното копие на ослепителна светкавица и играта на дъждовните капки по стъклото изпълни помещението с танцуващи сенки.

„граби-и-ител...“

Сърцето на девойката се сви. Тя заотстъпва заднишком към прозореца, където имаше повече светлина. Как ли бе успяла да се промъкне тук Асинастра? Имаше само един вход – през стаята на Чевръстин и покрай тролицата на Гругарот, които стояха на стража пред нея. Девойката внезапно осъзна, че след убийството на Йерофанта единствената ѝ защита бе заплахата на Подземния повелител да се разправи с всеки, който дръзне да ѝ причини зло. Сега обаче от това покровителство нямаше никаква полза. Не можеше да разчита и на закона на Амрей – той действаше само веднъж.

„не се опитвай да викаш за помощ“ „на твоє място не бих опитвала“ „не, по-добре недей“ „тя всеки миг ще умре“ „никой не ще успее да я спаси“ „никой няма да успее“

Несвързаната, безумна реч на господарката на паяжините сякаш се лееше отвсякъде – даже и от стените. Тъмнокосата девойка нямаше никакво намерение да вика за помощ. И бездруго се съмняваше, че някой ще я чуе през дебелите стени на замъка. Дори и Брам и останалите да успееша, трябваше тепърва да викат тролицата, а витата стълба беше толкова тясна, че едва ли някой от поданиците на Гругарот щеше да успее да се изкачи по нея.

В този миг Отрова най-накрая я забеляза. Асинастра се бе притаила върху една етажерка с книги в далечния ъгъл на помещението, гротескно притисната между тавана и полиците. Черните и очи пламтяха над проядения воал. Девойката прекалено късно се сети какво се бе случило, когато бе погледнала за последен път в тези очи. И сега отново попадна в капана. Тялото ѝ се вцепени от ужас и тя не можеше да помръдне и на милиметър, окована от парализиращия взор на Асинастра.

„ето така“ „не е ли по-добре?“ – изсъска повелителката на паяците и с отвратителни паяковидни движения пропъзля на пода, завъртяла шията си под невъзможен ъгъл, за да не откъсне дори и за частица от секундата поглед от Отрова. Момичето забеляза, че коремът на чудовището изглежда още по-подут в сравнение с предишния път и опъва до скъсване предницата на мръсната бяла рокля. Тя наблюдаваше ужасена как Асинастра бавно пълзи към нея, вперила чудовищния си взор в теменужените ѝ очи. Искаше ѝ се да закрещи, но гърлото и дробовите ѝ

отказваха да ѝ се подчинят. Окована като пленница в затвора на собственото си тяло, Отрова можеше единствено да чака, докато изчадието се приближаваше към беззащитната си жертва.

„тя открадна от теб“ „от мен! от мен!“ „взе кинжала, който беше твой“

Асинастра се изправи пред Отрова и се приведе толкова близко към лицето ѝ, че девойката почувства зловонния ѝ, гробищен дъх.

„открадна кинжала, който забиха в гърба на Мелхерон“

Проблесна мълния и отекна гръм, а планинските зъбери подеха ехото. Отрова се опита да поклати глава и да издаде някакъв звук, за да обясни, че не беше така, нещата изобщо не бяха такива, каквито изглеждаха, тя всъщност бе принудена да направи това, ала нищо не се получи.

„какво да сторя с нея?“ – обърна се с въпрос сама към себе си Асинастра и доближи счупения нокът на показалеца си към лицето на момичето. Отрова усети как от очите ѝ избликват сълзи на ужас. – *„занеси я у дома, омотай я добре и нахрани мъничето, когато се роди“*

Съзнанието на девойката щеше да експлодира от безполезните, предварително обречени усилия да помоли за милост. Една сълза се плъзна по ресниците и се търкулна по бузата ѝ.

„сълзи...“ – просъска Асинастра и допря пръста си до бузата на момичето, улавяйки миниатюрната солена капчица върху нокътя си. – *„няма полза“*

Господарката на паяжините отстъпи назад, взирайки се в Отрова с бездънните черни перли, които ѝ служеха за очи. Сплъстените ѝ черни коси падаха в безпорядък пред лицето ѝ. Тя стоеше зловещо изгърбена и подутият корем изкривяваше още повече силуета ѝ.

„тя те видя на съвещанието“ „да, аз те видях там“

Тъмнокосата девойка не можа да съобрази веднага, че Асинастра говори за съвещанието, на което бе обвинила Ейлтар в убийството на Йерофанта. Значи повелителката на паяците през цялото време е била там и я е наблюдавала от тавана, скрита в тъмните ъгълчета?

„ти си виновна, задето ме обвиниха“ „но после им каза, че не е била тя“ „защо?“ „тя не разбра“

Момичето едва успяваше да следи извратената логика на брътвежите на чудовището, но поне съумя да улови смисъла им. Щеше да отговори, ако бе в състояние да стори това, но бе абсолютно безпомощна да предоврати участта, която ѝ готвеше Асинастра.

„сетне разбра“ „ейлтар те е накарал“ „заради сестра ти“ „принудил те е да откраднеш кинжала ми“ „ти го каза, а той призна“

„Точно така“ – закрещя беззвучно Отрова с отчаяната надежда, че Асинастра ще прочете мислите ѝ. – „Точно така беше! Аз не съм виновна!“

„направила си го заради семейството“ – въздъхна господарката на паяжините и поглади огромния си корем. – „зная какво означава това“

Тези думи възпламениха искрицата на надеждата у девойката. Дали Асинастра наистина бе разбрала?

„зная кого да виня“ – изхриптя тя. – „засага няма да те убивам“

Отрова почувства как вътрешностите ѝ сякаш се разтапят, а по тялото ѝ се разлива невъобразимо облекчение. Повелителката на паяците отмести погледа си и момичето се строполи на пода, дишайки учестено.

„трябва да се върне“ – рече Асинастра. – „да се върне в своите владения“ „тук не е желана“ „никога не е била желана“

В първия момент девойката не можа да разбере за кого се отнасят тези думи, но се осмели да вдигне очи и видя как господарката на паяжините отстъпва в тъмнината. В едната си ръка държеше лъскаво острие – двузъбия кинжал, който бяха намерили в гърба на Мелхерон.

„тя дойде за кинжала си“ – прошепна Асинастра, след което направи още една крачка назад и изчезна, сякаш се разтопи във въздуха. Мракът я обгърна като невидимо наметало и повелителката на паяците напусна Владенията на Йерофанта.

Отрова остана да лежи на пода пред обливаните от дъжда прозорци, а звукът от нахъсаното ѝ, хриптящо дишане се заглушаваше от грохота на бушуващата буря.

* * *

След един час тъмнокосата девойка се върна в покоите на повелителя на вълшеблените създания, за да отговори на предложението му.

Тя пристъпваше със свит на топка стомах по коридорите на замъка в компанията на тромави, бронирани тролища, предвождани от самия Гругарот. Червените очи на придружителите ѝ оглеждаха подозрително всяка педя от маршрута им. Подземният повелител бе разбрал отдавна това, за което Отрова и спътниците ѝ само изказваха предположения; щом Ейлтар искаше да сключи сделка с девойката, значи тя имаше някаква власт над него и следователно трябваше да я пазят като очите си. Всяко нещо, което застрашаваше повелителя на вълшеблените създания, бе добре дошло за Гругарот. Отрова не каза на никого за посещението на Асинастра. Струваше ѝ се, че е най-добре да съхрани в тайна срещата си с господарката на паяжините, а и Гругарот щеше да се оскърби, ако

узнаеше, че тя е успяла да се промъкне с такава лекота покрай стражите му. Що се отнася до приятелите ѝ, те пък само щяха да се разтревожат напразно.

Процесията се приближи до масивни двойни врати, охранявани от двадесет вълшеблени воители със сурови продълговати лица, от които струеше единствено зло. Тролицата се спряха и изгледаха кръвнишки заклетите си врагове, но те запазиха каменните си изражения, демонстрирайки абсолютна непоколебимост.

– Това момиче носи отговор за вашия повелител – изрече властелинът на тролицата с глас, напомнящ далечен подземен трус.

Вълшеблените стражи не помръднаха от местата си и нарочно изчакаха, докато поведението им не стана оскърбително за тролицата. Едва тогава застанаха в шпалери и единият от тях обяви:

– Повелителят Ейлтар ви очаква.

С тези думи вълшебленият страж откряхна леко едното крило на вратата.

Отрова си пое дълбоко дъх, опитвайки се да успокои галопиращия ритъм на сърцето си, и пристъпи напред.

За разлика от предишния път сега червенокосият мъж не си почиваше на дивана, а седеше сред сумрака в дъното на помещението, държейки бокал за вино в ръка. В огнището гореше огън, запален съвсем наскоро, и Отрова виждаше отблясъците от пламъците в очите на Ейлтар. Тя се огледа мълчаливо наоколо. На масата имаше гарафа с вино, пълна наполовина, и още един бокал.

– Готова съм да отговоря на предложението ти – рече девойката.

В същия миг Отрова почувства как гърлото ѝ се свива и от очите ѝ бликват сълзи. Беше толкова жестоко и несправедливо да я принуждават да прави подобен избор. Каквото и решение да вземеше, тя губеше. И в двата случая щеше да ѝ се наложи да живее с бременост на сърцето си, а съвестта ѝ да я терзае до края на живота ѝ. Искаше ѝ се да се разкрещи на Ейлтар, да го попита как може да играе такива жестоки игри с нея, защо изобщо прави това, толкова ли му харесва да се гаври със сърцето ѝ... Така обаче само щеше да покаже слабостта си, а сега беше най-неподходящото време за това. В момента трябваше да демонстрира сила, а не слабост.

– Аз... – започна, но гърлото ѝ беше пресъхнало. Не можеше да избяга от този договор. Тя си даде сметка, че протака, че се опитва да спечели още поне секунда или минута, през които да намери някакъв изход от трудното положение. – Може ли да си сипя малко вино? – попита тя.

Домакинът ѝ обаче я наблюдаваше съсредоточено от дъното на стаята, без да каже нищо. Отрова се поколеба за момент, след което се приближи до гарафата и си наля вино в празния бокал. Сетне вдигна чашата, доближи я до устните си и... ръката ѝ застина във въздуха.

Повелителят на вълшеблените създания продължаваше да гледа там, където бе стояла преди малко, а не там, където бе сега.

– Ейлтар? – извика го по име девойката. Никакъв отговор.

Тя бавно се пресегна и остави бокала на масата, присвивайки очи, за да разгледа по-добре безмълвния си домакин. От мястото, където се намираше, не можеше да види много. Устремът, с който дъждовните капки връхлитаха върху прозорците, сякаш се бе утроил.

Отрова вдигна фенера с блатното духче и пристъпи внимателно напред. С всяка крачка, която правеше към Ейлтар, страхът ѝ растеше. Боеше се, че всичко това ще излезе някакъв отвратителен номер, боеше се от... и тя не знаеше от какво. В гърдите ѝ се разперваха пипалата на някакво ужасно предчувствие, но тя все още не разбираше смисъла му.

Когато я деляха само няколко крачки от червенокосия мъж, девойката вдигна светилника на нивото на очите си.

Изцъклените очи на Ейлтар сезираха с празен поглед във вратата. Кожата му бе ужасно бледа. Ръката му едва държеше бокала, където аленееха последните капки вино. „Виното!“ – помисли си момичето. Изведнъж замъкът бе разтърсен от едновременното проблясване на мълния и гръмотевичен грохот, и за един кратък миг Отрова зърна нещо в устата на червенокосия мъж. Тя се наклони по-близо, като не смееше дори да диша, нямаше никаква представа какво би могло да означава това.

В този миг между изстиналите устни на Ейлтар изпълзя тлъст дългокрак паяк. Отрова изписка тихичко и отскочи назад. Отвратителната гадина бе последвана от втора, която залази по бузата на мъжа и се скри в косата му. През това време първият паяк се спусна по брадичката и изчезна под сребърната броня, покриваща гърдите на повелителя.

Отрова заотстъпва изплашено назад. Асинастра. Господарката на паяжините си беше отмъстила. Повелителят на вълшеблените създания бе мъртъв.

Ножове

Отрова бе изгубила способността си да мисли рационално. Разсъдъкът ѝ сякаш бе пометен от пороя, бушуващ в черепа ѝ, и тя можеше единствено да се визира в мъртвото тяло на вълшебленото създание, което се беше превърнало в обект на омразата ѝ, а сега бе замлъкнало завинаги. Само преди час, когато бе отпивал от същото това вино, което го беше погубило, Ейлтар изглеждаше неуязвим и непобедим... препятствие, което просто не може да бъде преодоляно. Тя никога не бе предполагала, че повелителят на вълшеблените създания може да бъде победен. Всичко, на което се бе надявала, бе някак си да успее да го уговори да ѝ върне онова, което и бездруго ѝ принадлежеше по право.

„Но в крайна сметка загина от отрова. В един или друг смисъл“ – помисли си девойката.

Онзи кратък момент на злост, когато бе решила да каже на Асинастра кой всъщност я бе изпратил да открадне кинжала, бе повлякъл след себе си цяла верига от събития, завършили с гибелта на врага ѝ. Убийството на Йерофанта означаваше, че за момента Владенията му са лишени от повелител и никой от намиращите се там не е в безопасност; господарката на паяжините явно се бе възползвала максимално от това. Тъмнокосата девойка никога нямаше да узнае как точно Асинастра бе успяла да се добере до Ейлтар, но фактът си беше факт. Въоръжена с търпението на паяците, които управляваше, тя бе изчакала най-удачния момент за атаката. И когато Асинастра бе дошла при Отрова в стаичката за размисъл на Чевърстин, повелителят на вълшеблените създания вече е бил мъртъв. Нямаше нищо чудно в това, че зловещата жена се бе смилила над девойката; нали вече бе разчистила сметките си с истинския виновник за кражбата на кинжала.

Отрова се замисли какво следваше от това и как трябваше да постъпи. Смъртта на Ейлтар променяше всичко. Съотношението на силите придобиваше толкова различен характер, че девойката не можеше да реши какво да стори по-нататък. В края на краищата изборът как да действа бе направен вместо нея. Тя чу някакъв глас от другата страна на вратата. Познаваше го много добре. Драскин. Изведнъж я обхвана див, панически ужас. Ами ако секретарят я завареше тук сама с мъртвия му господар? Какво ли щеше да си помисли? И по-важното – как ли щеше да постъпи? Част от нея я съветваше да остане тук и да се срещне с

Драскин, като му обясни спокойно какво бе сторила Асинастра, ала тази част – смелостта ѝ – вече се бе изчерпала, докато момичето се мъчеше с непосилния избор между сестра си и съдбата на всички хора..., който, между впрочем, се оказваше безсмислен на фона на последните събития.

Тя се втурна да бяга. Покоите на Ейлтар се състояха от няколко стаи и девойката се хвърли към първата врата, попаднала пред погледа ѝ. Още само секунда и вече щеше да е твърде късно, защото двойните врати, водещи към коридора, се отвориха широко.

– Не ме интересува кой е при него, въпросът не търпи никакво отлагане. Гнусни тролища, какво сте се накачулили в коридора като просяци?

Вратите се затвориха. Отрова се озърна изплашено наоколо и видя, че се намира в нещо като малко преддверие. Тук имаше още един диван, бюфет и маса. Високи стреловидни прозорци, наполовина закрити от тежки, стигащи чак до земята кадифени драперии, гледаха към бичуванния от бурята планински пейзаж. Нямаше други врати, освен тази, през която беше влязла. Девойката се вкопчи в единствения шанс за спасение, който имаше, и се скри зад алените завеси.

– Повелителю мой, моля ви да ми простите, задето ви безпокоя, но двамата с повелителката трябва спешно да поговорим с вас – занарежда бързо Драскин. – Ситуацията става все по-сложна и аз... ние... с цялото си уважение към вас, искаме да ви предложим... да ускорим встъпването ми в длъжност като... Повелителю? Отрова изтръпна при мисълта за неизбежното, което предстоеше. – Повелителю мой? Защо седите на тъмно? Добре ли сте, Ваше величество? Продължително мълчание.

– Той е мъртъв – чу се глас, напомнящ за шумоленето на листата в слънчев летен ден, и тъмнокосата девойка разпозна повелителката Париаза.

– Как така мъртъв? – изсъска секретарят. – Мъртъв? Но той не може да умре. Не и сега! Не и сега!

Гласът му бе станал още по-тънък и писклив от гнева и разочарованието.

– И въпреки това е така – отвърна принцесата. – Уви, делото ни ще остане незавършено.

– Не! – изкрещя Драскин и скръзна ядно със зъби.

– Ще те чуят – предупреди го Париаза. Вероятно имаше предвид мъжете, които стояха на пост отвън. – Хайде, вземи се в ръце, преди да им съобщим.

– Да им съобщим? Имаш предвид, да им кажем? Не! В никакъв случай! Не още. Къде е онова момиче? Казаха ми, че е тук.

Отрова чу трополенето от стъпките на секретаря, който очевидно бе започнал да обикаля от стая в стая. Повелителката на ериадите се движеше безшумно, сякаш се рееше във въздуха. Тъмнокосата девойка се замисли дали да се хвърли към вратата, но не й достигна смелост да го стори. Докато се колебаеше, мъжът и жената се върнаха и влязоха в преддверието, където се криеше. Отрова затаи дъх и дори сърцето й спря да бие за миг от страх. Драскин и Париаза стояха на няколко крачки от нея и единствената преграда между тях и момичето беше завесата от алено кадифе. Някъде в далечината удари гръмотевица и почти веднага нова ослепителна мълния раздра нощното небе.

– Какво правиш, любов моя? – попита тихо принцесата с нежния си, неземно красив и благозвучен глас. Как можеше същество с подобен глас да бъде убиец? – Тя не е тук.

– Къде е тогава? Как е успяла да... Как е успяла... – не довърши Драскин, задушавайки се от гняв.

– Тя е опасна – гласеше отговорът. – И всички добре го знаем. Ейлтар си мислеше, че ще може да я отстрани, като я залъже със сестра й... Че тя няма да научи истината и той ще може лесно да се избави от нея... Но явно се е лъгал. Отрова не вярваше на ушите си. Опасна? Тя? Защо? Нима повелителят на вълшеблените създания наистина се е страхувал толкова от нея? Затова ли й беше предложил да се прибере у дома – за да я отстрани и да се избави от нея? Но защо?

– Трябва да помисля – измърмори Драскин. – Трябва да помисля. Когато вестта за смъртта на Ейлтар се разчуе, другите властелини... Животът ни е в опасност, Париаза. Аз съм предложен за мястото на Йерофанта, а ти си обвинена в убийството на Мелхерон. Мислиш ли, че ще можем да се проверем край десетината тролица на Гругарот и самия него, ако си въобрази, че сме убили Ейлтар? Та той веднага ще нахълта тук, за да вземе обратно проклетия меч на своя природен брат!

– Без Ейлтар ти не можеш да станеш Йерофант – заяви повелителката на Ериадите с равен глас. – Трябва да избягаме, любов моя. Да се махнем оттук, докато още можем. Докато намерят трупа, вече ще бъдем далеч оттук.

– Да избягаме? – възкликна секретарят. – Къде? Защо?

– Аз все още съм повелителка на ериадите – отвърна Париаза. – Ела заедно с мен във Вълшеблените владения.

– И какъв ще бъда там? Твой съпруг? Та аз съм наполовина човек,

Париаза! Кръвта ми винаги ще носи това позорно клеймо! Заради него не мога да заема никакъв влиятелен пост във Вълшеблените владения! Създаден съм само за да бъда Йерофант! Именно затова направихме всичко с теб, не помниш ли? Затова аз взех кинжала от това глупаво девойче, а ти го заби в гърба на Мелхерон. Защо му беше на Ейлтар да знае? Нали всички щяха да обвинят онази противна паешка вещица! Ако не беше това проклето момиче, всичко щеше да мине като по мед и масло!

– Да, но вече всичко е различно – изтъкна спокойно принцесата. – Защото Ейлтар е мъртъв.

– Няма да се оставя да бъда победен от един човек! – просъска Драскин.

– Тя не е обикновен човек – каза Париаза. – Сега вече го знаем със сигурност, дори и тя още да не го осъзнава.

В този миг помещението бе разтърсено от чудовищен гръм и стъклата на прозорците задрънчаха в рамките си. Отрова се стресна, защото нервите ѝ и бездруго вече бяха обтегнати до краен предел, и подскочи лекичко. Ала въпреки че не издаде никакъв звук, движението ѝ бе напълно достатъчно, за да издаде присъствието ѝ. Кадифената завеса бе отметната встрани и тя се озова пред свирепия поглед на Драскин. Изражението на писаря бе по-мрачно от всички буреносни облаци, събрали се над замъка. Девойката се хвърли към вратата, ала секретарят на покойния Еилтар веднага я сграбчи за гърлото и я притисна към стената. Мъжът се ухили и острите му зъби се показаха, изглеждаше досущ като хищен звяр, независимо от обстоятелството, че кръглите му очила се бяха килнали накриво върху острия му нос. Париаза наблюдаваше всичко това спокойно и безстрастно отстрани.

– Ти... – изхрипя Драскин с неизмерима омраза в гласа си. – Ти си виновна за това. Ти съсипа всичко.

Отрова се опита да се изтръгне от хватката му, но пръстите му стискаха гърлото ѝ като стоманени менгемета и девойката започна да се задушава.

– Не биваше... да отвличате... сестра ми – изхъри дръзко тя.

Писарят извика ядосано и блъсна Отрова към другата стена. От силния удар светът се превърна в едно размито бяло петно пред очите ѝ, след което се завърна, придружен от непоносима болка. Момичето залитна и се стовари върху масата. Нещо вътре в тялото ѝ изпука зловещо. Ребро. Реброто ѝ се бе счупило. Когато опита да се надигне от писалището, усети как строшената кост стърже в съседните и агонията, в която

потъна, беше неопишуема...

– Твоята сестра! – изкрещя Драскин, сякаш не можеше да повярва на ушите си. – Ах ти, глупаво, заблудено човешко изчадие! Та ние върнахме сестра ти много преди да дойдеш тук и да започнеш да ни създаваш главоболия!

Тъмнокосата девойка го изгледа безмълвно – чертите на лицето ѝ бяха изкривени от болката, а очите ѝ излъчваха недоумение и потрес.

– Тя се оказа неподходяща за нуждите ни – подхвърли презрително мъжът, като пристъпваше към нея. – Когато порасна, стана ясно, че няма онези качества, които трябваша на Ейлтар. Ето защо той я върна обратно. Плашилицето я захвърли наред гнусните ви владения, без никакъв спомен за онова, което се беше случило. Оттам насетне тя е трябвало сама да намери пътя до дома си. Сега доволна ли си? Сестра ти не е при нас! Ейлтар те излъга!

Това беше твърде много, твърде много, за да го възприеме веднага. Осъзнаването обаче си запробива път с неумолима сила и съвсем скоро достигна до сърцевината на забуления ѝ от болката разсъдък. Вълшеблените създания бяха върнали сестра ѝ. Нима всички тези изпитания, страдания и болка бяха напразни? И Азалия през цялото време си е била къщи?

Тогава прозрението внезапно я осени. Всички парченца от главоболъсканицата застанаха по местата си и Отрова си спомни къде бе виждала девойката, която ѝ бе показал Ейлтар.

Това беше същото момиче, което Отрова бе видяла в Щитоград – момичето, запътило се към Чайкино. Момичето, на което бе възложила да предаде посланието до родителите ѝ. Не бе никак чудно, че непознатата изглеждаше толкова странно, че погледът ѝ бе някак отнесен и имаше изнурен вид. Тя не помнеше нищо, но все пак бе успяла да намери пътя към дома. Отрова така и не я бе попитала за името ѝ и в това се криеше цялата жестока ирония на съдбата. Защото, ако го беше сторила, непознатата клетница щеше да отвърне: „Азалия“.

Един-единствен въпрос и пътешествието на Отрова щеше да завърши малко след като бе започнало. Нямаше да напуска Човешките владения и нямаше да се срещне с Миногий, Скелетната вещица, повелителя на вълшеблените създания или Йерофанта. Ако нещата се бяха развили другояче и Отрова се бе сетила да попита... Ех, защо не се бе сетила да попита. Ами ако Азалия бе разпознала в нея по-голямата си сестра, въпреки че я бе виждала за последен път преди дванадесет години. Или ако Азалия бе попитала защо Отрова ще изпраща послание до Сечко и

Лайкучка, вместо само да я изгледа с онези празни, безразлични очи? Навярно тя не помнеше имената на родителите си. А дори и да помнеше, щеше ли изобщо да каже нещо?

Но как би могла да се досети Отрова – как и двете биха могли да се досетят, – когато дори не подозираха, че една седмица във Вълшеблени-те владения се равнява на дванадесет години в света на хората? През това време Азалия се бе превърнала от четиригодишно мъниче, което спеше в кошарка, в красива девойка. Бе пораснала сред вълшеблените създания и те я бяха прогонили, след като бяха установили, че не отговаря на изискванията им.

Отрова, която се бе отправила в търсене на похитената си сестра, всъщност я бе намерила преди доста време, без изобщо да подозира за това.

Тя се опита да си поеме дъх, за да изкрещи – донякъде, за да извика Гругарот и трوليщата му, но най-вече, за да даде отдушник на безутешната мъка и неистовата ярост, които тази чудовищна несправедливост бе посяла в душата ѝ, – ала нищо не се получи. Явно гърлото ѝ не можеше да издаде и звук, след като Драскин я бе сграбчил за шията. Междувременно мъжът се надвеси над нея със запотено и пламнало от злоба и гняв лице. В ръката си държеше нож – дълъг, закривен нож със страховитото острие. Само че Отрова бе прекалено погълната от скръбта и болката, за да почувства каквото и да било. Заплахата в ръката на писаря изобщо не я интересуваше, защото в сърцето ѝ не бе останало място за страх.

– Любов моя – изрече Париаза и изведнъж се появи иззад рамото на Драскин, а ефирното ѝ златно-сребърно одеяние грееше като неземеен ореол около нея. – Не бива да правиш това.

– И защо не? – изграчи той. – Мислиш ли, че ще я оставя да живее след всичко, което ни причини?

– Налага се – отвърна принцесата на ериадите. – Нали помниш книгата?

– Книгата... на Мелхерон... е у вас? – изхриптя момичето. Естествено! Антиквариите бяха претърсили покоите на Ейлтар и Париаза, но не и тези на секретаря.

– Затваряй си устата! – кресна ѝ Драскин и я заплаши с ножа.

– Не бива да я убиваш – продължи да го умолява вдовицата на Йерофанта. – Така само ще навредиш на всички нас.

Отрова положи всички усилия да прогони мъглата, спуснала се над съзнанието ѝ, и да проясни мислите си. Моментът бе от жизненоважно

значение. Тук се случваше нещо, което тя все още не разбираше, и животът и зависеше от това, дали ще успее да разбули загадката, или не. Защо бе толкова опасна за тях? Защо не биваше да я убиват и да приключат веднъж завинаги с нея? И по какъв начин всичко това бе свързано с книгата на Мелхерон?

– Защо не трябва да я убивам? – изсъска Драскин, сякаш бе прочел мислите на девойката.

Той я хвана за брадичката със свободната си ръка и я накара да се изправи, притискайки я към стената. Движението размести счупеното ѝ ребро и тя за малко да изпадне в несвяст от прилива на изгаряща болка. Не можеше да повярва, че на света може да съществува толкова силна агония. Никой не бе в състояние да издържи подобно мъчение, ала ето че въпреки всичко бе още жива.

– Защо не трябва да я убивам? – повтори секретарят на мъртвия Ейлтар и се приведе съвсем близо до лицето ѝ. – В края на краищата, онзи последният си умря съвсем мирно и тихо.

Ето го. Разковничето. Липсващото парченце от главоблъсканицата най-накрая залепна на мястото си. Ключът се завъртя за последен път и вратата към прозрението се отвори. Сега вече всичко ѝ се изясни – от началото до края. Приказката ѝ изобщо не беше за спасяването на сестра ѝ – това бе просто подтик, за да напусне Чайкино и да се отпрати на път. Беше толкова глупаво и нелепо, толкова елементарно и несправедливо, че Отрова не можа да се въздържи и се засмя. Това, което излезе от разраненото ѝ гърло, бе по-скоро приглушен, горчив кикот, придружен от нова вълна на раздираща болка, защото и най-малкото движение караше реброто да остъргва вътрешностите ѝ. На устните и проблеснаха капчици кръв, ала девойката продължаваше да се смее, без да може да се спре. Драскин и Париаза я гледаха недоумяващо.

– Всички хора ли се смеят така пред лицето на смъртта? – попита секретарят.

– Вие не можете да ме убиете – прошепна Отрова, все още в плен на своето мъчително ликуване. – Не можете да ме убиете. Аз съм новият Йерофант.

– Тя знае! – ахна повелителката на Ериадите.

Писарят я изгледа кръвнишки, след което отново се обърна към девойката. И от изражението на лицето му тя разбра, че догадката ѝ бе абсолютно вярна.

– Пише го в книгата, нали? – едва чуто произнесе Отрова и се усмихна през мрежата на падналите върху лицето ѝ коси. – В книгата на

живота на Мелхерон. Вие сте знаели над какво работи той. Йерофантът е пишел историята на нов послушник, който ненавижда вълшеблените създания от дъното на душата си, ще се превърне в бич за вашия род и ще отвоюва Човешките владения от вас... – Момичето отново се разсмя. – Всичко това... всичко това беше само изпитание. То бе част от моето обучение. Именно затова Мелхерон ми го намекна толкова пъти и накрая ми разкри цялата истина – че всичко това е просто една вълшеблена приказка. Той искаше да го узная, защото един ден щеше да дойде и могат ред да я допиша.

– Това е пълна глупост! – изкрещя Драскин. – Вълшеблена приказка? Ти какво, полудя ли?

Ала никога досега Отрова не се бе чувствала толкова уверена в нещо.

– Вие откраднахте книгата на Мелхерон, за да не може никой да узнае кой го бе погубил – продължи момичето с хрипков глас. – Обаче там намерихте едно име. Моето име. – Смехът ѝ най-накрая секна и тонът ѝ внезапно стана сериозен. – Каква ирония... Изобщо не мразех вълшеблените създания, докато вие не отвлякохте Азалия. Вие ме накарахте да ви ненавиждам. Вие ме направихте това, което съм. Навярно това е било част от приказката. Навярно Мелхерон просто ме е подготвял за свой наследник. – Отрова се закашля и се усмихна злостно. – Щом взема перото на Йерофанта, ще ви се отплатя за всичко.

– Не и ако приключи с теб още сега – процеди през зъби мъжът, но в погледа му се четеше неувереност.

– Не можеш – отвърна момичето. – Не разбираш ли? Това е моята история. Ето защо, когато Мелхерон загина, животът продължи, но щом аз поисках да умра, всичко започна да се разпада. Тази история е за това как аз ставам Йерофант. Тя може да мине без Мелхерон, но не и без мен. Убий ме – и ще убиеш себе си и всички останали. Докато тази история не завърши, докато не стана Йерофант, аз трябва да живея.

– Какви безсмислици дрънкате вие, човеците! – подхвърли презрително Драскин и я наръга с ножа си.

Теменужените очи на Отрова се разшириха от изумление и потрес. Хладното острие я бе пронизало точно под ребрата. Тя отвори уста и от ъгълчето на устните ѝ потече струйка кръв. Тялото ѝ внезапно се вцепени и вледени, но тя не усещаше никаква болка – навярно шокът притъпяваше всичките ѝ усещания.

Мъжът изтегли ножа и Отрова потрепери. По хълбока и външната страна на бедрото ѝ пълзеше нещо мокро и горещо. Тя погледна към

тъмните очи на Драскин и видя пламъка на триумфа, който ги озаряваше. Как можеше това да се случи? А беше толкова сигурна, толкова уверена...

После Париаза закрещя. Звукът бе пронизителен, висок и непоносим, защото един толкова красив глас не биваше да бъде изкривяван от страх или мъка. Драскин се обърна и също го видя. Стените сякаш изтъняваха, губеха здравината си и се разтваряха във въздуха. Принцесата на ериадите се взираше ужасено в изящните си ръце, които изведнъж бяха станали прозрачни и всички кости и сухожилия се виждаха под кожата. Красавицата се олюля, залитна назад и се строполи върху дивана. Отрова с мъка успя да си поеме дъх. Дори въздухът като че ли бе станал някак си неистински, сякаш всичко се разтваряше и се превръщаше в сън. Драскин се обърна рязко към нея. Очите му пламтяха.

– Какво става? – озъби се той. – Какво правиш?

– Нали ти казах – прошепна девойката с тържествуваща нотка в гласа си. – Не можеш да ме убиеш. Това е моята приказка.

– Любов моя, послушай я! – извика Париаза.

– За нищо на света! – кресна мъжът и отново заби кинжала в тялото на момичето. Този път я намушка в стомаха и острието хлътна в плътта ѝ чак до дръжката. Отрова изкрещя, когато студената стомана раздра вътрешностите ѝ. Някогашният секретар на Ейлтар издърпа ножа и тя видя, че той е плувнал целият в кръв. Девойката се олюля и щеше да падне върху убица си, ако той не я бе сграбчил отново за гърлото с желязната хватка на пръстите си. В тялото ѝ не бяха останали никакви сили, за да му окаже съпротива. Една сълзичка се търкулна по бузата ѝ и капна на каменния под. Отрова си помисли, че сълзата ще премине през плочките, защото подът бе станал почти прозрачен и постепенно се разтваряше във въздуха като призрачно видение. Той едва ли би могъл да издържи и тежестта им, което само доказваше, че и те се бяха превърнали в привидения. Очите ѝ започнаха да се изцъклят, но тя успя да види как косата на Драскин пада на цели кичури, как острите му зъби се откърват от венците и политат към земята, как от ръката, в която държеше кинжала, бяха останали само костите... Някъде зад гърба му Париаза се мъчеше с последни сили да се изправи на крака.

– Спри! – извика тя. – Ще убиеш всички ни!

Ала огънят на лудостта пламтеше с пълна сила в погледа на Драскин.

– Тя няма да ни победи! Тя не е нищо повече от едно човешко изчадие!

– Ти си... вече... победен – промълви Отрова и го дари с кървава усмивка. – Давай. Довърши започнатото. Последна ще се смея аз.

Мъжът нададе яростен вой и замахна за трети път с ножа си. В същия миг обаче повелителката на ериадите се хвърли към него, стиснала собствения си кинжал в някога красивата си длан, и го заби с всичка сила в шията на своя любим. Целият свят сякаш внезапно потрепери и застина.

– Искам да живея – прошепна тя.

Очите на Драскин се разшириха и той залитна назад, притиснал ръце към гърлото си. Отрова се строполи тежко на пода. Убиецът ѝ продължаваше да се взира в нея, сякаш не възлюбената му, а тя бе забила кинжала в шията му. Той се опита да каже нещо, но вместо думи устата му избълва кървава пяна, която потече по брадичката му. Сетне очите му се подбелиха и Драскин се стовари с трясък върху тоалетката, намираща се зад него.

Малкото преддверие изведнъж се бе изпълнило с множество шумове – виковете, ехтящи в коридора, се смесваха с кънтящите удари, които тролицата нанасяха по вратата към покоите на Ейлтар. Мобилизирайки последните си сили, Отрова се помъчи да надигне глава и видя, че Париаза се е привела над нея – красивата принцеса се бе превърнала в изпит скелет, а от неземно сините ѝ очи бликаха кристално чисти сълзи. Ръцете ѝ бяха положени върху двете прободни рани на Отрова. В следващия миг тролицата нахълтаха в покоите на Ейлтар, а Гругарот се надвеси над нея като тъмен облак. Той започна да ѝ говори нещо, ала тъмнокосата девойка не разбираше какво се опитва да ѝ каже. Струваше ѝ се, че става все полека и по-лека, досущ като перце, и ето че най-накрая се откъсна от земята и се зарея в непрогледния мрак...

КАК ЗАВЪРШВА ПРИКАЗКАТА

Сиянието на фенера проникваше през ресниците ѝ под формата на неясни многогълници.

После се върнаха и другите ѝ възприятия – като бои, нанасяни върху платно от четката на художник. Съзнание, памет, болка. Поне болката вече беше в границите на поносимото. Отрова усещаше съприкосновението на тежките гънки на дебелия одеяло с кожата на ръката си. Беше толкова изтощена, че не можеше дори да отвори очите си, ала усещаше, че в помещението имаше и още някой, освен нея. Беше жива. Засега това ѝ беше напълно достатъчно. По някое време девойката отново заспа.

Следващия път, когато се събуди, тя неволно отвори очи. Намираше се в малка тъмна стая, а четирите каменни стени сякаш надвисваха заплашително над нея. Пламчетата на фенерите потрепваха и хвърляха треперливи отблясъци из сумрачното помещение, а някъде високо над замъка продължаваше да бушува вечната буря. Някой седеше до нея и по дишането му момичето разбра, че това е Брам. Тя завъртя леко глава и се намръщи при внезапното пробуждане – превързаните ѝ ребра още я боляха. Ловецът на духове седеше на един стол до леглото ѝ и носеше същите кожени одежди, с които бе облечен и първия път, когато го бе видяла в Чайкино. На главата му се мъдреше неизменната му широкопола шапка, а ръцете му бяха скрити от дебелия ръкавици. Главата му бе клюмнала напред и мъжът дремеше, похърквайки тихичко.

Отрова се усмихна, докато го наблюдаваше. Старият своенравен мечок бе заспал на поста си. И понеже за първи път от доста време на сам девойката се чувстваше в безопасност, тя реши да последва примера му и да потъне в тъй необходимия за възстановяването ѝ сън.

При третото си събуждане Отрова усети на гърдите си някаква тежест. Отвори очи и видя Андерсен, сгушен на кравай върху дебелия одеяло, което я покриваше. Котаракът надигна муцунка, усещайки, че е будна, и примигна с красивите си зелени очи, след което измюка приветствено. В следващия миг в стаята влетя Пиперено зрънце и щом видя, че е дошла на себе си, заплака от радост и вълнение. Отрова се усмихна немощно. Златокъдрата девойка ни най-малко не се беше променила.

Тя бързо възвръщаше силите си под неуморните грижи на своите

приятели и на Антиквариите, които познаваха всички тънкости на изкуството на изцеляването. Казаха ѝ, че е оживяла най-вече благодарение на Париаза, която бе използвала вълшеблените си сили, за да излекува раните, нанесени ѝ от Драскин. Въпреки това животът ѝ бе висял на косъм. Естествено, никой не си спомняше как светът едва не се бе разрушил, когато писарят на Ейлтар бе забил ножа си в тялото ѝ. Също като предишния път, съзнанията им бяха заличили всички спомени за случилото се, защото човешката памет имаше свойството да изтрива услужливо онова, което хората не искат да знаят. Нищо. Това и бездруго не беше толкова важно.

Независимо от болките и слабостта, Отрова се чувстваше истински щастлива. Тя се наслаждаваше на компанията на Чевръстин, Пиперено зрънце, Андерсен и Брам. Никога досега те не се бяха събирали заедно просто така, заради желанието да бъдат един до друг. Все ги свързваше някаква цел, някакво търсене, нещо неотложно и необходимо, в името, на което те се хвърляха срещу опасностите, които трябваше да преодолеят. Сега обаче и четиримата бяха тук и тъмнокосата девойка отново усети онова чувство на съпричастност и принадлежност, на което така и не бе успяла да се наслади в детството си. И никакви усложнения не помрачаваха радостта ѝ. Е, от време на време сънуваше кошмари, в които Драскин забиваше отново и отново кинжала си в плътта ѝ, но това само правеше миговете на пробуждането още по-сладостни и безценни.

Когато укрепна достатъчно, за да може да се храни седнала в леглото (поднасяха ѝ главно ароматни бульони и супи), Чевръстин ѝ разказа всичко. В интерес на истината, тя и сама се досещаше какво се бе случило, но друго си беше да го чуе от такъв сладкодумен разказвач. Антиквариатът ѝ разправи как Гругарот и тролицата му чули виковете на принцеса Париаза, как преодолели съпротивата на вълшеблените стражи и нахълтали в покоите на Ейлтар тъкмо навреме, за да спасят живота на Отрова. Що се отнася до повелителката на ериадите, тя изчезнала, вероятно възползвайки се от суматохата, и никой не я бил виждал оттогава.

Книгата на Мелхерон била намерена от Антикварните в покоите на Драскин. Наложило се да я търсят доста дълго, докато успеят да я открият. Ако не знаели, че е там, едва ли щели да си я възвърнат изобщо. Съдържанието на книгата се пазеше в най-строга тайна, но Чевръстин знаеше всичко. Отрова бе узнала това от новия блясък, появил се в очите му. Там се четеше възхищение. Упование. Надежда. Засега обаче не ѝ се искаше да мисли за тези неща. Тя дори не знаеше какво означава да бъдеш Йерофант, нито пък дали искаше да се нагърби с тази

отговорност, или не. Този въпрос бе надвиснал над главата ѝ като мрачен буреносен облак. Всъщност не беше точно така. Имаше още един облак. Азалия. Сестра ѝ бе изгубена за нея.

* * *

Отрова изпрати един от Пазителите на древността в Чайкино, за да провери как са родителите ѝ и да узнае какво се бе случило със сестра ѝ. Когато Антиквариат се завърна, известията, които донесе, се оказаха напълно предсказуеми и потвърдиха опасенията ѝ, защото тъмнокосата девойка бе започнала да привиква към изкривяванията във времето между различните Владения. Животът в света на хората си продължаваше както преди. Пратеникът на Отрова бе проучил внимателно всичко и се бе завърнал, без да разкрие на никого тайната си мисия. Той не бе казал на Сечко и Лайкучка, че голямата им дъщеря е жива и здрава, защото тя самата го бе помолила за това. Според нея старите рани не биваше да бъдат отваряни отново.

Азалия действително се бе върнала в Чайкино – точно две седмици след изчезването си и момента, в който Отрова се бе отправила да я търси. Никой не бе смутен от обстоятелството, че бе отвлечена като четиригодишно дете, а се връщаше като шестнадесетгодишна девойка. Това бе нещо обичайно за вълшеблените създания – от тях можеше да се очаква всичко. Важното бе, че се е върнала, а подхвърлени-кът беше изчезнал. Цялото селище отпразнува това събитие. Жителите на Чайкино благодаряха на съдбата, задето се бе смилила и бе върнала клетата рожба у дома ѝ, и никой не се сещаше да прокълне същата тази съдба, която бе откъснала момичето от семейството му, заграбвайки толкова години от живота му. И в това нямаше нищо изненадващо – обитателите на Черните блата винаги виждаха само светлата страна на нещата и си затваряха очите за жестоката трагедия, която представляваше животът им.

Сечко бе тъгувал в продължение на дълги години за дъщеря си Отрова и навярно още лелееше надеждата, че някой ден тя ще се завърне, както се бе върнала по-малката ѝ сестра. Дърводелецът кѳташе в паметта си последните думи на дъщеря си, които Отрова му бе предала чрез Азалия. Самата Азалия най-накрая бе разбрала кого е срещнала в Щитоград, но така ѝ така и не се бе върнала у дома и годините се нижели една подир друга. Времето обаче изцелява всички душевни рани – в противен случай мъката би погълнала скърбящия.

През цялото това време Сечко бил подкрепян от своята жена. След заминаването на Отрова в дома отново настъпили покой и хармония.

Лайкучка се превърнала в по-добра съпруга и Сечко я обикнал още по-силно. Тази любов станала по-дълбока от любовта на дърводелеца към Отрова и майка ѝ Далнина, и скоро Лайкучка го дарила с две момчета. Дватама съпрузи нито веднъж не напуснали Чайкино и продължавали да живеят дълго и щастливо.

Що се отнася до Азалия, тя така и не могла да забрави онзи миг, когато се срещнала лице в лице с по-голямата си сестра. Момичето не преставало да мисли за това как Отрова напуснала дома си и се отправила да я търси по света. Ами ако безплодното ѝ скитане продължавало и до този момент и тя дори не знаела, че Азалия се е прибрала в родното Чайкино? И тя, също като сестра си, навярно имала от Древната кръв в себе си, както би казал Чевръстин. Ето защо девойката напуснала Чайкино в навечерието на двадесетия си рожден ден, за да търси сестра си, както бе направила и самата Отрова преди много години. Това бе последното нещо, което се знаеше за Азалия. Никой не я бил виждал или чувал оттогава. Нищо чудно странстването ѝ да продължава и до днес.

* * *

Времето течеше, макар че Отрова не можеше да каже дали ставаше въпрос за дни, или за седмици. Чевръстин не ѝ даваше да си откъхне и я обучаваше на всичко, което трябваше да умее и знае един Йерофант.

Отначало девойката нямаше никакво желание да се учи, та тя дори не бе решила дали иска да бъде Йерофант. Болката от загубата обаче беше непоносима и тя се нуждаеше от някакво занимание, което да отвлече мислите ѝ от Азалия.

Тя се посвети изцяло на обучението си. Ако цялата приказка бе просто едно сложно изпитание, целящо да провери доколко е годна за Йерофант, Отрова го бе преминала повече от успешно. Старият Мелхерон обаче не бе предполагал, че ще бъде убит, така че имаше още много да учи. В крайна сметка девойката вложи цялото си старание в онова, което се изискваше от нея, и скоро Чевръстин видя, че е изключително способна ученичка.

– Сега разбираш ли защо само хората могат да станат Йерофанти? – каза ѝ веднъж той. – Можем да изглеждаме като най-слабите и нищожните същества на света, обаче силата ни е другаде. Ние имаме онова, което не достига на никоя друга раса – въображение. Всеки от нас, дори най-посредственият, може да създаде цял свят вътре в себе си, да го насили с най-необикновени същества и да измисли невероятни неща. Ако поискаме, можем и сами да заживеем в своя свят, а там можем да бъдем,

каквито си поискаме. Въображението ни прави равни на боговете, Отрова. И само благодарение на въображението можем да творим чудеса.

Чевърстин беше прав. Цялата история и всички изпитания, през които трябваше да премине, за да стигне дотук – Миногий, Скелетната вещица, Асинастра, Ейлтар и Драскин – й бяха показали, че в природата й просто бе заложено да бъде такава, каквато беше. Въображението беше в кръвта й. Единственото, което оставаше, бе да се научи как да го използва. Последвалите дни и седмици бяха едновременно приятни и плодотворни. Отрова разпределяше времето си между обучението и приятелите си. Бичуваният от бурите замък бе нейно владение – или поне така твърдяха всичките му обитатели, – и с течение на времето девойката постепенно започна да го възприема като свой дом. Черните каменни стени вече не й се струваха толкова чужди, лабиринтите във Великата библиотека вече не я плашеха, а пухкавите килими и огнището в покоите й (както повеляваше традицията, тя получи стаите на Мелхерон) я изпълваха с чувство на уют и топлина. Тя захвърли грубите, здрави и практични блатни одежди, защото вече не се нуждаеше от тях, и започна да се облича в пурпурно-бели роби, както подобаваше на положението й. С овладяването на новите знания и умения Отрова се почувства доста по-уверена в себе си, а тази увереност разруши страха, който изпитваше от бъдещите си отговорности. Тя знаеше, че никой друг не може да заеме мястото й, както и че ако се откаже, повелителите и повелителките ще се избият помежду си, ала въпреки това имаше чувството, че винаги може да каже „не“. Именно поради тази причина все отлагаше вземането на съдбоносното решение. Макар и да съществуваше реална опасност новият Йерофант да се окаже същия злодей като Драскин, Отрова не искаше да я заставят насила да върши нещо, което не й беше по душа, независимо от последствията.

Ала времето има елегантното свойство да нарежда незабележимо нещата по местата им и да взема конкретни решения, без хората да си дават сметка за това. Потънала в занятията си, Отрова се учеше, учеше и продължаваше да отлага решението си, докато един ден не разбра, че вече е направила своя избор. Тя бе позволила на всички останали да я смятат за бъдещ Йерофант, запазвайки в тайна от тях правото да се откаже, но изведнъж осъзна, че тя също бе повярвала в това. Тя също смяташе, че ще стане Йерофант. Тази роля бе прилепнала като мантия за раменете и й прилягаше идеално. Решението беше взето. Скоро след това Брам ги напусна. Отрова го умоляваше да остане да живее в замъка, но въпреки смущението му (лицето му пламна и той заломоти някакви

извинения), ловецът на духове остана непреклонен.

– Тук просто няма какво да правя – разпери ръце мъжът накрая. – Аз съм обикновен човек, Отрова. Не ми е мястото сред всичките тези книги. Заработих си честно трите суверена – колко отдавна беше, а? – и искам да ги похарча. Ще си купя една къщичка в планините, където никой няма да ме притеснява и ще мога да остана сам със себе си. Мисля, че изпълних задачата си. Време е да получа награда за труда си.

Девојката се усмихна тъжно.

– Четири суверена – каза тя. – Предложих ти още един, за да дойдеш с мен в къщата на Мийб, не помниш ли? Тогава ти ми отказа, но после така или иначе дойде. Значи ти дължа още една монета.

– Четири суверена – произнесе гордо ловецът на духове и нави крайчеца на мустака си около пръста си. – Та аз вече съм толкова богат, че няма да се наложи да работя до края на живота си!

– Толкова ми се иска да останеш, Брам – въздъхна Отрова и го прегърна силно. Мъжът отвърна на прегръдката ѝ и за пръв път не се смути от това.

– Времето дойде – избоботи глухо той. – Ти вече нямаш нужда от такъв старик като мен.

– И за теб ще има приказка, Брам – обеща девојката. – Аз сама ще я напиша.

Очите на ловеца на духове се замъглиха от напирашите сълзи.

– Пази се, момиче – каза той и я напусна завинаги.

След заминаването му Пиперено зрънце беше безутешна. Типично за характера ѝ обаче, само след три дни тя забрави за скръбта си и отново запърха като безгрижно птиченце. Дватамата с Андерсен бяха решили да останат в замък. Отрова бе изключително радостна от този факт и почти не се разделяше със златокъдрата девојка.

Именно Пиперено зрънце дари душата ѝ с истинска утеха. Азалия скиташе някъде из жестокия свят, навярно изгубена завинаги, но поне Отрова не бе сама. Сега тя се сещаше със срам и угризения за момента, когато бе поискала да оставят златокъдрото момиче в дома на Скелетната вещица. Тогава единствено благородството и добротата на Брам я бяха убедили да промени решението си. Оттогава насетне Отрова се бе превърнала в нещо като по-голяма сестра на Пиперено зрънце, а русокосата девојка ѝ беше близка като кръвна роднина. Всъщност дори по-близка, защото Отрова винаги се бе чувствала някак отчуждена от родителите си, а и така не бе успяла да опознае истински Азалия поради грехката възраст, на която я бяха отвлекли. Пиперено зрънце се

нуждаеше от някой, който да се грижи за нея, а пък тъмнокосата девойка искаше да полага грижи за някого.

Без самите да го осъзнават, между тях възникна силна връзка, а когато Отрова узна за второто изчезване на Азалия, тази привързаност стана още по-дълбока. Отправяйки се в търсене на изгубената си сестра, тъмнокосата девойка най-неочаквано бе намерила друг близък човек и сега приемаше Пиперено зрънце за своя сестра, въпреки че нямаха кръвно родство. Беше изгубила Азалия, но пък срещна Пиперено зрънце. И може би, в известен смисъл, това бе съвсем справедлива размяна.

* * *

Имаше и радост, и печал, но в края на краищата мигът, от който Отрова толкова се страхуваше, настъпи. Повече не можеше да отлага. Покоите на Мелхерон вече бяха нейни, но тя все още не бе влизала в най-голямата стая. С тази зала бяха свързани прекалено много лоши спомени. Там бе видяла Йерофанта за първи път, там той беше разбил на пух и прах всичките й илюзии за света само с няколко изречения и пак там Париаза бе забила кинжала на Асинастра в гърба му.

Отрова се приближи до писалището на Мелхерон, където последният Йерофант бе открит мъртъв, и седна в креслото. Пред нея лежеше разтворена книга с празни страници. През цялото това време никой не се бе осмелил даже да я докосне. Дъждът барабанеше по стъклото на големия кръгъл прозорец, а в огнището танцуваха оранжеви пламъци. Тъмнокосата девойка взе перото в едната си ръка и го потопи във воднистата прозрачна течност, която Мелхерон бе използвал вместо мастило.

Остана така в продължение на часове. Откъде трябваше да започне? Какво да направи? Как би могла да завърши написаното от последния Йерофант, при положение, че не знаеше откъде бе започнал той и докъде бе успял да стигне преди смъртта си?

„Но нали пишеше моята история – помисли си Отрова. – А кой познава моята история по-добре от мен самата?“

Тя започна да прелиства цялата книга. Никъде нямаше текст – не се виждаше дори една-единствена буквичка. Накрая Отрова отново отгърна на началната страница.

„Нито една история не може да бъде прочетена, докато не бъде завършена“, спомни си тя. Мелхерон си мислеше, че пише история, която описва как бъдещата му ученичка се изтръгва от мъртвилото на Черните блата и преодолява всевъзможни трудности и препятствия, докато

стигне до замъка му. Вероятно по-нататък щеше да се разказва за това как той я обучава и в крайна сметка тя се превръща в негов наследник. Но приказката се беше променила, защото Йерофантът бе убит. И макар че смисълът на историята трябваше да остане същият, сега девойката щеше да я разкаже по своему. В края на краищата, това си беше нейната история, и след като бе стигнала до своя край, трябваше да бъде записана. И тя започна да пише.

„Имало едно време една девойка, която живеела в бласто и се наричала Отрова.“

Не виждаше думите, но знаеше, че са там; знаеше го с такава убеденост, сякаш бе в състояние да ги прочете. Не изглеждаше зле като за начало. Отрова доближи перото до хартията и думите сякаш полетяха сами – изливаха се с такава бързина, че девойката не смогваше да ги запише. Сякаш книгата вече бе написана веднъж и ръката ѝ се плъзгаше върху запечатаните там изречения. Всичко беше толкова лесно и толкова естествено, че на лицето ѝ грейна щастлива усмивка, тя се приведе над страницата и перото ѝ започна да се движи още по-бързо и непринудено.

Тя пишеше, пишеше, пишеше... По някое време Чевръстин ѝ донесе нещо за хапване, за да се подкрепи, и тя започна да се храни с една ръка, за да не прекъсне потока от думи, които буквално извираха от съзнанието ѝ, струяха от крайчеца на перото ѝ и се отпечатваха на хартията. Антиквариатът беше безмълвен като статуя, защото се боеше да не наруши по някакъв начин творческия процес. Сетне Отрова узна, че е писала без прекъсване два дена и две нощи, но това време бе прелетяло за нея като един миг. Тя бе възобновила делото на Мелхерон и когато отгърна на последната страница от книгата, с ужас разбра, че е дошъл моментът за последните ѝ изречения. Дебелият том обаче бе успял да побере всичките ѝ мисли.

Приказката ѝ бе стигнала до своя край. Вече всички щяха да могат да я прочетат. Това обаче беше само първата ѝ история. Какво бе казал Чевръстия във Великата библиотека? „Някои хора имат много истории.“ Краят на тази приказка беше само началото. Със завършването на този труд Отрова щеше да стане действително новия Йерофант, а ѝ предстояха толкова много неща. Човешките владения продължаваха да гъмжат от вълшеблени създания. Те бяха изтикали хората в мочурищата и скалистите планински усои и съплеменниците ѝ не смееха да напуснат жалките си обиталища. Всичко това трябваше да се промени.

Отрова щеше да напише сказание за герой, който да оглави борбата

и да отвоюва онова, което принадлежеше по право на хората. Това щеше да бъде история за това как човечеството отново възвръща потъпканата си гордост. Най-големият кошмар на Ейлтар... за който Отрова възнамеряваше да стори всичко възможно, за да го превърне в реалност.

Когато и последните думи от приказката бяха записани, девойката изрисува красива завъртулка и щом положи последния шрих, текстът изникна пред очите ѝ. Буквите, изписани с невидимото мастило, станаха черни, и историята се появи на бял свят. Отрова погледна към разтворените страници на дебелия том и от гърдите ѝ се отрони тежка въздишка. Всичко, което бе преживяла, беше тук. Тук, в тези изречения, бе вплетена цялата ѝ мъка, цялата ѝ радост, цялата ѝ душа... Беше ги заключила между тези две корици. Дали и тя самата бе заключена между незримите корици на някакъв том, написан от друг, по-висш Йерофант? А той от своя страна да е творение на трети Йерофант... и така до безкрайност?

Може би да. А може би не. Същност нямаше друг избор, освен да се примири с тази реалност, която ѝ беше предоставена. И бездруго я чакаше толкова много работа.

Затвори внимателно книгата и погледна към изящно украсената релефна корица. Сега там се бе появило заглавие. Девойката усети как устните ѝ потрепват в неволна усмивка.

Състоеше се от една-единствена дума.

„Отрова“.

Това бе напълно достатъчно.

КРАЙ

© 2003 Крис Удинг
© 2007 Адриан Лазаровски, превод от английски

Chris Wooding
Poison, 2003

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
ИК „ИнфоДАР“ ЕООД, 2007

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3738>]